

ΕΠΙΘΕΤΟ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΗΣ ΠΑΡΕΔΙΕΤΑΞΕΤΑΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΡ. 44

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

4 ΔΡΧ.

Ἡ καθυστέρησίς μας

Τὸ φύλλον αὐτὸ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἔπρεπε νὰ κυκλοφορήσῃ κανονικῶς τὸ παρελθὸν Σάββατον. Ἀλλὰ τὰ τυπογραφεῖα εἰς τὰ ὁποῖα λινотυπείται καὶ ἐκτυποῦται — καὶ εἶνε τυπογραφεῖα, ὅπου ἐκδίδονται δὲ ο ἡμερησῖαι ἐφημερίδες, μία πρωινὴ καὶ μία ἀπογευματινὴ — ὑπελόγησαν χωρὶς τὰς... ἐκλογάς.

Καὶ ἔτσι, ἡ «Ἀτλαντίς», τῆς ὁποίας ἡ ἐκδοσίς συνέπεσε μὲ τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν, ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὰς ὥρας τῆς εἰς τὰς ἐκτάκτους ἐκδόσεις καὶ τὰ παραρτήματα τῶν δύο ἡμερησίων ἐφημερίδων, ἀναβαλοῦσα τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἐπὶ διήμερον. Ἀλλὰ καὶ νὰ προλάβῃ, ἐὰν ἤθελε, ἐκτυπομένη εἰς ἄλλα τυπογραφεῖα, πάλιν τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀκατόρθωτον, λόγῳ τοῦ ὅτι κ α ν ἐ ν τυπογραφεῖον τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν δὲν εὐκαιρεῖ.

Οἱ ἀναγνώσταί μας, ἀντιλαμβανόμενοι, ὅτι ἡ καθυστέρησίς μας μόνον εἰς λ ό ν ο υ ς ἀ ν ω τ έ ρ α ς θ ί α ς ὠφείλετο, εἴμεθα θέδαιοι, ὅτι θὰ μᾶς συγχωρήσουν τὴν ἀταξίαν αὐτὴν.

Ἡ βραδυὰ τῶν Μποέμ

Ἐξαιρετικὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πρόμηνυται ἡ βραδυὰ τῶν Μποέμ, ποὺ δίδεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Βερτιζ» μεθαύριον Σάββατον, 1ην φεβρουαρίου καὶ ὥραν 10 μ. μ. Ὅτι ἐκλεκτότερον ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ νέα διανόσις καὶ ἡ νέα καλλιτεχνία, θὰ συγκεντρωθῇ τὸ θράδυ αὐτὸ στὸν χορὸν τῶν Μποέμ.

Οἱ νέοι λογοτέχνες καὶ καλλιτέχναι ἔχουν κάθε λόγον νὰ προσέλθουν στὸν χορὸν αὐτὸν, ἐνισχύοντες οὕτω μὲ τὴν παρουσίαν τους τὸν «Λογοτεχνικὸν Ὀμίλον τῶν Μποέμ», τοῦ ὁποίου ἡ ὥραία δρᾶσις εἶνε ἀξία κάθε υποστηρίξεως.

Σταυρολογία

Κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον, ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι, ὅλων τῶν κομμάτων καὶ ὅλων τῶν ἀποχωρήσεων, ἐνεργοῦσαν ἐντατικὴν προπαγάνδαν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἀπαραίτητον σταυρόν, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Σὲ ὅλους τοὺς τοῖχους ἐτοιχοκόλλουντο μεγάλες ἀφίσες μὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

«Σταυρόν στὸν ὑποψήφιον Α...».

Μεταξὺ τῶν ἐπιγραφῶν δὲ, ἐφίγουράριζε καὶ μία, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Σταυρόν εἰς τὸν ὑποψήφιον κ. Σταυρόπουλον»!

Νὰ λέγεσαι Σταυρόπουλος καὶ νὰ ζητᾷς σ τ α υ ρ ό , αὐτὸ πᾶει πο-

λύ. Τὸ πιὸ τραγικόν, ὅμως, εἶνε νὰ μὴ σταυρωθῇ ὁ κ. Σταυρόπουλος. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὅμως, νομίζομεν, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ὑποψήφιος, ἐὰν ἀποτύχῃ, θὰ ἤμπορῇ αὐτοδικαίως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βουλὴν καὶ νὰ διεκδικήσῃ μίαν ἑδραν.

— Ἐπήρατε πολλοὺς σταυροὺς; θὰ τὸν ἐρωτήσουν.

— Ὅχι! θ' ἀπαντήσῃ.

— Μὰ τότε πῶς θὰ μῆπτε στὴ Βουλὴ;

— Λέγομαι... Σ τ α υ ρ ό π ο υ λ ο ς ! θ' ἀπαντήσῃ.

Καὶ ἡ θύρα τῆς Βουλῆς θὰ τοῦ ἀνοιχθῇ...

Οἱ συνεργάται αὐτοῦ τοῦ φύλλου

Στὸ φύλλο αὐτὸ τῆς «Ἀτλαντίδος» γράφουν, κατὰ σειρὰν σελίδων, οἱ κ. κ.

ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡ.
ΜΠΟΓΓΡΗΣ ΔΗΜ.
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡ.
ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ ΠΑΝ.
ΝΙΡΒΑΝΑΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ ΤΙΜΟΣ
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ΔΗΜ.
ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΜΗΣ
ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ ΔΗΜ.
ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ ΜΙΧ.
ΠΥΡΡΑΣΟΣ ΧΡ.
ΑΣΗΜΑΚΗΣ Γ.

Τραγιά νὰ ᾔσαν

Ὁ στρατάρχης Μπαντόλιο, ὁ ὁποῖος διευθύνει τὶς ἐπιχειρήσεις στὸ Ἰταλο-αιθιοπικὸν μέτωπο, ἐξέδωκε ἀνακοινωθέν, διὰ τοῦ ὁποίου καυχᾶται, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κανάλε Ντόρια καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν καταδίωξιν, οἱ Ἀθησαινοὶ ἔσχον δέκα χιλιάδες νεκρούς.

«Αἱ ἡμέτεραι ἀπώλειαι — προσθέτει — εἶνε ἐλάχισται, ἀνάξιοι σχεδὸν λόγου».

Εἶνε χαρακτηριστικὸν τῆς Ἰταλικῆς νοοτροπίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς φιλοπολέμου αὐτῆς χώρας, τὸ ἀνακοινωθέν τοῦ Μπαντόλιο.

Ὡστε ἐγίνε μιά μάχη, κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ἰταλοὶ — νεώτεροὶ ὑπεράνθρωποι καὶ κυκλώπειοι ἥρωες — σκότωσαν δέκα χιλιάδες (ἀρ. 10.000) συνανθρώπους των, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ἔχουν ἀπώλειαν εἰμὴ ἐλαχίστην!

Αἱ δὲ ἀπώλειαι τῶν αὐτῶν ᾔσαν τόσο ἐλάχισται, ὥστε ὁ περιβόητος στρατάρχης νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ ὡς «ἀναξίας λόγου».

Εἴμεθα περίεργοι νὰ μαθαίναμε ἀν ἡ ζωὴ, ἔστω καὶ ἐνὸς Ἰταλοῦ στρατιώτου, θεωρεῖται «ἀναξία λόγου», γιὰ νὰ μιλᾷ κατ' αὐτὸν τὸν ἀνοίκειον τρόπο ὁ Μπαντόλιο...

Ἄν ναί, τότε ὁ Μπαντόλιο εἶνε δικαιολογημένος...

Τὸ δίσεκτο

Τὴν στιγμήν ποὺ οἱ Ἕλληνες τρέμουν καὶ φοβοῦνται τὸ δίσεκτο ἔτος καὶ μάλιστα σὲ σημεῖο νὰ ἀναγκασθῇ ὁ ἀρχιεπίσκοπος νὰ ἀπευθύνῃ ἐγκυκλίους στὸ εὐσεβὲς ὀρθόδοξον ἐκκλησίασμα, οἱ Ἄγγλοι πανηγυρίζουν τὸ γεγονός.

Σύμφωνα μ' ἓνα παλὸν μεσαιωνικὸ ἔθιμο, ὅλα τὰ ἀνύπαντρα κορίτσια, μποροῦν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δίσεκτου ἔτους, νὰ ζητήσουν σὲ γάμον τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίᾳς τους αὐτὲς οἱ ἴδιες, χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ γίνῃ ἡ πρότασις ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐγίνε γνωστὸ μάλιστα, ὅτι σὲ κάποια πόλιν τοῦ Ἰλινόις, ὁ ληξιαρχὸς τῆς ἐδήλωσε, ὅτι θὰ παντρεύῃ ἀτελῶς, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ θὰ ᾔθελαν νὰ ζητήσουν σὲ γάμον τοὺς νέους ποὺ συμπάθουσιν, ἀρκεῖ νὰ ἐπειθετο ὅτι ἡ πρότασις ἐγίνε ἀπὸ ἐ κ ε ί ν η ν καὶ ὄχι ἐκείνων.

Νὰ κάπιν ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ υιοθετήσῃ ἡ ἑλληνικὴ Κυδερνισ, ἡ ὁποία διαρκῶς παραπονεῖται γιὰ τὴν διαρκὴ ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ μας...

Ἐκτὸς ἐὰν οἱ Ἕλληνίδες (ἐκεῖνες), περήφανες ὅπως πάντοτε, τὸ θεωροῦσαν αὐτὸ ἄκρως προσβλητικὸν καὶ μειωτικὸν τῆς γυναικείας ἀξιοπρεπείας των...

Ποιὰν νὰ πιστέψης

Κάθε Δευτέρα καὶ Τρίτη, ὅλες οἱ ἐφημερίδες γιομίζουν μὲ τὶς τεράστιες διαφημίσεις τῶν διαφόρων κινηματογράφων, ποὺ διαφημίζουν τὰ προβαλλόμενα ἔργα των. Ἀλλὰ τὸ τί λέγεται καὶ...ἀδεται μέσα σ' αὐτὰς τὶς διαφημίσεις, εἶνε ἀπεριγράπτον.

Παίρνουμε στὴν τύχην μίαν ἐφημερίδα τῆς περασμένης Τρίτης. Καὶ ἀντιγράφουμε:

Κινηματογράφος Α:

Διαφημίζει: «Ἄς μᾶς συγχωρήσουν ὅσοι δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν χτὲς θέσι. Δυστυχῶς, καὶ διπλῇ ἐὰν ᾔτο αἰθουσα τοῦ κινηματογράφου Α, πάλιν δὲν θὰ χωροῦσε τὶς χιλιάδες ποὺ ἐτρεζαν νὰ ἴδωσιν αὐτὸ τὸ θαῦμα!».

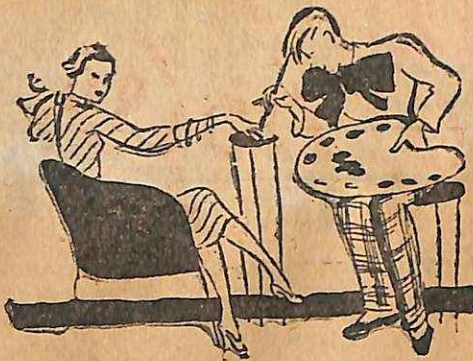
Κινηματογράφος Β:

Διαφημίζει: «Πρωτοφανὴς ἡ χθεσινὴ κοσμοσυρροὴ εἰς τὸ Β, μὲ τὸ περίφημο ἔργο τᾶδε. Ὁ κόσμος διαμαρτύρεται, διότι δὲν ἐξέδιδε τὸ ταμείον ἄλλα εἰσιτήρια».

Κινηματογράφος Γ:

«Εἶνε ἀπεριγράπτον τὸ τί ἐγίνε χθὲς στὸν κινηματογράφον Γ. Ἀπὸ τῆς 2ας μ. μ., ἡ αἴθουσα ἐστὲναζε (!) κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν κόσμον ποὺ συνωστίζετο συνεχῶς καὶ ὁ ὁποῖος ἔμεινε θαμβωμένος ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸν μεγαλεῖον τῆς ὑπερόχου αὐτῆς δημιουργίας».

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ διαφημίσεις δημοσιεύονται πλάι-πλάι ἢ μία στὴν ἄλλην!...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΠΑΚΑΡΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κείνος μαζεύει πάλι τὰ κέρδη με μιά ελαφρή στενοχώρια).
'Εκείνη (πεισματομένη τρομερά έπειδή χάνει, για να ηί κάτι): Τί ώραίο δεντρόφυλλο αυτό πάνω στην άνθουστήλη...

'Ο "Αλλος (σιγά, παιχνιδιάρικα): "Όστε σ' άρέσουν τὰ δεντρόφυλλα;

'Εκείνη: Τρελλαινουμεαι...

'Ο "Αλλος: Τότε δέ μου μένει παρὰ να φυτευθώ σέ μιά γλάστρα, για να σ' άρέσω και 'γώ...

'Εκείνη (γελάει): "Εχεις ένα ταλέντο να με άφοπλίζης, όταν είμαι θυμωμένη...

'Ο "Αλλος: Καί γιατί είσαι θυμωμένη;...

'Εκείνη: Μά, διάβολε, γιατί χάνω...

'Ο "Αλλος: Κερδίζεις άλλοι... Τό ξέρεις...

'Εκείνη: Προτιμούσα να κερδίζω στά χαρτιά!...

'Εκείνη: Κάντε παιχνιδι... Τρεις χιλιάδες πάρ ταμπλώ... (Χαμηλόφωνα σ' 'Εκείνη): Δέ νομίζεις ότι πρέπει να' αλλάξης θέσι;

'Εκείνη (τό ίδιο, χαμηλόφωνα): Είμαι πολύ καλά έδώ...

'Εκείνη: 'Ο διπλανός σου κύριος μου δίνει λίγο σταν νεύρα...

'Εκείνη: Ούφ... Είσαι άνυπόφορος μ'αυτές τις διαρκείς ζήλλειες σου. Μία κυρία: 'Εμπρός... Τί περιμένετε; "Εγινε παιχνιδι... Δόστε φύλλα...

'Εκείνη (ταραγμένος φανερά, μετράει χαρτιά): "Οκτώ ή μπάνκ...
'Ο "Αλλος (σπκώνεται): "Ε, μά είνε καταπληκτικό αυτό τό φύλλο...

'Εκείνη: (Ψυχρότατα, σχεδόν έχθρικά): Θέλετε μήπως ν' αλλάξουμε τράπουλα;

'Ο "Αλλος: "Α, όχι... Δέν έχω προλήψεις... Προτιμώ να πάω να πιω κάτι στο μπουφέ...

'Εκείνη: Σ' ακολουθώ και 'γώ... Βαρέθηκα να χάνω... ('Εκείνη κι' ό άλλος άπομακρύνονται προς τό μπουφέ. 'Εκείνος τούς παρακολουθεί για λίγο, κι' ύστερα μοιράζει φύλλα).

'Ο "Αλλος (στο μπουφέ, προσφέροντας σ' 'Εκείνη ένα ποτήρι

σαμπάνια): Στην ύγεια τών ματιών σου...

'Εκείνη (γελάει κοκέτικα): Στην ύγεια τους, άφου τό θέλεις... (πίνει τή σαμπάνια και προσφέρει τό άδειο ποτήρι στόν καθαλλιέρο της, που τό πλησιάζει στά χείλια του και ρουφά έναν κόμπο πουχει μείνει).

'Ο "Αλλος: Αισθάνομαι πώς έμέ-θυσά...

'Εκείνη: Μέ τί;

'Ο "Αλλος: Νά... Δέν είδες; "Η-πια... "Όλοι μεθάνε άπό σαμπάνια...

'Εγώ μέθυσά άπό... ποτήρι... "Από ποτήρι βαμμένο με λατρευτό κοκκινάδι...

'Εκείνη: Σά να τὰ παραλές, δέν σου φαίνεται;...

'Ο "Αλλος (τήν πλησιάζει, έρωτευμένα): Μά γιατί; Γιατί;... Δέ νοιώθεις πώς σέ λατρεύω;...

'Εκείνη: Ξεχνάς πώς είμαι πι-στή;... Πώς να ξεχάσω μία σχέση ένός όλόκληρου χρόνου;...

'Εκείνη (άπό τή σάλα): Πέν-τε χιλιάδες πάρ ταμπλώ...

'Ο "Αλλος: Κερδίζει... Κερδίζει διαρκώς...

'Εκείνη: Καί κάνει στήν αγάπη... (Σά να παίρνει μίαν άπόφασι).

'Ο "Αλλος (με χαρά): "Αλήθεια;

'Εκείνη: Μάλλον αλήθεια...

'Ο "Αλλος: Θα φύγουμε μαζί;

'Εκείνη: "Αν θές...

'Ο "Αλλος (τή βοήθει να φορέ-σθ τό πτι-γκρί της. Φορεί κι' αυτός τό παλτό του, κατεβαίνει μαζί της και τής άνοίγει τήν πόρτα του αυτοκινή-του του).

'Εκείνη (έξακολουθώντας να κάνει μπάνκα): 'Επτά χιλιάδες πάρ ταμπλώ... (Φέρνει πάλι έννέα. Κανείς παίκτης δέ μένει πιά. 'Εκείνος κουφιάζει άδιάφορα τὰ χαρτονομίσματα και σπκώνεται μαζί με τούς άλλους.

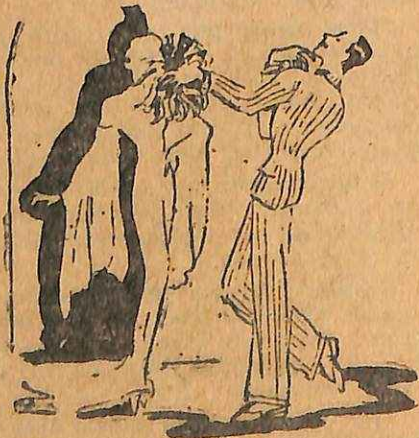
"Ενας φίλος του τόν πληροφορεί πώς 'Εκείνη έφυγε με τόν άλλον. 'Εκεί-νος, με προσποιητή εύθυμία, φιλοσο-φεί μπροστά σ' ένα καλοαναμμένο τζάκι).

Δέν ξέρω γιατί οι άντρες που μπαίνουν καινούργιοι στή ζωή μίας γυναίκας, μου δίνουν τήν έντύπωσι ρεζέρβας του αυτοκινήτου... Παληώ-νει ή μία ρόδα, θγαίνει και μπαίνει ή καινούργια...

'Ο φίλος του: Μην ξεχνάς πώς όποιος κερδίζει στά χαρτιά...

'Εκείνος: Ναι, ξέρω... Χάνει στήν αγάπη... (Μ' ένα αυθόρμητο κίνημα, ρίχνει τήν χούφτα τών κερδισμένων χαρτονομισμάτων στο άναμμένο τζά-κι).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Μία άπό αυτές τις νύχτες, σ' ένα σπιτί.Παίζουν μπακαρά. 'Εκείνος κάνει μπάνκα. 'Εκείνη ποντάρει δίπλα του, πότε στό δεξι ταμπλώ, πότε στό άριστερό. Δίπλα της ό "Αλλος παίζει διαρκώς χοντρό παιχνιδι, ποντάροντας ά σ ε β ά λ. 'Η μπάνκα κερδίζει διαρκώς. 'Εκείνη ος βρίσκειται μ' έναν όγκο χαρτονομισμάτων μπροστά του και με στήλες άπό ταξινομημένες μάρκες διαφόρων μεγεθών. 'Εκείνη κι' ό "Αλλος χάνουν - 'Εκείνη λίγα, ό "Άλλος πολλά).

'Εκείνη (μιλάει χωρίς να προσέχει διάλογο στό παιχνίδι, με τήν προσχή του όλη σ' 'Εκείνην): Κάντε παιχνιδι... Χίλιες δραχμές πάρ ταμπλώ... Δέν πάει άλλο... 'Εννέα ή μπάνκα... (μαζεύει άδιάφορος χρήματα και μάρκες και τὰ ταξινομεί μπροστά του).

'Εκείνη (ποντάροντας με πείσμα για πέμπτη φορά στό δεξι ταμπλώ μία μάρκα τών είκοσιπέντε δραχμών, προς 'Εκείνον): "Εχεις, όμως, διαβόλεμένη τύχη άπόψε...

'Εκείνη (μοιράζοντας χαρτιά σιγά): Στό μπακαρά δηλαδή... (δυνατά) όκτώ ή μπάνκα!... (μαζεύει πάντα μ' άδιαφορία τὰ κέρδη. 'Εκείνη σπρώχνει με πείσμα τή μάρκα της προς τό μέρος του).

'Εκείνη: Γιατί; Που άλλου ή-θελες να κερδίσης;...

'Εκείνη (σιγά): "Ισως στήν αγάπη... (Δυνατά): Κάντε παιχνιδι... ('Εκείνη ποντάρει ένα άκόμα είκοσι-πεντάρικο στό δεξι πάντα ταμπλώ). Δέν πάει άλλο... 'Οκτώ ή μπάνκα...

'Εκείνη (γυρίζοντας στόν "Άλ-λον, που έχει χάσει, σέ τρία κού, τρεις χιλιάδες, ποντάροντας πάντα ά σεβάλλ): "Εχει όμως διαβόλεμένη τύ-χη άπόψε...

'Ο "Αλλος (ψυχρά): Στά χαρ-τιά δηλαδή...

'Εκείνη (σιγά, τσακπίνικα, σχε-δόν σ' αυτί του): Γιατί; Στην αγάπη είσαι βέβαιος πώς έχει άτυχία;...

'Ο "Αλλος: Τό λέει ή παροιμία... "Όποιος κερδίζει στά χαρτιά...

'Εκείνη (σπκώνει τούς ώμους της): Οι παροιμίες δέν λένε πάντα τήν αλήθεια...

'Ο "Αλλος: Δέν λένε όμως και πάντα ψέματα...

'Εκείνη (που τὰ άκουσε όλα): 'Εμπρός... Κάντε άνάλογο παιχνιδι... Τό άριστερό ταμπλώ είνε άσθενέστε-ρο... ('Ο "Άλλος ρίχνει στό άριστερό ταμπλώ μία μάρκα τών πεντακοσίων δραχμών). Πολύ καλά... Δέν πάει άλ-λο... Δύο ή μπάνκα... "Ε, αυτή τήν φορά κερδίσατε... (Τό δεξι ταμπλώ ζείχνει ένα, τό άριστερό μπάνκα. 'Ε-

'Ασφαλώς, κάτι θάχετε άκούσει για τήν ιστορία του Σουλιώτη με τόν μπαρμπερί. (Λένε πώς γίνθηκε στό Ναύπλιο, μόλις είχε τελειώσει ή 'Ελ-ληνική 'Επανάστασις, τότε που οι Σουλιώτες περνούσαν ως ήμίθεοι, ύστερα άπό τὰ ξακουστά κατορθώμα-τά τους). "Ενας Χριστιανός λοιπόν άπό τό Σούλι, μπήκε μία μέρα σ' ένα κουρείο για να ξυρισθί. 'Ο μπαρμπε-ρης, κάποιος "Ανατολίτης, που δέν είχε ρίξει τουφεκιά στή ζωή του, έ-τρεξε να κάνει σαπουνάδα για τὰ γέ-νια του, αλλά ό Σουλιώτης τόν στα-μάτησε:

- Δέν θέλω με σαπούνι - τού είπε

- "Ε! Πώς δέν θέλεις, τζάνουμ! Τά γένεια πρέπει να μαλακώσουν πρώτα για να τὰ ξυρίσωμεν.

- Βρέ εγώ είμαι άπό τό Σούλι. Δέν βέλω ούτε σαπούνι, ούτε νερό. Βάνε άμέσως ξυράφι.

'Ο δυστυχής "Ανατολίτης, πρό της τρομακτικής αυτής δηλώσεως, πήρε τό ξυράφι στά χέρια και άρχισε, γιο-μάτος θαυμασμό, να τόν ξυρίσει. "Α-λλά τὰ γένεια του ήρωϊκού άνθρώπου ήσαν σκληρά σαν γουρουνότριχες και φυσική συνέπεια ήταν ν' άρχισή άμέσως τό ξυριστικόν δράμα:

- "Όχι!... "Αχι!...

- Τζάνουμ, Σουλιώτη έφέντη μ'!...

- Βρέ μπαρμπερης είσαι σὺ ή χα-σάπης;

- 'Εφέντη μ' Σουλιώτη. Τό ξυράφι κόβει, αλλά τὰ γένεια...

- Ξασημός!

- Σα...

Τέλος, ό ήρωϊκός άνθρωπος, άφου είδε ότι μαζί με τὰ γένεια, θα τού-φευγε και τό μισό πρόσωπο, τού εί-πε: ('Βρέχτα, πέρασε σαπούνι, που να σέ πάρη ό διάολος! Τί να σου κάνω κακομοίρη που δέν είμαι μέ-σα άπό τό Σούλι. Είμαι άπό τὰ κάτω χωριά. "Όσοι είνε μέσα άπό τό Σού-λι, ούτε ξυράφι δέν θέλουνε. Με τό γιαταγάνι τούς τραβάνε μιά-δυό και είνε ξυρισμένοι!).

"Ετσι ό Σουλιώτης κατώρθωσε και να ξυρισθί όπως όλοι οι άλλοι κοι-νοί θνητοι και να σώση τήν αξιοπρε-πεια και τήν ήμη της πατρίδος του.

Δέν ξέρω, αγαπητοί μου άναγνώ-στες, γιατί, σαν διαβάζω μερικές δη-λώσεις πολιτευομένων αυτές τις μέ-ρες, μούρχονται κωμικές ιστορίες στό μυαλό, να, σαν κι' αυτή έξαφνα που σας άνεφερα προηγουμένως. "Όλοι οι υποψήφιοι και ειδικώς οι άρχηγοι τών κομμάτων, άναπούν να έμφανίζονται στά μάτια μας σαν υπερφυσικά όντα, που υπέφεραν για τό κατήρι μας ά-φάνταστα πράγματα και που δέν εί-νε διατεθειμένοι ναρθουνε σε κανέ-να συμβιβασμό με τήν συνείδησί τους. "Α!... "Όλα κι' όλα!... Αυτοί εί-

νε άπό τό Σούλι. Δέν βάζουνε σα-πουνάδα στά γένεια τους έν σω έ-χουμε έκλογές. "Αμα θγούνε θου-λευτά, αλλάζει τό ζήτημα. Τότε όχι μονάχα σαπούνι δάνουνε, αλλά και κρέμα και ζεστές πετσέτες στό πρό-σωπο, για να μη χάσουν τήν φρεσκάδα τους. Οι κωμικώτεροι όμως άπ' όλους τούς υποψηφίους μας, είνε οι παλλη-καράδες. "Α! 'Εδώ σταματάμε, σας παρακαλώ. Αυτοί δέν χωρατεύουν. Σε ξαπλώνουν παρευθής κάτω και έν τῷ άμα. "Αμ' τί σας πέρασε ή ιδέα; Θα τούς δώσετε τήν ψηφό σας έτσι, κου-βέντα να γίνεται; Θα τούς φέρετε στήν άρχή για να ντουφεκίσουνε, να σφάζουνε, να κρεμάσουνε... Αυτοί δέν χαρίζουνε κάστανά, ούτε στόν πατέρα τους, ούτε στόν γαϊδάρό τους. "Αλλ' έπειδή στήν άκρη της πέννας μου ήλθε τό υπομονητικό τετράποδο, άς αναφέρω και μία άλλη ιστορία πολ-λύ ρωμείκη και ίσως πολύ επίκαιρη, του "Νικολάκη με τό γαϊδάρό του". 'Η σκηνή περνάει τώρα σε κάποιο χω-ριό της Κρήτης. 'Ο Νικολάκης ή καλ-λίτερα ό Νικολάτσος, θγίκε άπό τήν κοιλιά της μάννας του παλληκαράς. Στό σχολείο είχε σπάσει τὰ κεφάλια όλων τών συμμαθητών του. Στό στρα-τό, μόλις του δώσανε τόν όπλισμό, κτύπησε κάνα δυό στρατιώτες με τήν ξιφολόγχη για να μάθρ, προτού φύ-γη για τόν πόλεμο, τήν χροιά τών άγ-χεμάχων όπλων και σε κάποια πολι-τική διαδήλωσι ξεπάστρεψε έναν άν-τιθέτο με τό μπιστόλι, για να ύποστη-ρίξη τήν ιδεολογία του. Τέλος, ό Νι-κολάκης, ύστερα άπό λαμπράν στα-διοδρομίαν και άφου έγνώρισε όλες τās φυλακάς του έλληνικού κράτους, άραξε εις τό χωριό του. 'Εκεί τόν έ-τρεμαν όλοι. "Ενεφανίζετο εις τήν ά-γοράν μ' ένα κουμπουράτι - μία κουμπούρα δηλαδή μαυροβουνιώτικη τεραστίων διαστάσεων - και μ' ένα μαχαιράτι για τήν ασφάλειά του και

ό αστυνόμος - προς δόξαν του έλ-ληνικού κράτους - τόν φώναζε έτσι άρματωμένο σαν άστακό και τόν κερ-νούσε καφέ. 'Ο Νικολάτσος λοιπόν, κατά τούς χρόνους που συμβαίνουν τὰ γεγονότα που θα άφηγηθώμεν, εί-χε σύζυγον, δυό τέκνα κι' έναν με-γαλοπρεπή Κυπριαϊκόν γαϊδάρον. Μία Κυριακή, ό άνθρωπος που θγίκε άπό τήν κοιλιά της μάννας του παλληκα-ράς, συνέλαβε μία περίεργη ιδέα: Να πάρη δηλαδή στό δουνό, να φορτώση τόν γαϊδάρό του ξύλα και θυμάρια και να γυρίση τ' άπόγευμα σπιτί του, τήν ώρα που όλος ό κόσμος θα καθότανε στούς καφενέδες της Πλατείας. Κα-ταλαβαίνετε καλά ότι τὰ ελατήρια αυ-τής του της πράξεως, ήταν ή ματαιο-δοξία.

- Μά γιατί δέν πäs αύριο; τόν ρώ-τησε ή γυναίκα του, μόλις της άνε-κοίνωσε τό πρωί, σαν γύρισε άπό τήν εκκλησία, τήν άπόφασί του.

- Γιατί θα καθώνται όλοι οι τσερα-τάδες στόν καφενέ. Γιατί θα με δοϋν με τό γαϊδάρο φορτωμένο και θα σκά-σουνε...γιατί τέτοιο ζωο, όλη ή Κρή-τη, δέν τόχει.

Και, πραγματικά, όλόκληρο τό χω-ριό, κατά τις πέντε τ' άπόγευμα, συν-εταράχθη. Στην άκρη του δρόμου έ-νεφανίσθη ένας κινητός πύργος, που προχωρούσε άργά προς τήν Πλατεία. Οι γυναίκες σταυροκοπιώντουσαν. Οι άνδρες, άνήσυχoi, ρωτούσαν τί συμ-βαίνει. Καμμία φορά, τό μυστήριο δι-ελευκάνθη. "Ήταν ό Νικολάκης με τό γαϊδάρό του, που γυρίζανε άπό τό δουνό. "Αλλά τί γαϊδάρος ήταν αυτός, Θεέ μου! 7 μέτρα ύψος φόρτωμα άπό θυμάρια και ξύλα κουβαλούσε στή ράχι του! Καί τὰ πράγματα θα έλύ-οντο με τόν θρίαμβόν του έκ γενε-τής παλληκαρά, άν δέν συνέβαινε ένα έξαιρετικόν γεγονός. Να γλυστρώσε ό γαϊδάρος στό κέντρον της Πλα-τείας. Ξύλα, θυμάρια, γαϊδάρος, βρε-θήκανε άμέσως κάτω και άπό τόν κι-νητόν αυτόν πύργον, που είχε προ-καλέσει τόν θαυμασμόν όλων άνεξαι-ρέτως τών κατοίκων του χωριού, δέν έδλεπε κανένας...

"Η πρόγκα τότε άρχισε:

- "Ο! "Ο!...

'Ο Νικολάκης, μη δυνάμενος να έκδι-κηθί όλον αυτό τό πλήθος, που ώ-ρύετο πλέον διά τό άτύχημα του γαι-δάρου του - πόσον κακό αλήθεια εί-νε οι άνθρωποι! - απέσπασε τό «μα-χαιράτι» - μαχαίρα δηλαδή μισό μέ-τρο - και απέκοψε τήν κεφαλήν του μεγαλοπρεπούς και ύπομονητικού τε-τραπόδου συντρέφου του, είπών:

- Νά, τσερατά, για να μάθρς να μη με ρεζίλευς!...

- Για να μάθρς να φέρεσαι!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΓΕ...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΕΣ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΡΙΜ

Σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο ήταν δυο σπίτια. Το ένα ήταν μικρό, παλιό και φτωχικό, το άλλο ήταν μεγάλο, ωμόρφο, και πλούσιο παλάτι. Στο πρώτο ζούσε ένας φτωχός, στο δεύτερο ένας πλούσιος.

Μια μέρα, άργα το θράδυ, περνούσε απ' τον δρόμο αυτόν κάποιος διαβάτης. 'Ο διαβάτης αυτός σταμάτησε μπροστά στο σπίτι του πλούσιου και χτύπησε την πόρτα:

— Ποιός είναι; ρώτησε ο νοικοκύρης.

— Ένας περαστικός! απάντησε ο διαβάτης. Άφήστε με να περάσω τη νύχτα μου στο σπίτι σας.

— Πολλοί είναι και σένα σουλατσάδοροι! Τράβα το δρόμο σου! του φώναζε ο πλούσιος.

'Ο διαβάτης χτύπησε τότε την πόρτα του φτωχού. Οί νοικοκυραίοι του άνοιξαν άμέσως, τον δέχτηκαν με καλωσύνη, του έδωσαν να φάει και τον έβαλαν να κοιμηθεί στο κρεβάτι τους.

'Ο διαβάτης αυτός δεν ήταν από τους συνηθισμένους ανθρώπους. Ήταν ένας καλός μάγος. Το πρωί, λοιπόν όταν έτοιμαζόταν να φύγει, είπε στο φτωχό και στη γυναίκα του:

Διάφορα

Ο ΠΙΑΝΣΕΣ

Σε μερικά χωριά της Γαλλίας τα κορίτσια ονομάζουν τον πανσέ «λουλουδί της αγίας Τριάδος». Το όνομα αυτό προήλθε από τον παρακάτω θρύλο:

Στά παλιά χρόνια ο πανσές είχε μια μυρωδιά λεπτοτάτη και ωραιότατη, ωραιότερη και από την μυρωδιά της μικρούλας του αδελφής βιολέττας.

Φύτρωνε ανάμεσα στο στάρι και τον αγαπούσαν πολύ γιατί είχε ωμόρφο χρώμα και μεθυστική μυρωδιά. Τόσο ωραίο λουλουδί ήταν μάλιστα ώστε οι άνθρωποι για να τον κόψουν τσαλαπατούσαν τα στάχυα και τα κατέστρεφαν.

Όταν έρχόταν όμως ο καιρός του θερισμού, η συγκομιδή ήταν μικρή. Το στάρι δεν έφτανε για να θρέψει τους ανθρώπους.

Αυτό στενοχωρούσε πολύ τον καλό πανσέ και την ημέρα της αγίας Τριάδος παρεκάλει τον Θεό να του πάρει την μυρωδιά, πράγμα που έγινε.

Γι' αυτό τα κορίτσια της Γαλλίας τον ονομάζουν σήμερα λουλουδί της αγίας Τριάδος.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

— Γιατρέ, έκάματε ποτέ λάθος σε διάγνωση σας;

— Μία και μόνη φορά. Μ' επισκέφθηκε κάποιος κακοντυμένος, που υπέφερε από το στομάχι του και του είπα να πάρει καθάριο. Όταν έφυγε, έμαθα πως ήταν τόσο πλούσιος ώστε μπορούσα κάλλιστα να του βρω καμιά ακαλλιέργητη που θα έδεσε άμεσα τον πόνο του.

— Για την καλωσύνη και την συμπόνοια που δείξατε σ' έμένα, ζητήστε μου τρία πράγματα και θα τ' αποκτήσετε άμεσα.

— Τι να ζητήσουμε, είπε το αντράγχο, τι άλλο παρά αιώνια ευτυχία στον άλλο κόσμο, και σ' αυτόν υγεία και το καθημερινό μας ψωμί. Άλλο τίποτε δεν θέλουμε.

— Δεν θέλετε να ζήσετε σ' ένα καλό μεγάλο σπίτι; ρώτησε ο μάγος.

— Έ, κι' αυτό δεν θάταν άσχημο, είπαν οι φτωχοί.

Τότε ο μάγος ψιθύρισε μερικά αλόκοτα λόγια κι' ευθύς το μικρό σπίτι των φτωχών έγινε ένα μεγάλο καινούργιο παλάτι.

Το ίδιο πρωί ο πλούσιος είδε από το παράθυρό του το καινούργιο σπίτι των φτωχών κι' απόρησε. Έστειλε, λοιπόν, την γυναίκα του να μάθει με τι τρόπο απόκτησε ο φτωχός τέτοιο παλάτι. 'Ο φτωχός της διηγήθηκε τι τους συνέβηκε με τον μάγο, πως κοιμήθηκε την νύχτα σ' αυτούς, και πως, από ευγνωμοσύνη, τους χάρισε το νέο σπίτι.

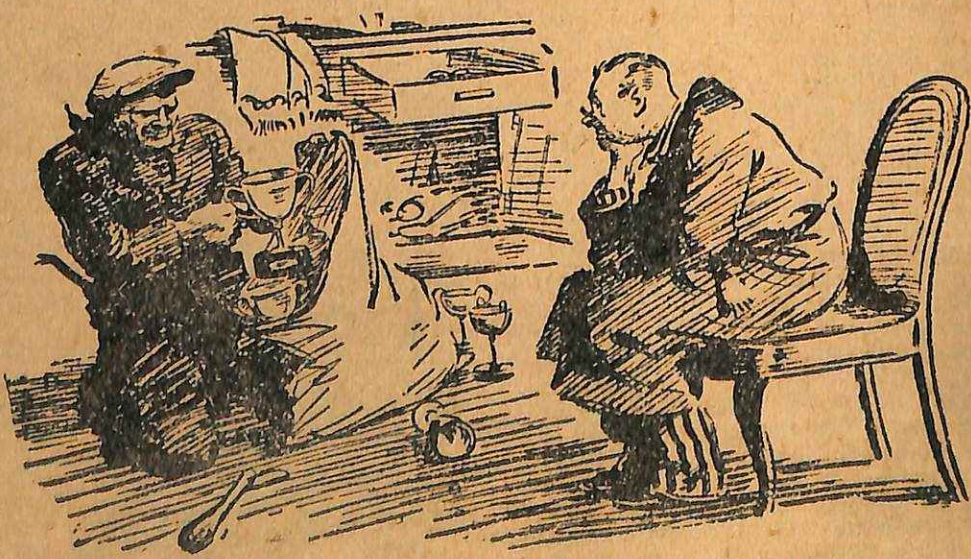
Μόλις τάμαθε αυτά ο άχόρταγος πλούσιος, μετάνοισε που δεν δέχτηκε αυτός τον μάγο να κοιμηθεί στο σπίτι του. Σέλλωσε λοιπόν άμέσως το αλόγο του καβαλλίκεψε και πήρε δρόμο τρεχάτος να τον προφτάσει. Τον πρόφτασε κατά το θράδυ και τον παρεκάλει να πάει να μείνει στο σπίτι του. 'Ο μάγος του υποσχέθηκε πως θα πίνανε όταν θα γύριζε από το ταξίδι του.

— Και θα μου κάνης κι' έμένα ότι χάρι σου ζητήσω; ρώτησε ο πλούσιος.

— Άκούσε λέει!... Ζήτησε μου ό,τι θέλεις, του αποκρίθηκε ο μάγος. Θα σου το χαρίσω τώρα άμέσως.

— Θέλω τρεις χάρες, είπε ο πλούσιος. Να γίνεται άμέσως ό,τι πω... Να ζητήσω τρία πράγματα και να γίνουν άμέσως.

ΕΝΩ ΑΝ ΗΤΑΝ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ....

'Ο ΛΗΣΤΕΥΟΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Για να φτιάξω αυτή τη συλλογή των πομπικών χρειάστηκα δέκα χρόνια. Ένθ αν ήμουν διαρρήκτης θα την έφτιανα σε δέκα λεπτά...

'Ο μάγος ψιθύρισε μερικά αλόκοτα λόγια, άποχαιρέτησε τον πλούσιο και έφυγε.

Καταχαρούμενος ο πλούσιος χτύπησε τ' αλόγο του και τράβηξε για το σπίτι του. Όλη του η σκέψη ήταν στις τρεις χάρες. Τι θα πρωτοζητούσε και τι θα άποχτούσε απ' αυτές...

Έξαφνα, καθώς έτρεχε τ' αλόγο του, άφηνάσε. 'Ο πλούσιος θύμωσε που του διέκοψε τα όνειρά του και φώναζε:

— Παλιάλογο, ούστ' που να σκάσης!...

Δεν τελείωσε όμως τον λόγο του και το αλόγο του στριφογύρισε, φύσηξε, ξεφύσηξε, κι' έπεσε κάτω σκαμμένο!

— Λυπημένος ο πλούσιος για το πάθημά του, φορτώθηκε τη σέλλα του αλόγου και συνέχισε τον δρόμο του. Η ζέση ήταν φοβερή, ο δρόμος γεμάτος λιθάρια... 'Ο πλούσιος φουρκίστηκε πάλι κι' άπάνω στο θυμό του σκέφτηκε τη γυναίκα του.

— Βέβαια, μούγκρισε, αυτή κάθεται στο σπίτι κι' εγώ βασανίζομαι. Θα ήθελα να σέρνη κι' αυτή στους ώμους της τη σέλλα και να μη μπορέ να την βγάλει ποτέ!

Μόλις είπε τα λόγια αυτά, στη στιγμή η σέλλα χάθηκε από τους ώμους του. 'Ο πλούσιος παραξενεύτηκε κι' έτρεξε γρήγορα για το σπίτι του. Μόλις έφτασε εκεί, είδε τη γυναίκα του να τριγυρνά στις κάμαρες με άναστεναγμούς και κλάματα, με τη σέλλα στους ώμους, χωρίς να μπορέ να την βγάλει από πάνω της.

— Βγάλε μου τη σέλλα! φωνάζει στον άνδρα της.

— Κατάλαβε τότε ο πλούσιος τί είχε συμβεί και λέει στη γυναίκα του:

— Στάσου για το Θεό, στάσου να σκεφτώ τί άλλο να επιθυμήσω. Ένα μόνονά μου να ζητήσω και θα ζητήσω πλούτη...

— Βλάκα! Τι να τα κάνω τα πλούτη σου; σκούζει η γυναίκα του. Δεν βλέπεις πως βασανίζομαι;...

Άναγκάστηκε τότε ο πλούσιος να πει και την τρίτη επιθυμία του, να ελευθερωθεί δηλαδή η γυναίκα του από τη σέλλα. Έτσι έγιναν κι' οι τρεις επιθυμίες του πλούσιου χωρίς ν' αποκτήσει τίποτα, ενώ ο φτωχός ζή στο καινούργιο σπίτι του ευτυχισμένος.

Η εποχή μας είναι κατ' έξοχην έποχή ρεκόρ. Δεν προφταίνει να διασκηφεί κανείς το άποτέλεσμα μιάς προποσίσεως ενός άεροπόρου, ενός άθλητού, ενός καλλιτέχνη και άμέσως άποφασίζεται ότι δεκάδες άλλων άνθρώπων ρίπτονται στην ίδια περιπέτεια και την φιλοδοξία να καταρρίψουν την άπταισθείσαν επίδοσο.

Άνεβαίνει ο Πικάρ 15.000 μέτρα στην στρατόσφαιρα; Άμέσως έμφανίζονται σ' όλες τις χώρες αντίπαλοί του που έπιδιώκουν να προσεγγίσουν περισσότερο... τον ούρανο.

Οι ένδοξοι άεροπόροι που έπέτυχαν να καλύψουν το άπό Λονδίνου εις Βελούρντον διάστημα μέσα σε 56 ώρες, δεν πρόφτασαν να δρέψουν τις δόξας των και... άλλος κατέρριψε το ρεκόρ τους.

Όστόσο, κοντά σ' αυτούς τους πρωταθλητές, για τους όποιους τόσος γίνεται λόγος, υπάρχουν και μερικοί άγνωστοι και άφανείς, που κανείς δεν τους γνωρίζει, ούτε θά τους μάθει και τους όποιους μολαταύτα... άξίζει να γνωρίσουν οι άναγνώστες μας.

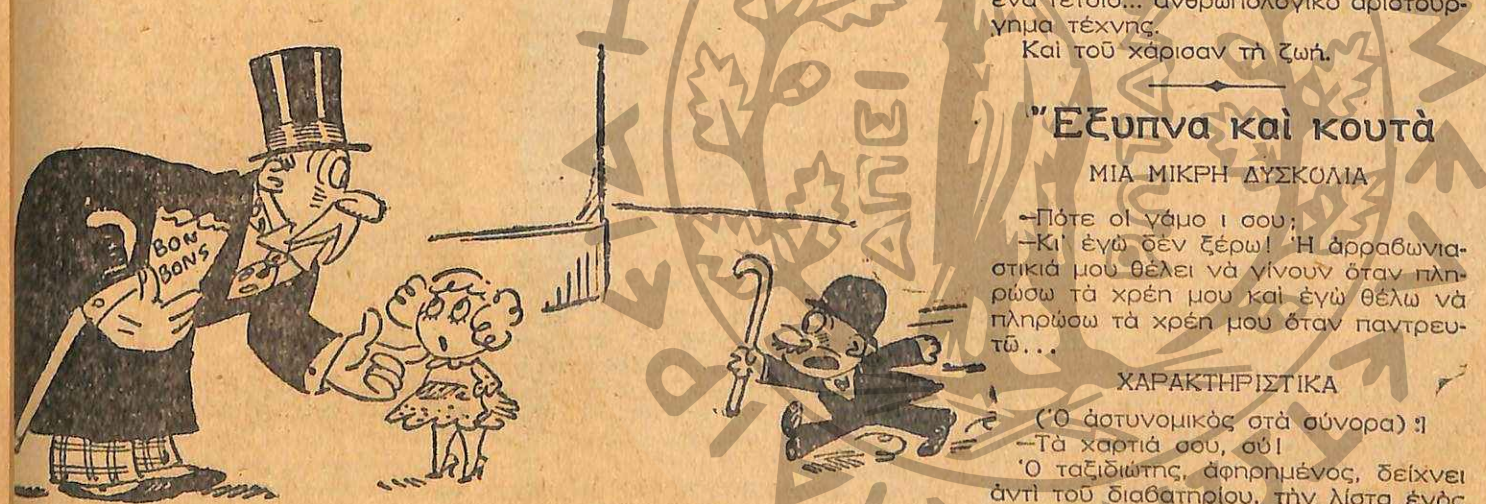
Άς άρχίσωμε άπ' την διδα Έντα Άσελιν, πρωταθλήτρια του... έπαγγέλματος της καμριέρας. Πριν δυο χρόνια, η Έντα σ' ένα διεθνή διαγωνισμό οικοκυράς, πήρε το πρώτο θραβείο... έσπονίσματος!

Ύπάρχει φυσικά ξεσκόνισμα και ξεσκόνισμα. Άλλά το ξεσκόνισμα της Έντας ήταν καταπληκτικό. Ξεσκόνιζε έναν διάδρομο 2 μέτρων πλάτους και 4 μήκους σε 38 δευτερόλεπτα και έ τόση λεπτότητα και μαεστρία, ώστε η Έλληνόδικος Έπιτροπή, έξετάσασα τον διάδρομο... με μικροσκόπιο έν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη το παμικρό μόριο σκόνης.

Ένας άλλος ρεκόρνταμ άπό το όρντ, ο Τζάιμς Έγκορντ, κατέχει το πρωτάθλημα της στεντορείας φωνής.

Ο «άνθρωπος - μεγάφωνόν» αυτός, πως τον άποκαλούν, έχει τόσο δυνατή φωνή ώστε, όταν φωνάζει, άκούγεται σε άκτίνα δέκα χιλιομέτρων. Γι' αυτό ο Τζάιμς Έγκορντ δεν χρησιμοποιεί... τηλέφωνο όταν θέλει να επικοινωνήσει με κάποιον κάτοικο μιάς ειτονικής πόλεως. Δεν έχει παρά ν'

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ ΛΟΓΩ... ΜΕΓΕΘΟΥΣ

'Ο ΝΑΝΟΣ: Δεν ντρέπεσαι, κύριε, γέρος άνθρωπος να δίνης καραμέλες στή... γυναίκα μου;

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΡΕΚΟΡ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ-ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

άνοιξη το παράθυρο του σπιτιού του και να μιλήσει μεγαλοφώνως, θέβαιος ότι θ' άκουσθής!

'Ο Έγκορντ είναι ένα μοναδικό φαινόμενο.

Το πρωτάθλημα της διαρκείας ενός άγωνίσματος μπιρτζ το κατέχουν τα ζευγή Λίνγκοτ και Λή στο Τόιν Τανάπη. Η περίφημη αυτή παρτίδα άρχισε το 1914. Μεταξύ των παικτών συνεφωνήθη ότι το παιχνίδι θά διαρκούσε μέχρις ότου οι τρεις άπό τους παίκτες θά έφταναν να έχουν ένα έκατομμύριο πόντους. 'Ο τέταρτος παίκτης που θά έμενε κάτω άπό ένα έκατομμύριο πόντους θά πλήρωνε τα έξοδα ενός μεγαλοπρεπούς γεύματος στους τρεις άλλους. Η παρτίδα τελείωσε τον φεβρουάριο του περασμένου χρόνου και διήρκεσε δέκα όλόκληρα χρόνια. 'Ο νικητής του παιχνιδιού, η κ. Λίνγκοτ, είχε εκείνη την στιγμή 1.000.713 πόντους, ενώ εκείνος που έχανε, ο Τζώρτζ Λή, δεν είχε παρά 991.598 πόντους.

Κατά την διάρκεια της άτέλειωτης αυτής παρτίδας συνέβη και ένα περίεργο έπεισόδιο.

'Ο Τζώρτζ Λή πατήρ, πέθανε έπάνω στο παιχνίδι και τον άντικατέστησε σε λίγο ο Τζώρτζ Λή υιός, ό όποιος στο τέλος υπήρξε και ό χαμένος.

Οι Λή ήταν, φαίνεται, μοιραίο να χάσουν σ' αυτό τον διαγωνισμό. 'Ο ένας έχασε την ζωή του, ό άλλος το πλουσιοπάροχο γεύμα.

Το ρεκόρ της καταναλώσεως μυδιών άνήκει σε μιά ώραιότατη νέα, την Ρόζα Ρούνε, άπό το Τρέφαλ. Η άξιολάτρευτη αυτή κόρη, προικισμένη με πρωτοφανή όρεξη, άγαπά τρομερά τα μυδία, τόσο που τρώει χωρίς καμμία δυσκολία 18 λίβρες!

Το ρεκόρ του περάσματος της κλω-

στής άπό την βελόνα, το κατέχει κάποιος έργάτης ραφείου άπ' το Ντένερ, όνόματι Άϊντουμπερ.

'Ο δαιμόνιος αυτός άνθρωπος κατορθώνει να περάσει 18 κλωστές ταυτοχρόνως σ' ένα κοινό βελόνι ραφίματος. Αυτή η επίδοσο του Άϊντουμπερ θυμίζει την κάμιλο της παραβολής, η όποια, ως γνωστόν, είναι εύκολώτερον να περάσει άπό την τρύπα μιάς βελόνας παρά ό πλούσιος στην βασιλεία των ούρανω.

Ένα άλλο παράξενο ρεκόρ άνήκει στον Ντάβιντ Βάλντε, άπό την Γκρήν-βίλλ, ό όποιος καυχιέται ότι είναι ό άνθρωπος που φορεί «περισσότερον καιρό τα ίδια ρούχα». Και πράγματι ό Βάλντε φορεί το ίδιο έπανωφόρι άπό 32 έτών, το έκληρονόμησε δε άπό τον πατέρα του.

Το έπανωφόρι αυτό είναι σε άριστη κατάσταση, εις τρόπον ώστε ο γυιός του Ντάβιντ Βάλντε να έλπιζε με την σειρά του ότι θά το κληρονομήσει. Έξ άλλου ο Ντάβιντ Βάλντε φορά άπό είκοσαετίας το ίδιο καπέλλο και άπό δεκαπενταετίας το ίδιο ζευγάρι παπούτσια.

Είναι προφανές ότι με την μέθοδο αυτή είναι άδύνατον να θεραπευθί ή κρίσις υποκαταναλώσεως που μαστίζει την ανθρωπότητα.

'Ο πρωταθλητής του σιγματισμού είναι ένας Άμερικανός βετεράνος, ό Γουώτερ Όνταν, του όποιου το δέρμα είναι τόσο σκεπασμένο άπό σκέδια ώστε σ' όλόκληρο το σώμα του δεν έχει μείνει έλευθέρα ούτε ή παραμικρή γωνία...

Αυτό άλλως τε έσωσε τον περίεργον άνθρωπο, όταν κάποτε στάς σιλιπίνιας νήρους έπεσε στα χέρια των ανθρωποφάγων. Οι τελευταίοι θέλησαν να τον καταβροχθίσουν και πρός τον σκοπόν αυτόν τον γύμνωσαν.

Βλέποντας όμως τα σιγμάτα του τόσο πολυχρωμα και φασμαγορικά, θεώρησαν έγκλημα να καταστρέψουν ένα τέτοιο... ανθρωπολογικό άριστουργημα τέχνης.

Και του χάρισαν τη ζωή.

"Εξυπνα και κουτά

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΔΥΣΚΟΛΙΑ

—Πότε οι γάμοι σου;

—Κι' εγώ δεν ξέρω! Η άρραβωνιαστικιά μου θέλει να γίνουν όταν πληρώσω τα χρέη μου και εγώ θέλω να πληρώσω τα χρέη μου όταν παντρευτώ...

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

(Ο άστυνομικός στα σύνορα):!

—Τα χαρτιά σου, σού!

'Ο ταξιδιώτης, άφρημένος, δείχνει αντί του διαβατηρίου, την λίστα ενός έστιατορίου.

'Ο άστυνομικός διαβάζοντας: —Κε. 'Ο ταξιδιώτης, άφρημένος, δείχνει βωδινό... Περάστε, κύριε!

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Ένα φειδάκι γυάλινο, γαλάζιο άνοιχτό, φιλό, τιποτένιο.

Την πρώτη φορά που το είδα στο χέρι της αρραβωνιαστικιάς μου — μ' αυτό γνώρισα τη Μαίρη — είπα:

— Τι φτωχό βραχιόλι που φορεί! Εγώ πρέπει να της αγοράσω ένα καλύτερο.

Και σ'ε πρώτη ευκαιρία, της Παναγίας ανήμερα, της πήγα ένα βραχιολάκι κομψό, ώμορφο, από κοράλλι και χρυσάφι, φειδάκι όμως κι' αυτό, γιατί — να το κρύψω δε θέλω — ύστερ' από την ιστορία της Εύας, δε βρισκω για γυναίκα σύμβολο πιο κατάλληλο.

Μου έδειξε τη μεγαλύτερη, την ερωτικότερη χαρά. Έγινε κατακόκκινη σαν το κοράλλι, και σαν το χρυσάφι άστραψε το γαλανό της βλέμμα, άναμει' απ' τα μακριά ματωτόνορα, καθώς είχε κατεβαμένα τα μισά στο άνοιχτό κουτί του στολιδιού. Τό πήρε, με φίλησε θερμά και τόνερψε.

Περιμένα την άλλη ημέρα πώς θα το φορέει. Τίποτα! το γυάλινο βραχιόλι στη θέσι του. Μου φάνηκε καλό να μην κάνω λόγο γι' αυτό. Κάποια προαίσθησι μου έλεγε, ότι το πράμα ήταν σοβαρώτερο από μιαν απλή σύμπρωσι ή άξιοσυγκώρητη λησμοσύνη. Μά σ'ε δυό — τρεις ημέρες δε βάσταζα, κι' είπα με όλη τη φυσικότητα του κόσμου:

— Μά, καυμένη Μαίρη, σου πήρα ένα βραχιολάκι... γιατί δεν το φορείς; Με κύτταξε μ' έκπληξι, σά να μην κατάλαβε διόλου τί της είπα. Έξακολούθησα:

— Γιατί επιμένεις να φορής αυτό το ψεύτικο;

Γύρισε τα μάτια της εύθους προς το βραχιόλι. Τό κύτταξε κάμποση ώρα σιωπηλή, κι' ύστερα κάρφωσε πάλι τα μάτια της στα δικά μου. Τι χρώμα είχαν εκείνη την ώρα δεν ξέρω γαλανά, βέβαια, δεν ήταν.

— Δέ σ' άρέσει; με ρώτησε.
— Είπε τώρα πρῶμ' αυτό να το φορής; ρώτησα κι' εγώ.

— Καλά... από αύριο θα φορώ το δικό σου. Αυτό ήθελα να τόχω έτσι... για καθημερινό, άλλ' άφου δε σ' άρέσει...

Σταμάτησε και κύτταξε πάλι το γυάλινο φειδί.

— Καλά, ξαναείπε, από αύριο θα φορώ το δικό σου.

— 'Η όψι της, καθώς κι' η φωνή της,

ήταν λυπητερή, λυπητερή. 'Η απόφασις της εκείνη φαινόταν σά θυσία στην αγάπη μου, τόσο που έσκυφα και φίλησα τα ξανθά σγουρά μαλλιά της που σκίαζαν το γαλάνιο μέτωπό της...

Την άλλη μέρα — έ, πώς θέλετε να σάς το πω; — δεν έφορούσε το βραχιόλι μου ή Μαίρη. Αυτή τη φορά της τῶπα άμέσως:

— Τό βραχιόλι;
— 'Α, ναι, καυμένη, τό ξεχάσα. Να πῶς άμέσως να τό φορέσω... 'Η όχι... που να ψάχνω τώρα! τό φορώ από αύριο.

Την πίστεψα και την άφησα. 'Αλλά την άλλη μέρα πάλι τα ίδια. Με πείραξε, θέλησα να της τό πῶ, φοβήθηκα μή της μιλήσω άσχημα, και σῶπασα. Κι' όσο έβλεπα τό γυάλινο βραχιόλι στο χέρι της, τόσο τό πείσμα μου, μέρα με την ημέρα μεγάλωνε, και τόσο μ' έπνιγε ό θυμός — ό θυμός του έρωτεμένου, που με τό τίποτε ξανάδει— και τόσο φοβόμουν να μιλήσω, και τόσο βίαζα τόν έαυτό μου να μη καταδεχθώ να κάνω πιά την παρατήρησι, ούτε να δείξω καν, πώς έχω τίποτα.

Έτσι πέρασαν ημέρες πολλές, χωρίς να λέρη ή Μαίρη να θυμηθί τό βραχιόλι μου. Φαινόμουν όμως κι' ενώ σά να είχα ξεχάσει τό δικό της. 'Αγάπη κι' άρμονία όση θές. 'Ηθελα τότε να κάνω ένα ταξιδάκι, να λείψω στη Σύρα όκτώ-δέκα μέρες. Και τη βραδυά που έφευγα, της είπα ύστερ' απ' τό τελευταίο φίλι του άποχαιρετισμού, όχι με μικρό άγῶνα:

— Μαίρη, σά θα γυρίσω, θέλω να φορής τό βραχιόλι μου.

— Καλά.

— Μου δίνεις τό λόγο σου;

— Ναί.

— Στην αγάπη μας;

— Στην αγάπη μας.

Έπρόφερε με τόση σταθερότητα τόν όρκο, ώστε μ' έκανε να φύγω με την απόφασι αυτή: άν τόν καιρό που θα γύριζα, ή Μαίρη δεν φορούσε πάλι τό βραχιόλι μου, θα χαλούσα τόν άρραβῶνα.

Τηλεγράφησα επίτηδες τό βραδυά πῶς έφευγα απ' τη Σύρα. Τό άλλο πρωί ήμουν στο σπίτι της αρραβωνιαστικιάς μου. Έτρεξε με χαρά άπερίγραπτη να με υποδεχθί, και μου παρουσίασε και τα δυό της χέρια. 'Αλλοίμονο! στο ένα φορούσε τό βραχιόλι μου — στο άλλο τό δικό της.

Τί να πῶ; τί να κάνω; Και να με θλίψη ή κατεργαρούλα μ'έναν τρόπο, μ' ένα τρόπο, σά να ήθελε να μου πῇ: 'Βλέπεις πώς έμεινα στο λόγο μου; 'Ελα, λοιπόν, φίλησέ με πάλι, άχάριστε! Την έφίλησα πολλές, πολλές φορές.

— Δεν είπαμ' έτσι όμως! της είπα κρυφά σ'ε μιá στιγμή ευκαιρίας.

— Τι;

— Σου είπα να θγάλης αυτό και θα φορέσης τό δικό μου, όχι να μου

κουρδίσης και τα δυό!

— 'Οχι! όχι! φώναζε με δύναμι. Μάρτυς μου ό θεός. Μου είπες να φορέσω τό δικό σου, μά όχι να πετάξω αυτό που φορώ.

— Καλά μ' άν σου τῶλεγα τώρα;

— Χμ! άν μου τῶλεγες τώρα;...

Και χαμήλωσε τη φωνή:

— Να σου πῶ, λοιπόν;

Έσίμωσε τα χείλη της στ' αὐτή μου:

— Δέ θα σου έκανα τη χάρη.

Τινάχτηκε σά να με δάγκασε τό φειδί τό γυάλινο, ζωντανέμένο.

— Μά γιατί; είπα. Είπε τάχα μεγάλο πράμα να μην ξαναφορέσης ένα βραχιόλι που δε μ' άρέσει; 'Οχι γυάλινο, μά διαμαντένιο να ήταν...

— 'Ελα, πάψε! 'Αφου τό θέλεις, θα σου γίνη κι' αυτό. 'Από αύριο θα φορώ μόνο τό δικό σου.

Τότε, απάνω στον ένθουσιασμό μου γιά τη μεγάλη θυσία, έκανα τό λάθος να ρωτήσω:

— Ποιός σου τό χάρισε, αλήθεια, αυτό τό βραχιόλι, που κάνεις τόση φασαρία;

Δέν κοκκίνισε, δέν ωχρίασε, μόνο ή γλώσσά της υπερδεύτηκε λιγάκι:

— Δεν ξέρω... δε θυμούμαι... ά, ναι, ό μπαμπάς μου τό αγόρασε... είνε χρόνια τώρα.

Δεύτερο λάθος δικό μου, σπουδαιότερο: Βρήκα τό μπαμπά της παράμερα και τόν ρώτησα:

— Εκείνο τό βραχιολάκι τό γαλάζιο, που φορεί ή Μαίρη, τί ώμορφο που είνε... σεις τό πήρατε;

Ό μπαμπάς έβαλε τα γυαλιά του, τό κύτταξε — πρώτη φορά βέβαια τό πρόσεχε — και μου άποκρίθηκε:

— 'Οχι, παιδί μου.

Κι' ύστερ' από λίγο, πάλι:

— 'Α, μπᾶ, όχι!

'Από κείνη τη στιγμή τό φειδί μπήκε μέσα μου. Μ' έπιασε μιá τέτοια ζήλεια, που δύσκολα θα πίστευα πώς ήμουν ή κανός να την αισθανθῶ γιά τη Μαίρη. 'Η τό βραχιόλι θα έφευγε από τό χέρι της, ή θα την άφαινα, θα πέθαινα θ' αυτοκτονούσα. Είχα μιá έξαψι άπερίγραπτη. Στην ψυχή μερικῶν ανθρώπων ζυγνᾶ καμμιά φορά ένας 'Οθέλλος, πολύ τρομερώτερος κι' από τό σαιζήπρειο' ή ζήλεια γιά τό παρελθόν της αρραβωνιαστικιάς τους...

Τρίτο λάθος δικό μου — άν κι' είνε περιττό να τᾶ μετρώ άπ' έδῶ κι' έμπρός — την ξανάπιασα και της είπα:

— Μαίρη, τό βραχιόλι να θγάλης ή Μαίρη, κάτι έμαθα γι' αυτό τό βραχιόλι. Αύριο ώρισμένως να μη τό ιδῶ πιά στο χέρι σου... Μαίρη, άν επιμείνης θα κάνω καμμιά τρέλλα.

Περιμένα να ρωτήση τί έμαθα' τίποτα. Σά να την τρονάξε ή φωνή μου, ά τρόμος που, άπόμεινε άλαλη και μ' έβλεπε μ' άπορία. Τα μάτια της ήταν γαλανά, σαν ούρανός καθάρος. Αυτά με ήσυχασαν λίγο τη στιγμή εκείνη.

Έντεκα ημέρες — τις μέτρησα μιá μιá με τόν πόνο μου, με τό μαρτύριό μου — έντεκα ημέρες με κοροϊδεψε πῶς θα θγάλη τό βραχιόλι. Που τα εύρισκε τόσα ψέματα, τόσα καμώματα!

Σήμερα τούτο, αύριο τό άλλο. Πότε θυμῶνε, πότε έκλαιγε, πότε γελούσε, πότε σῶπαινε, πότε φλυαρούσε. Και τό καταραμένο στολίδι πάντα εκεί, στην ίδια θέσι, να σφίγγη με τη λιγνή του, την κλωμή γαλαζάδα, τό κατασπρο κεράκι της ξανθής κατεργάρας. Κι' όταν έδενε τα χέρια και τό έδαζε μαζί μ' ετό άλλο, τό φειδί τό γυάλινο με τό φειδί τό κοραλλένιο, ένόμιζα πῶς ζωντάνευαν, πῶς έθέρειναν — θεωρία ζήλειας έρωτικής και τα δυό — και πῶς τό ένα γύρευε να φάρ τό άλλο... 'Ο, ναι, έπρεπε, έπρεπε να λείψη έν' από τα δυό.

Της τάπα, δηλαδή της τα ξανάπα, κάθε φορά τα λόγια μου άλλαζαν' ή ιδέα μου άπ' την άρχή ήταν ή ίδια:

— Τό θέλω!... 'Από αύριο θα φορής ένα μόνο βραχιόλι. 'Ακούς; Διάλεξε σ'ε όποιο από τα δυό θέλεις. Και ύστερα θα διαλέξω κι' εγώ!

Μέ άκουσε. Την άλλη μέρα φορούσε ένα μόνο — μά... όχι τό δικό μου.

Έγινε έξω φρενῶν. Φώναζε, άτρίαινα κτύπησα τό γρόθο μου άπάνω στο τραπέζι, πόσα είπα κι' εγώ δεν ξέρω. 'Η Μαίρη περίμενε ήσυχῇ και άφου χάρισα, μου είπε σοβαρά, σταθερή, χωρίς τσακίσματα και μισόλογα, σαν άντρας πιά κι' όχι σά γυναίκα:

— 'Ακουσε. Γυρεύεις ένα πράμα που δε γίνεται. Αυτό τό βραχιόλι που βλέπεις, δεν μπορώ να τό θγάλω από τό χέρι μου. Σου κάνω τη χάρη να μη φορώ μαζί και τό δικό σου, άφου αυτό σ'ε πειράζει' μά τίποτε περισσότερο. Θα τό φορώ όσο ζῶ, και με τό βραχιόλι αυτό θα με θάλουν στον τφο. Μη ζητήσης να μάθης άλλα. Δέ θα σου πῶ ποτέ. Μόνο άν βρισκής την απόφασι μου άνάρμοστη... τί να σου πῶ; πάρε τό δακτυλίδι σου πίσω. Θα με λυπήση πολύ ένα τέτοιο πρᾶμα γιατί σ' αγαπῶ, σ' αγαπῶ πολύ, και θέλω να ζῶω μαζί σου' άλλ' άν πρόκειται να με στερήσης τό βραχιόλι μου, θα προτιμήσω να ζῶω μονάχη μου. Αυτή την έξήγησι είχα να σου δῶσω. Τώρα κάμε ό,τι θέλεις.

Είνε ανάγκη να σάς πῶ πῶς την αγαπούσα; 'Ο, την αγαπούσα' είδεμῇ, πῶς άκουσα χωρίς διαμαρτύρησι ό,τι μου είπε; πῶς βρήκα γιά μιá στιγμή τό μυστήριο ώμορφο κι' ώρκίστηκε να τό σεβασθῶ; πῶς δεν πήρα τό δακτυλίδι μου πίσω, και πῶς έμεινα πάλι κοντά της; 'Ο, ναι, την αγαπούσα πολύ...

Ός την ημέρα του γάμου, και κάμποσο ύστερα, δεν έγινε πιά λόγος γιά τό βραχιόλι. Τό είχα πάρει άπόφασι να σῶπαινω, κι' άρχισα σχεδόν να συννηθίζω τό στολίδι εκείνου του σκανδάλου. Δεν ξέρω άν ή πολλή αγάπη έπνιξε τη ζήλεια' μά στο βάθος της καρδιάς μου έτρεφα μιαν έλπίδα — την τολμηρότερη ίσως έλπίδα πῶς μιαν ημέρα, με την αγάπη μου, θα νικούσα τη Μαίρη, πῶς θα την έκανα να μου φανέρωσῃ ή ίδια τό μυστικό τό βραχιολιού, κι' ύστερα να τό θγάλη από τό χέρι της, γιά να φορέη παντοτεινά πιά τό δικό μου.

Η αλήθεια είνε, πῶς μου πείραζε

και τώρα τα νεύρα μιá κίνησι ιδιαίτερη, που είχε άποκτήσει ή Μαίρη, κίνησι τρόμου άσυνείδητου, που έκρυνε άξαφνα τό χέρι της ή τό σκέπαζε με τό άλλο, σά να κινδύνευε με τό παραμικρό τό βραχιόλι της τό γυάλινο και να φοβῶταν μη σπάση. Σ'ε τέτοιες στιγμές έρριχνα και κανένα λόγο πειραχτικό. Κι' ή Μαίρη μου έρριχνε μιá ματιά, σά να μου έλεγε: θυμάσαι τί μου ύποσχέθηκες;

Δέν είχε κλείσει ακόμα χρόνος άπ' τό γάμο μας — τί εύτυχισμένη ζωῇ ως τότε! — όταν γιά πρώτη φορά θέλησα να δοκιμάσω ως πῶς να είχε φτάσει ή μίνα, που έσκαφτα σιγά — σιγά με την αγάπη και την ύπομονή.

Ψεύτικη έλπίδα! Είχε χαμένο τό δρόμο της' της είχα δώσει μιá τέτοια διεύθυνσι, που ούτε άγγιζε, ούτε θα έφτανε ποτέ ως τό μυστικό της Μαίρης. Καμῶθηκε πῶς δεν κατάλαβε τούς πρώτους μου πόντους. Και σαν αναγκάσθηκε ύστερα να μιλήσω καθαρά, μου έκανε πάλι τα ίδια. Με γέλασε, με κοροϊδεψε, με βασάνισε. 'Ιδια κι' άπαράλλακτη ή πριν του γάμου μας ιστορία. Με τη διαφορά πῶς στο τέλος, άφου είδε πῶς δεν ήούχαζα, ή Μαίρη έχασε την ύπομονή και μου είπε:

— Να μου κάνης τη χάρη! Είχαμε μείνει σύμφωνα να μη μου ξαναπῇς σαχλαμάρες. 'Αλλά βλέπω πῶς άρχισες τά ίδια και χειρότερα. Να σου πῶ, λοιπόν, τί θα κατορθώσης μ' αυτά: θα πάψω να σ' αγαπῶ, θα σ'ε μισῶ...

— Δεν θα σου έκανα τη χάρη...

και τότε θα είνε άδιάφορο πιά γιά σ'ε να ποιό βραχιόλι θα φορώ στο χέρι μου.

— 'Οχι, τόλμωσα να της πῶ, δέ με μέλει τώρα πιά, σου δίδω τό λόγο μου, φορεί το τό βραχιόλι σου. Ένα πρᾶμα όμως άπαιτῶ από σένα: να μου διηγηθῇς την ιστορία του, να μου φανέρωσῃς πιά τό μυστικό του. Ποιός σου τῶδωκε; από ποτε τόχεις;... Είνε αληθινῶ αυτό που μου είπε μιá φίλη σου, πῶς σ'ε θυμάται με τό ίδιο βραχιόλι άπ' τό 'Αρσάκειο;...

Μ' έκοψε με μιá τρομερή αναφώνησι:

— Σῶπαινε! Σῶπαινε γιά τό θεό! νά, άρχισα να μη σ' αγαπῶ πιά, άρχισα να σ'ε μισῶ! Μιά λέξι να μου πῇς ακόμα — ω, τώρα πιά δεν είμαι άρραβωνιαστικιά σου — τό πᾶν μεταξύ μας τελείωσε!

Μέ άφησε ζαλισμένο σαν από κτύπημα δυνατό, και κλείστηκε στην κάμαρά της... 'Ο διάβολος τῶφανε να είμαι γιά να δῶ την ὥρα εκείνη, και να έχω ν' ανταμῶσω ένα φίλο μου άπό τούς πιό στενούς. Με είδε στενωχωρημένο, με ρώτησε, και — ω τη δακεία μου! — του τᾶ είπα όλα, από την άρχή ως τό τέλος, με τό νί και με τό σίγμα.

Είνε περιττό να σάς πῶ έδῶ τί μου έψαλε ό φίλος μου. Τα ίδια θα μου λέγατε και σεις όλοι. 'Ο φίλος, σχεδόν πάντα, είνε ό κόσμος' κι' ό κόσμος μ' έλεγε δλάκα, άνόητο, αδύνατο' με συμβούλευε να φανῶ άντρας, να φω-

νάζω, ν' απαιτήσω, να τριέω τα δόντια
και στην ανάγκη να δαγκάσω — να
νικήσω με κάθε τρόπο.

Παραζαλισμένος απ' τα λόγια του
κόσ' ου γύρισα στο σπίτι. Ήταν άρ-
γά. Η Μαίρη κοιμώταν. Τό φως της
καντήλας, μέσ' από το κόκκινο γυαλί,
σκορπούσε εδώ κι' εκεί στην κάμαρα
λεκέδες σαν από αίμα. Ένας τέτοιος
λεκές μεγάλος σκέπαζε το μισό πρό-
σωπο της Μαίρης και ξεψυχούσε πάνω
στο μαξιλάρι. Κι' απέξω απ' το σεν-
τόνι, εκείνη είχε θγαλμένο το χέρι
της, τεντωμένο σ' α χέρι νεκρό... Πρώ-
τη φορά που έδλεπα έτσι το καταρα-
μένο στολίδι, γαλάζιο ν' αστράφτι 'ς
το κόκκινο φως της καντήλας. Κι' η
Μαίρη κοιμώταν ήσυχη, ανύποπτη, με
το γλυκό οφίξιμο του φειδιού, χωρίς
να ταραχτή, χωρίς να διακόψη τ' όνειρό
της — άκ, ποιος ξέρει τί όνειρο!

Η θέα εκείνη μ' έρέθισε, με πείρα-
ξε, με άναψε... Ένα κόκκινο σύν-
νεφο ήλθε και στάθηκε μπροστά μου,
κι' η καρδιά μου άρχισε να κτυπά...
Η ιδέα του έγκλήματος γεννήθηκε ά-
μέσως στο κεφάλι μου. Τό σκεδίασα
με γρηγοράδα αστραπής. Τίποτ' άλλο
δ'ε συλλογίστηκα εκείνη τήν ώρα, ού-
τε λογάριασα κακά έπακόλουθα. Ή-
ως να νόμισα, πώς μ' αυτό τόν τρόπο
θα γλύτων' απ' όλα, μια γιά πάντα. Μα
και πάλι, μήπως ήμουν κύριος του έ-
αυτού μου; μήπως ήξερα τί έ-
κανα;

Σίμωσα στο κρεβάτι σιγά - σιγά. Έ-
σκυφα, έπιασα τό φειδι με τό ένα χέ-
ρι απ' τό κεφάλι και με τό άλλο απ'
τήν ούρά, και δέν έκανα τίποτ' άλλο,
μά τίποτα — πόσο μικρή δύναμι χρει-
άζεται γιά τό έγκλημα! — παρά ν' ά-
πομακρύνω λίγο τα χέρια.

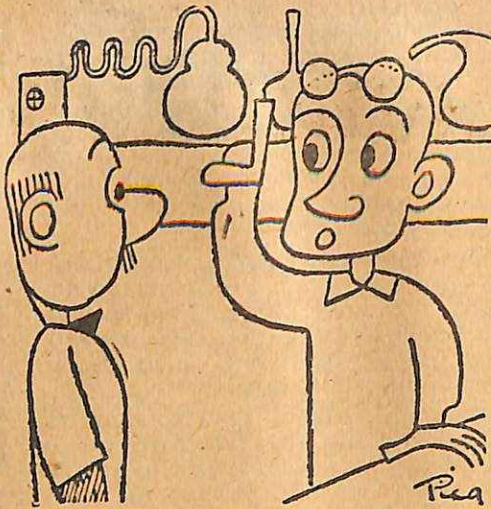
Και τσάκ! σ'ε δυό τό βραχιόλι.

Άφησα τα κομμάτια του να πέσουν
άπάνω στο σεντόνι και τράθηξα με
τρόμο τα χέρια μου... Ό κρότος είχε
ξυπνήσει τη Μαίρη. Πρίν ανοίξη τα
μάτια της, έδραλε και τό άλλο χέρι
και τό έφερε, με τήν άσυνείδητη έ-
κείνη κίνηση που ξέρετε, στον τόπο
του βραχιολιού. Έλεειπε... Ψάχνει,
βρίσκει εκεί - κάτω τα κομμάτια του...
άνοιγει τα μάτια της... πετιέται απ'
τό κρεβάτι...

Σ'ε μιάν αστραπή μέσα όλ' αυτά. Σ'ε
μιάν αστραπή μέσα τήν είδα μπρο-
στά μου όρθη, με μπράτσα γυμνά, με
τό φειδι συντριμμένο στο χέρι της —
τώρα πιά τό κρατούσε — ζυπόλυτη, μ'
ένα τριανταφυλλί πουκάμισο με δαν-
τέλλες μαύρες, με τα ξανθά της τα
μαλλιά χυμένα 'ς τούς ώμους. Ή φρί-
κης εικόνα, και πώς να σ'ε λημονή-
σω ποτέ! Τα μάτια της, όπως τα είδα

ΤΙ ΑΠΕΜΕΝΕ...

—Βρήκα τα συστατικά ενός σπου-
δαίου φαρμάκου. Άπομένει να βρω
και τήν ασθένεια γιά τήν όποία θα
χρησιμοποιηθί!...

έκείνη τή στιγμή, με παρακολουθούν
από τότε, χωρίς να μ' άφίσουν στιγ-
μή. Νά, και τώρα τα θλέπω μπροστά
μου... Οί βολβοί, τραβηγμένοι πρós
τούς κανθούς, οί γαλανοί εκείνοι βολ-
βοί, αστράφτουν μαύροι, μαύροι. Και
τ' άσπράδια μεγάλα, μεγάλα, χύνουν
μια λάμψη φωσφόρου άγρια, φοβερή...

Μά πώς να περιγράψω τόν τόνο τής
φωνής της, όταν η Μαίρη μου είπε:

— Μου τώσπασες... εσύ μου τώσπα-
σες! Καλά, λοιπόν, πάει, έσπασες κά-
θε δεσμό μεταξύ μας... άνηκες ένας
ψεύτης, ένας άνόητος, ένας έγωϊ-
στής, ένας περίεργος, ένας κακός...
Νά, μάθε το, κανένas δ'ε μούδωσε αυ-
τό τό βραχιόλι, καμμία ίστορία δέν εί-
χε, κανένα μυστικό δέν έκρυβε. Τό
φορούσα από ιδιοτροπία... Σ'ε τώκανες
ζήτημα' με βασάνισες τόσοον καιρό
και στο ύστερο... ά, σ'ε μισώ, σ'ε άπο-
στρέφομαι, γι' αυτό που έκανες. Ού-
τε να σ'ε ιδώ πιά στα μάτια μου!

... Άπό 'κείνη τή νύχτα χώρισα ά-
ληθινά τη γυναίκα μου. Ύστερ' από
δυό χρόνια βασάνων τή χώρισα και
κατά τύπος.

Ξαναπαντρεύτηκε στην Πόλη. Έ-
νας φίλος μου, που τήν είδε τελευ-
ταία, μου είπε πως φορεί πάλι άχώρι-
στα ένα βραχιόλι. — Ένα φειδι από
κοράλλι και χρυσάφι!...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Τής 'Ακαδημίας 'Αθηνών)

Χιούμορ

ΣΤΟ ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟ

Ό όπλοπώλης (στον πελάτη).— Αυ-
τό εδω τό ρεβόλβερ σ'ας συνιστώ !
Έχει, καθώς θλέπετε, έξη σφαίρες...
Ό πελάτης.— Τί διάβολο! γιά Μου-
σουλμάνο με πήρατε;... Μιά γυναίκα
έχω μόνο!...

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Σ'ε μια έφημερίδα έδημοσιεύθη ή έ-
ξής ειδοποίηση:
«Οί έχοντες κόκκινες μύτες ν' άπο-

ταθούν στον κ. Κ. Κ., όδός Π. δι' έπι-
στολής, γιά να τούς συμβουλευθί τί
πρέπει να κάνουν γιά να φύγν τό άπ-
δ'ες αυτό χρώμα».

Πολλοί κοκκινομυτηδες, φυσικά, έ-
σπευσαν να ζητήσουν τή συμβουλή
του κ. Κ. Κ.

Σ' άλλους αυτούς έδιδετο ή έξης ά-
πάντοις:

«Πίνε πολύ κρασί γιά να γίνν με-
λιτζάνα»!

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Κάποια κυρία, πολύ νευριασμένη,
κτυπά με έξαφι τό κέντρο. Όταν τής
άπαντά, λέει:

—Θέλω να μιλήσω στον άντρα μου.
Τό κέντρο ρωτά:
—Και τί αριθμό έχει, παρακαλώ;
—'Αναιδεστάτη! Και πόσους άντρες
θαρρείς πώς έχω;...

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ό σκηνοθέτης (στον άρχάριο «ά-
στέρα»). Είνε άπλούστατο: Θα σκαρ-
φαλώσετε στον τοίχο, ως τό έκτο πά-
τωμα, θ' άσπάζετε τό χρηματοκιβώ-
τιο, και θα τό κουβαλήσετε στην άν-
τικруη τάρτασα πατώντας πάνω στα
τηλεγραφικά σύρματα...

Ό άρχάριος.— Κι' άν... πέσω;
Ό σκηνοθέτης.— Δέν πειράζει. Θα
ξαναρχίσουμε τό γύρισμα απ' τήν άρ-
χή!...

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΥ

—Τοτό, ποιό είνε κείνο τό ζω που
μάς δίνει τό μέλι;

—Ό 'Αντώνης ό ύπνρέτης μας, μαμά

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΡΑ

Κάποιος γέρος έβραίος πηγαίνει
τήν ανεψιά του σ'ε μια μοδίστρα:

—Κυρία μου, σ'ας φέρνω τήν ανεψιά
μου γιά να τής μάθετε ραπτική. Τήν
δέχεσθε;

—Πολύ ευχαρίστως. Τόν πρώτο μ'ήνα
όμως θα έργασθί χωρίς πληρωμή, ώ-
που να συνθηθί.

—Και τόν άλλο μ'ήνα θα πληρώνεται;
—Βέβαια.

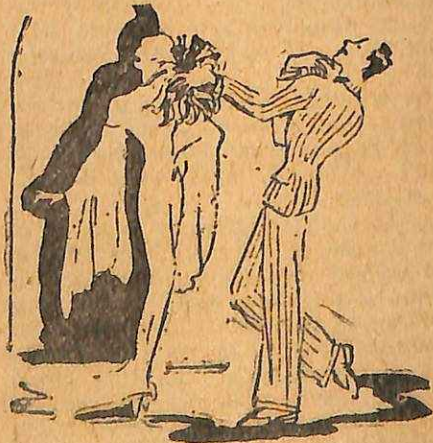
—Τότε τήν φέρνω τόν άλλο μ'ήνα.

ΠΕΡΙ ΟΡΕΞΕΩΣ...

—Καλή κυρά μου, δ'ε μου δίνεις κάτι
να φάω. Είμαι φτωχός, και δέν έχω
φάει από χθές.

—Πάλι εδω είσαι; Στάσου να φωνά-
ξω τόν άντρά μου!

—Μ'ε τό παρντόν, κυρία, δέν είμαι
άνθρωποφάγος!

Εύδωμα διηγήματα

Ιδανική Γυναίκα

Του κ. ΠΑΝ. ΠΑΤΑΔΟΥΚΑ

θυντού του. "Ό,τι δουλειά του άνέ-
θετε, τήν έφερε σε καλό τέλος κι'
αυτό συνέτεινε στο να του αυξάνε-
ται διαρκώς ό μισθός.

Ό κ. Τζών του έπρόσφερε ένα κα-
λό πούρο και του είπε δείχνοντας
μια πολυθρόνα:

— Κάθσε. Σ'ε θέλω να κουβεντιά-
σουμε γιά κάποιο ζήτημα πολύ σο-
βαρό.

— Στάς διαταγάς σας, κύριε διευ-
θυντά.

— Πρόκειται γιά μια ύπόθεσι έντε-
λώς προσωπικής φύσεως και έξαιρε-
τικώς έμπιστευτικού περιεχομένου.Θέ-
λω να παντρευθί.

— Θα κάνετε θαυμάσια, κύριε διευ-
θυντά.

— Έσύ είσαι παντρεμένος;

— Όχι.

— Γιατί;

— Γιατί δέν βρήκα ακόμα τή γυ-
ναίκα που θέλω.

— Άκριβώς γι' αυτό δέν παντρεύ-
τηκα ακόμα κι' εγώ. Γιατί δέν βρήκα
τη γυναίκα που θέλω. Κι' αυτή τή
γυναίκα, λοιπόν, θα μου τή βρής
εσύ!

— Κύριε διευθυντά!...

—Έξω! Έξω! φώναζε ό κ. Τζών.

— Δέν θλέπω να σ'ε θίγν αυτή ή
πρότασις, αγαπητέ μου! Είνε μια
δουλειά όπως όλες. Στο κάτω τής
γραφής, αυτή τή γυναίκα πρόκειται
να τήν παντρευθί έπισημώς. Κι' έκτός
από τήν υπερφάνεια που θάχης ότι
έκανες ευτυχισμένο τό διευθυντή
σου, θα έχης κι' ένα καλούτσικο πο-
σόν ως άμοιβή τών κόπων σου. Άλ-
λά, έκτός και απ' αυτή τήν ανταμοι-
βή, σκέψου ότι από σήμερα δέν θά-
χης ανάγκη νάρχεσαι πιά στο γρα-
φείο. Σ'ε απαλλάσσω από κάθε δου-
λειά εδω μέσα. Θ' αναλάβης τή σοβα-
ρή ύπόθεσι που σου αναθέτω και μ'
αυτή τήν ύπόθεσι και μόνο θ' άπα-
σχολήσαι από αύριο. Φυσικά, θάχης
και τα σχετικά έξοδα παραστάσεως,
θα παραγγείλεις πέντε κοστούμια στο
ράφτή μου κι' ένα σμόκιν και θάχης
τό δικαίωμα, έκτός από τόν τακτικό

σου μισθό, να παίρνης και άλλα τό-
σα γιά τις ύποχρεώσεις που θα σου
δημιουργήσουν...

— Γιατί δέν κυττάτε μόνος σας να
βρής αυτό που θέλετε, κύριε διευ-
θυντά;

— Μά έπρεπε να τ'όχης καταλάβει,
παιδί μου. Μπορώ ν' άφήσω τό έργο-
στάσιό μου και τις ύποθέσεις μου, γιά
να τρέχω πρós άνεύρεσιν συζύγου;
Ένώ εσύ θα με αντιπροσωπεύης σ'
αυτό τό δύσκολο καθήκον κι' έχω τήν
πεποίθησι πως δέν θα διαψεύσης τις
έλπίδες μου. Και τώρα, άκουσε τα
προσόντα που πρέπει να έχη ή μέλ-
λουσα σύζυγός μου.

Ό κ. Τζών άρίθμωσε όλα τα χαρί-
σματα που απαιτούσε από τήν ύπο-
ψηφία συμβία του, ένψ ό Τώνης κρα-
τούσε λεπτομερώς σημειώσεις στο
καρνέ του. Δέν παρέλειψε τίποτα. Κα-
τόπιν τόν έρώτησε:

— Λοιπόν; Άναλαμβάνεις;

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

— Φαντάζεσαι, ότι μπορεί να βρεθί
μια τέτοια γυναίκα;

— Τίποτα δέν είνε αδύνατο, κύριε
διευθυντά. Δέν είμαι από κείνους που
δέν έκτιμούν τό γυναικείο φύλο. Μέ-
σα σ'ε τόσες χιλιάδες γυναίκες, θα
υπάρχη και μια που θ' ανταποκρίνε-
ται στις απαιτήσεις σας. Πραγματικά,
μια τέτοια γυναίκα θα είνε σπάνιο
φαινόμενο στην εποχή μας και ό άν-
τρας που θα τήν πάρη, θα περάση
μαζί της μια ζωή ευτυχισμένη. Άν
υπάρχη, είμαι βέβαιος ότι θα τήν ά-
νακαλύψω.

— Μπορείς να π'ας όπου θέλεις γιά
να τή ζητήσεις. Γύρισε σ'ε όλες τις
πόλεις τής Ελλάδος και ψάχνε γιά
λογαριασμό μου.Και όσα ξοδεύεις, θα
σου τα στέλνω τηλεγραφικώς. Έχω
έμπιστοσύνη σ'ε σένα, φίλε μου!...

Η συμφωνία εκλείσθηκε.

Κι' από τήν άλλη μέρα, ό Τώνης
άρχισε τις έρευνές του, ως αντιπρό-
σωπος του προϊσταμένου του. Έτρύ-
πωνε σ'ε όλους τούς κύκλους τών γυ-
ναϊκών κι' έγνωρίζεταν μ' ένα σωρό
κοπέλλες — πάντα γιά λογαριασμό
του προϊσταμένου του.

Πέρασαν εφτά μ'ήνες.

Σ' αυτό τό διάστημα ό Τώνης είχε
γυρίσει αρκετές πόλεις και είχε τρα-
βήξει αρκετά ψιλά από τόν κ. Τζών.

Τέλος, μια ώμορφη άνοιξιάτικη μέ-
ρα, ή πόρτα του γραφείου του κ.
Τζών άνοιξε ξαφνικά και ό Τώνης ώρ-
μησε μέσα. Στο πρόσωπό του έλαμ-
πε ή χαρά.

— Εύρηκα, κύριε διευθυντά! Είπε...

— Άλήθεια, παιδί μου; ρώτησε κα-
τενθουσιασμένος ό κ. Τζών. Είπε ό-
πως σου τήν είπα;

— Κούκλα!

— Έχει ωραίο σωμα;

— Θαύμα!

— Ντύνεται κομψά;

— Κομψότατα!

— Είνε χαριτωμένη;

— Όσο δέν μπορεί να φαντασθί!

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΚΙΝΗΣΙΣ...

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

αυτοδίκαια να καταλάβη μια καλή θέσι μέσα στα φιλμ που αναφέραμε παραπάνω. Η «Θεία Κωμωδία» το άριστο γημιακό αυτό ποίημα του Ντάντε Άλνικιέρν, με τόν πλούτον των ωραίων εικόνων που περιέχει, δεν μπορούσε ν' αφήρη ασυγκίνητους τους κινηματογραφικούς παραγωγούς, που τρέφουν αδυναμία προς κάθε τι το μεγαλοπρεπές. Βέβαια τὸ νὰ διασκευασθῇ ὁ Ντάντε εἰς τὸν κινηματογράφον δὲν ἦταν εὐκολὸ πρᾶγμα. Ἡ «Θῶξ φιλμ» στὴ πρωτοβουλία τῆς ὁποίας ὀφείλεται αὐτὸς ὁ ἄθλος, δὲν ἐφείσθη οὔτε κόπων, οὔτε ἐξόδων γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Γιὰ τὴν διασκευὴ τοῦ θέματος συνειργάσθησαν οἱ καλλίτεροι κι' ἐπιδεξιότεροι σεναριογράφοι τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἡ σκηνοθεσία ἀνετέθη στὸν Χάρρυ Λάχμαν, τὸν γνωστὸν Ἀγγλὸν ρεζισέρ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ χρόνια ἐργάσθηκε στὴ Γερμανία καὶ στὴ Γαλλία.

Ἄς μὴ νομισθῇ ὁμως πὼς τὸ φιλμ εἶνε πιστὴ ἀναπαράστασις τοῦ βιβλίου. Οἱ διασκευασταὶ ἐκράτησαν μόνον διὰ φορὰ ταμπλὼ καὶ συγκεκριμένως τὸν ὁραματισμὸν τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ ταξιδίου τοῦ Ντάντε εἰς τὴν «Κόλασιν», τα πού σὰς εἶπα, παίρνει καὶ τρία ἱστορία, πού στήριζεται ὁμως ἐπάνω

ευθυντὰ, τέτοια γυναίκα δὲν θρίσκεται εὐκολὰ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ. Καὶ ὅταν τὴ βρῇ κανεὶς, θὰ εἶνε ἡλίθιος ἂν τὴν ἀφήρῃ νὰ τοῦ φύγῃ... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, κύριε διευθυντὰ, προτίμω νὰ τὴν παντρευθῶ ἐνῶ. Ἡρῶα, λοιπὸν, πρῶτα-πρῶτα νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλὴ ἐμπνευσι πού εἰχατε ν' ἀναθέσετε σὲ μένα αὐτὴ τὴ λεπτὴ ὑπόθεσι κι' ἐπειτα νὰ σὰς φέρω κι' αὐτὴ τὴ μοιρονομίερα μὲ τὰ κουφέτα τῶν γάμων μας.

— Ὁ κ. Τζὼν σπυρόθηκε καταγαναχτισμένος κι' ἐφώναζε:
— Φύγε!... Φύγε, ἄθλιε! Σὲ ἀπολύω...

Μὲ ψυχραιμία καὶ μὲ συγκρατητικὸ χαμόγελο ὁ Τῶνης ἀπάντησε:
— Περιττὸν, κύριε διευθυντὰ. Ἐσκόπευα νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησί μου μόνος μου. Ἡ ἰδανικὴ αὐτὴ γυναίκα, ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ προσόντα πού σὰς εἶπα, παίρνει καὶ τρία ἑκατομμύρια προίκα! Χαίρετε!

Ὁ Τῶνης ὑποκλίθηκε κι' ἐφυγε, ἐνῶ ὁ κ. Τζὼν ξανᾶνεψε στὴν πολυθρόνα ψιθυρίζοντας:

— Τρία ἑκατομμύρια! Ἀκριβῶς ὅσα μοῦ λείπανε γιὰ νὰ συμπληρώσω τὸ νέο τμήμα τοῦ ἐργοστασίου μου!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

στὸ ἠθικὸν ἀξίωμα τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ: «Τὰ ἁμαρτήματα τῆς χθὲς εἶνε καὶ ἁμαρτήματα τῆς αὔριον. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις παραμένει ἀναλλοίωτη καὶ ἀμετάβλητη διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

Πρωταγωνισταὶ εἶνε ὁ Σπένσερ Τρέϊου καὶ ἡ Κλαίρ Τρεβόρ. Ὁ πρῶτος, γνωστὸς μας ἀπὸ τὴν ἐφετεινὴ δημιουργία του στὸ φιλμ «Εἰκοσι χιλιάδες χρόνια στὰ κάτεργα», θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους δραματικούς ἡθοποιούς τῆς Ἀμερικῆς. Ὅσον γιὰ τὴν Κλαίρ Τρεβόρ, φημίζεται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς ωραιότερες γυναῖκες τοῦ κινηματογράφου.

Τὴν «Κόλασιν», ἡ ὁποία περιλαμβάνει ὠρισμένας σκηνὰς ἐξαιρετικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ μερικὰ καταπληκτικὰ κλοῦ, θὰ τὴν ἴδωμεν πολὺ σύντομα ἀπὸ τῆς ὁθόνης ἐνὸς κεντρικοῦ κινηματογράφου τῆς πρωτεύουσας.

Ὁ Σπένσερ Τρέϊου, ἕνας ἀνθρωπος μὲ δυνατό χαρακτήρα καὶ μὲ θέλησι, ἀλλὰ χωρὶς συνειδησι, κατορθώνει ἀπὸ θερμαστῆς ἀτμοπλοίου νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ὑπολογισμοὺς τύπους τοῦ Κόνεϋ Ἀϊλαντ, τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ πλοῦτη πού ἀπέκτησε χρησιμοποιοῦντας τὰ πρῶτα μέσα, τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ καταλάβῃ ἕνα καλὸ ὄνομα στὴν κοινωνία, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ. Τὸ μυαλὸ του διαρκῶς δουλεῖ γιὰ νὰ δημιουργῇ πρωτότυπα καὶ ἀνῆλκα κέντρα διασκεδάσεως. Τὰ πλωτὰ παλάτια του, νέα Σόδομα καὶ Γόμορα, καὶ τὰ κάθε λογῆς ἀπολαυστικὰ τοῦ οἰκοδομήματα, πού παρέχουν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς ἀπηγορευμένας τέρψεις, τραθοῦν χιλιάδας δυστυχισμένων ἁμαρτωλῶν. Οἱ πολιτικοί, οἱ τραπεζίται, οἱ μεγάλοι βιομήχανοι, εἶνε ἀνδρεῖκελα στὰ χέρια του. Ἡ ζῶη, ἡ τιμὴ, ἡ ἠθικὴ, ἡ ψυχὴ, εἶνε γι' αὐτὸν λέξεις χωρὶς σημασία.

Ὁ πεθερὸς του, ἕνας ἀνθρωπος θεοφοβούμενος, ἄδικα προσπαθεῖ νὰ τὸν συνεφέρῃ. Τοῦ λέγει ὅτι ὁ θεὸς ἀνρπνεῖ καὶ ὅτι μιὰ μέρα θὰ τὸν χτυπήσῃ ὁσχημα. Ἡ Κόλασις ἡ αἰωνία τὸν προσμένει. Τοῦ διαβάζει ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν «Θεία Κωμωδία» τοῦ Δάντη. Ἀλλὰ ὁ Τρέϊου γελᾷ εἰρωνικά μ' αὐτὲς τὶς θεωρίες γιὰ τοὺς πολὺ ἀφελείς ὅπως τὶς ἀποκαλεῖ.

Ἡ γυναίκα του, τίμια καὶ εἰλικρινὴς φύσις, πού νοιώθει γι' αὐτὸν ἀφαστη ἀγάπη, τοῦ συγχωρεῖ πολλὰς ἀνομίες του. Ἀλλὰ ἡ ἀσυνουσία ἀρχίζει νὰ τὸν ὑποπτεῖται. Ἡ γυναίκα του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀναγκάζεται νὰ ψευτομαρ-

Κωμωδία

...ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

ρήση. Ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία τῆς ὑποχώρησις. Μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα καὶ πονεμένη φεύγει μαζί μὲ τὸ παιδί τους, ἐγκαταλείποντας τὸν αὐζυγὸ τῆς στὴν τύχη του.

Ἡ θεία δίκη δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ. Ἡ τιμωρία, σκληρὴ καὶ μεγάλη, ἐπιβάλλεται στὸν ἄθλιον αὐτὸν ἀνθρωπον, πού ἀφείρωσε ὅλη τὴ ζῶή του στὴν ὁρκοκεία τοῦ Μαμωνᾶ.

«Ο ΜΑΓΟΣ»

Τελευταία γυρίστηκε στὸ Παρίσι ἕνα ἐξ ὧν φιλμ μὲ τὸν περίεργο τίτλο «Ὁ ἄγος». Εἶνε ἀξιοπερίεργο τὸ γεγονός ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀρχισαν νὰ γίνωνται πολὺ τῆς μόδας τὰ φιλμ κείνα, τῶν ὁποίων οἱ ὑποθέσεις ἔχουν ὡς θέμα τὴν μεταφυσικὴ ζῶη, τὴν μετὰ τὴν θάνατον ζωὴν, τὴν τηλεπάθεια καὶ ἄλλα, παρομοίας φύσεως, φαίνοντα.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ φιλμ αὐτοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ «Μάγος» εἶνε ὁ κ. Μάξιμος. Ἐργάζεται μαζί μὲ τὴν νεαρὰ σύζυγό του σ' ἕνα μιούζικ χῶλ, ὅπου ἐκτελοῦν ἕνα μεταφυσικὸ νούμερο. Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς παραστάσεως, ἡ γυναίκα του φεύγει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν αἴθουσα στὰ παρασκήνια. Ὁ κ. Μάξιμος τὰ χάνει καὶ παρ' ὅλῃν νὰ ἡμεῖωση τὸ πείραμά του μιὰ παταγῶν ἀποτυχία, ἂν ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ βλέμμα του δὲν συναντιῶταν μὲ τὸ βλέμμα μιᾶς νέας κοπέλλας πού βρισκόταν στὸ προσκήνιο. Ἦταν ἕνα μέντοιμ ἡ κοπέλλα αὐτὴ, χωρὶς νὰ ἔρῃ. Ὁ Μάξιμος τότε ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς διηγεῖται ὅτι ἕναν θεατὴ τὸν ἐριεχόμενον μιᾶς ἐπιστολῆς πού κρατοῦν στὰ χέρια του. Αἰσθθεῖς στὸ ἀκροατήριον πού τὸν καταχειροκροτεῖ, ἐνῶ αὐτὸς λιποθυμεῖ ἀπ' τὴν συγκίνησι.

Ὁ Μάξιμος γρήγορα λησμονεῖ τὸ πεισθόδιο αὐτό. Ἀλλὰ, μέσα στὸ τραῖν πού τοὺς μεταφέρει σ' ἄλλη πόλιν, ἀνασυναντᾷ τὴν κοπέλλα, ἡ ὁποία ἐν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ διευθυντοῦ τῆς μεγάλης ἐφημεριδος Ἡμερησίου Ἡλίου». Τὰ βλέματά του ἀσταυρώνονται ἐκ νέου. Καὶ ἐκ νέου ὁ Μάξιμος ὑποβάλλεται καὶ τραβᾷ τὸ νῆμα τοῦ κινδύνου. Τὸ τραῖν σταματᾷ καὶ κατεβαίνει αὐτὸς μὲ τὴν οικογένειά του, ἡ νέα κοπέλλα καὶ μερικοὶ ἐξιδιώτες.

Δὲν προχωροῦν παρὰ λίγα μέτρα καὶ βλέπουν τὸ τραῖν νὰ ἐκτροχιάζει.

Ὁ Μάξιμος, κατόπιν αὐτοῦ, γίνεται ἄσχημος, τοσοῦτον μάλλον, καθ' ὅ-

σον ἔχοντας προεῖπει στὸν διευθυντὴ τοῦ «Ἡμερησίου Ἡλίου» ὅτι θὰ κερδίζε στὸ μεγάλο λαχεῖο Ντέρμπυ, ὁ τελευταῖος πράγματι τὸ κερδίζει! Ὁ διευθυντὴς τὸν καλεῖ σ' ἕνα πλούσιο γεῦμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἡ κυρία Μάξιμος διαπιστώνει ὅτι καποῖος ἐρωτικὸς δεσμός συνδέει τὸν αὐζυγὸ τῆς μὲ τὴν κόρη τοῦ διευθυντοῦ. Θέλει νὰ φύγῃ. Τὴν ἐμποδίζει, ὁμως ἡ μητέρα τοῦ Μάξιμου. Αὐτὴ ἀντιστέκεται. Τότε ἡ μητέρα παθαίνει μιὰ καρδιακὴ κρίσι καὶ πεθαίνει.

Ὁ Μάξιμος γίνεται ὀλοένα καὶ διασημότερος, προμαντεύει μιὰ πλήμμυρα ἐνὸς ἀνθρακωρυχείου καὶ εἰδοποιοῦνται οἱ χιλιάδες ἐργάτες νὰ μὴ ἐργασθοῦν δυὸ μέρες. Οἱ ἐργάτες ὁμως, ἀπειθοῦντες στὶς δηλώσεις τοῦ προϊσταμένου τῶν ὅτι λόγῳ ἐπικειμένης πλημμύρας πρέπει νὰ μὴ ἐργασθοῦν ἐπὶ διήμερον, κατεβαίνουν στὰ ὄρυχεία καὶ σὲ λίγο ἀποκλείονται ἀπὸ τὰ νερά.

Θρήνος καὶ ὄδυρμός τῶν οἰκογενειῶν τους. Ἐπὶ πλέον κατηγοροῦν τὸν Μάξιμον ὅτι αὐτὸς ἐγίνε αἰτία τῆς πλημμύρας γιατί... γρουσουζέψε μὲ τὴν κακὴ προμελέτη του.

Εὐτυχῶς πού οἱ ἐργάται, χάριν στὴν θεία πρόνοια, σώζονται γιατί τὰ νερά βρῖσκουν μιὰν ὑπόγειαν διέξοδο καὶ ἐξαφανίζονται.

Ὁ Μάξιμος ἀθώνεται. Ἀλλὰ ἀποφασίζει νὰ παῇ πιά νὰ προμαντεύῃ. Ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του μέντοιμ καὶ φεύγει γι' ἄλλες μακρινὰς χῶρες μαζί μὲ τὴν γυναίκα του, ἐπιζητῶντας νὰ ζήσῃ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τοῦ ἥσυχου καὶ εὐτυχισμένου, ἀκούγοντας τοὺς ἄλλους μόνον νὰ προμαντεύουν... τὴν εὐτυχία του!...

Τὸν ρόλο τοῦ Μάξιμου ὑποδύεται ὁ Κλῶντ Ραῖνς, ὁ περίφημος ἐρμηνευτὴς τοῦ «Ἀσράτου ἀνθρώπου». Στὸ νέο του αὐτοῦ φιλμ ὁ Ραῖνς δημιουργεῖ μιὰν ἀκόμη ἐπιτυχία, σκορπώντας τὴν υποβλητικότητά καὶ τὸ μυστήριον γύρω του, μὲ τὸ ἀπαράμυλλο ταλέντο του.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Κάθε ταινία ἀπαιτεῖ μιὰ ἰδιαίτερα ἐργασία γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ στάδιο τῆς τελειότητος. Καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶνε ἡ συναρμολὸγός τῆς.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι γιὰ τὴν λήψιν τῶν

διαφόρων σκηνῶν, τὸ σενάριο τεμαχίζεται σὲ ἀπειράριθμα μικρὰ κομμάτια πού γυρίζονται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ταινίας: (φῶς, σκηνοθεσία, καλοκαιρία κ.τ.λ.) καὶ τὰ ὁποῖα, ἀργότερα, συναρμολογοῦνται σύμφωνα μὲ τὴν ἐξέλιξι τῆς ὑποθέσεως τῆς ταινίας. Γιὰ περισσότερα ἀσφάλεια, κάθε σκηνὴ γυρίζεται πολλές φορές: Ἐνα φιλμ μήκους 2 χιλιάδων περίπου μέτρων, ἀπαιτεῖ 20 χιλιάδων μέτρων δοκιμαστικὴ ταινία. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς εἰκοσι χιλιάδες μέτρα ὁ «συναρμολογητὴς» τοῦ φιλμ θὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν του.

Δὲν εἶνε διόλου μικρὴ δουλειά, ὁπως καταλαβαίνετε.

Πράγματι, μιὰ καλὴ συναρμολὸγησης, κακῶς ἐκτελουμένη, μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀνεκτὸν ἕνα φιλμ, ἐνῶ ἀντιθέτως μιὰ κακὴ συναρμολὸγησης μπορεῖ νὰ συντελέσῃ στὴν τελεία καταστροφὴ μιᾶς καλῆς ταινίας.

Ὁ συναρμολογητὴς, ὁ «μοντέρ», ὁπως ὀνομάζεται στὴν γλῶσσα τοῦ κινηματογράφου, ὀφείλει νὰ ξέρῃ νὰ διαλέγῃ τὶς καλὰς σκηνὰς, νὰ παρεμβάλλῃ μεταξὺ αὐτῶν ἕνα ὡραῖο τοπίο πού ξεκουράζει τὸ μάτι τοῦ ἀναγνώστη, νὰ «τραβάρῃ» λίγο τὴν ἐξέλιξι ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει δράσις ἢ ἀντιθέτως νὰ κάμῃ γοργότερη τὴν κίνησι τῶν ἡρώων, ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὑπόθεσις.

Ὁ σκηνοθέτης δὲν φροντίζει παρὰ μόνον γιὰ ἕνα «ταμπλῶ», ὁ ἡθοποιὸς ἐνδιαφέρεται νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ σκηνὴν τοῦ ἕνα «γκρό-πλάν», ὁ διανομὸς τῶν ρόλων, νὰ ἐπιτύχῃ ἡ διανομὴ του.

Ὅλα τὰ ἄλλα, κατόπιν, εἶνε δουλειὰ τοῦ συναρμολογητοῦ, ὁ ὁποῖος συγκολλῶντας μεταξὺ τῶν ὅλα τὰ μικρὰ καλὰ τεμάχια τῶν σκηνῶν, ὀφείλει νὰ φτιάξῃ μιὰ ταινία μήκους... δυὸ χιλιομέτρων, ἡ ὁποία ὅταν προβληθῇ στὴν ὁθόνη νὰ μὴν ἔχῃ κανένα ἐλάττωμα καὶ τὰ... 600.000 τεμάχια σκηνῶν πού τὴν ἀποτελοῦν νὰ φαίνωνται ὡς ἕνα ἑνιαῖο καὶ καλοδεμένο σύνολο.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

—Μαρία, είνε έτοιμα τ' αυγά;
—Δέν τάβαλα στη φωτιά ακόμα, κυρία, γιατί δέν έχω ρολόι νά κανονίσω την ώραση.
—Πώς! Στην κουζίνα υπάρχει ένα έκκρεμές!
—Ναί, μά πάει ένα τέταρτο μπροστά....

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Πάνω σέ μιá συζήτση, ό Σμίθ πού καπνίζει άσχημα τσιγάρα, λέγει έκγευρισμένος:

—Είνε όπως σάς λέγω, εγώ! "Αν θέλετε, στοιχηματώ μαζί σας ένα κουτί τσιγάρα άπ' αυτά πού καπνίζω...

— "Α! "Οχι! Λέει ό Τζών. Δέν στοιχηματίζω.

—Βλέπεις; Φοβάσαι μή χάσης!

—"Οχι! άπαντάει ό Τζών. Φοβάμαι μή κερδίσω.....

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ

—Κατηγορουμένη, πόσων ετών είσαι;

—Τριάντα... τριάντα έπτά ετών, κύριε πρόεδρε....

—"Οραία! Πές μας τώρα πόσο χρόνων ήσουνα πριν σαράντα πέντε έτη!

ΠΑΙΔΙΚΟ

— Για πές μου, γιαγιάκα μου. "Ο παππούς είπε πώς είσαι άρκούδα, εσύ τόν είπες γορίλλα. "Ο μπαμπάς είπε πη μαμά φοράδα κι' εκείνη τόν είπε γαίδαρο. Έγώ τί είμαι;

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΟΥ

—Δέν έκαμες φέτος διακοπές;
— Πώς όχι; "Εστειλα την γυναίκα μου να περάση δυό μήνες μέ την άδελφή της.....

ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΣΤΟΝ ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΟ.
Βρέ άδερφέ τόσες ημέρες σέ τυραννάμε. Γιατί δέν μιλάς;
Ο ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ: Δέν ξέρω γαλιικά, κύριέ μου!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

(Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών)

"Όλοι οί άνθρωποι ήσαν σφικτά έννη καλισμένοι εις έν πεζώτατον όχημα του 'Ηλεκτρικού. Δέν ήσαν γονείς έπαναδλέποντες τὰ τέκνα των, μετά πολυχρόνιον χωρισμόν. Ούτε σύζυγοι διατρέχοντες τόν μίνα του μέλιτος. Ούτε έρασται, οί όποιοι είχαν εύρεθί μόνοι επί τέλους. Έξ έναντίας δέν ήμεθα καθόλου μόνοι εις τό δύσπινον έκείνο σιδηροδρομικόν όχημα, όπου παρεβιάζοντο όλοι οί νόμοι της φυσικής και πρώτος άπ' όλους ό νόμος του άδιαχωρήτου. Άλλά τί συνέβαινε λοιπόν; Άπλούστατα ό πληθυσμός των δυό πόλεων, αί όποιαί έπαναλαμβάνουν νυχθημερόν τό πείραμα των συγκοινωνούντων άγγελίων, είχε διπλασιασθή ως γνωστόν, μετά την τραγικήν έξοδον της Μικράς 'Ασίας, τραγικότεραν έξ όσων είδε ποτέ ό κόσμος.

—Μή σπρώχνετε τόσο πολύ, κύριε! Καί λίγη διάκρισις, επί τέλους.

—Πάσα διάκρισις, κυρία μου, αδύνατος! Μē σπρώχνετε κ' έσεις.

—Άλλά θα σκάσω, κύριε.

—Είναι θλιβερόν, τό όμολογώ, να σκάσετε του λόγου σας, άθώα μου κυρία, άντί να σκάσουν οί αίτιοι της έθνικής συμφοράς. Άλλά ποίος σάς έβίασε, παρακαλώ, να κυκλοφορήτε υπό τας σημερινάς συνθήκας; Δέν είσθε ούτε πρόσφυγ, καταδικασμένη εις άειφυγίαν, ούτε υπάλληλος διαζομένη να φθάσετε εις τό γραφείον σας. Μεταβαίνετε, του σεμπεμάν, εις τὰ έμπορικά ή εις την γκαρσονιέραν. Δέν άρνούμαι ότι και αί δυό αύται υποθέσεις είνε σπουδαιόταται διά μίαν σύγχρονον κυρίαν, σεβομένην τόν έαυτόν της. "Οχι όμως και έντελώς άνεπίδεκτοι άναβολής. Στέρξате λοιπόν την τύχην σας και καταπίετε την γλώσσαν σας!

Πριν τελειώσω την άγόρευσίν μου ένα ανθρώπινον κύμα, μ' έξετόξευσε προς τό αντίθετον σημείον του όχηματος.

—Γιά όνομα του θεού, κύριε! Σιγά να μην πατήσετε τη γερόντισσα!

—Ποιά γερόντισσα;

Πρό των ποδών μου είχε σωριασθή λιποθυμήσασα αϊφνίδως, ή σεβαστή προμάμη. Άπό ήμίσεος αιώνος, ή πτωχή γερόντισσα δέν είχε αισθανθή τας γλυκύτητας του έρωτος. Καί ένας αϊφνίδιος σφικτός ένγκαλισμός, πού δέν τόν είχε γνωρίσει, ούτε εις τας μακρινάς έρωτικές της ημέρας, της έφερε τόσον ισχυρόν κλονισμόν, ώστε την έρριψε λιπόθυμον εις τό πάτωμα. Την έσηκώσαμεν εύλαδώς και την έποποθετήσαμεν εις κάποιο κάθισμα,

Του κ. Παύλου Νιρβάνα

(Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών)

παραχωρηθέν εύγενώς από ένα Τουρ κον πρόσφυγα, ό ποίος εύρέθη εύγενέστερος από όλους τους συνταξιδεύοντας όμοεθνείς.

—Τό μπουκαλάκι μέ τὰ άλατα!... έφώναξε μια δεσποινίς, ή όποια έγνωρίζε τὰ άλατα της άμμωνίας και την ένέργειάν των επί των λιποθυμιών, από την έπιφυλλίδα της έφημερίδος.

Πού να εύρεθούν τὰ άλατα της άμμωνίας εις τοιαύτην στιγμήν; Εύτυχώς εύρέθησαν τὰ όξέα των ποδών των συνταξιδιωτών, τὰ όποια θα ήμπορούσαν να άναστήσουν και νεκρόν ακόμη. Καί ή προμάμη συνήλθε.

—Προχωρήστε, κύριε, να μπούμε κ' έμείς!

Είχαμεν φθάσει εις τόν σταθμόν Μοναστηρίου και μία διαστική μυροδόλος υπαρχίς έπέμενε να παραβιάση τόν είσοδον του όχήματος, εις τό χείλος της όποίας μέ είχε φέρει ή άνθρωπίνη άμνηση.

—Άδύνατον να εισέλθετε, κυρία μου! Εύκολώτερον είναι να εισέλθετε εις τόν Παράδεισον, μέ όλας τας άμαρτίας, πού διεπράξατε πρό όλίγου άν κρίνω από τους μελανούς κύκλους των όφθαλμών σας, παρά να εύρετε θέσιν εδώ μέσα.

Άλλά ή μυροδόλος κυρία ήτο στυγνισμένη να μην άναγνωρίη έμepόδια εις την ζωήν της.

—Καλέ τι λέτε; Έξω θα μείνω; Θα μpώ!

Μέ μίαν ήρωικήν προσπάθειαν, εύρέθη εις τας άγκάλας μου. Αυτάεινε καποτε τὰ τυχερά της ζωής! Εύρίσκεται κανείς έξαφνα μέ την ώραίαν άγνωστον εις μίαν έπαφήν στενωτέραν της όποίας δέν προσφέρει ούτε ή εύλογία της Έκκλησίας. 'Η συνεννόησις των σωμάτων φθάνει τὰ όρια ιδανικής σαφηνείας. Καί τουτο δέν άποτελεί κανένα άμαρτήμα. "Ο σύζυγος δέν έχει κανένα λόγον, ό άδελφός καμμίαν άντίρρησην και τό φιλοθέαμον Κοινόν κανένα δικαίωμα κριτικής. 'Η άνωτέρα θία παρέχει την άπόλυτον άφεσιν των άμαρτιών.

—Και τώρα τι γίνεται, κυρία μου;

—Τι θέλετε να γίνη; Ταξειδεύομεν....

—Πράγματι ταξειδεύομεν. Κάμνομεν τό ταξίδι του μέλιτος!

ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

ΠΡΑΞΙΣ Β'

άπό άληθινά μαργαριτάρια, τί σοϋ λέει;

ΚΩΣΤΑΣ.— Οίνα! Αυτό γίνεται αυθωρεί και παρακρήμα. 200 χιλιάδες δραχμές έλληνικές σταθεροποιημένες!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— "Αμ, τί νόμιμες, σαν τό δικό σου τό ψωρομενταγιόν, (του τό δείχνει) πούχει μιá δεκάρα;

ΚΩΣΤΑΣ.— Βρέ βλάκα, αυτό έχει την άξια του, γιά τη φωτογραφία πούχει μέσα!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— "Ετσι στο λέω, αγάπημου τό ξέρω! "Οτι έχω εγώ τη φωτογραφούλα σου, δέν έχω τίποτα άλλο! (Τη φιλεί).

ΚΩΣΤΑΣ.— Τό πρωτότυπο δέν τό φιλάς;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— ("Ενψ τόν φιλεί). "Ελα, έλα, και να πής γρήγορα μέσα,μή μάς τσακώση!

ΚΩΣΤΑΣ.— Μά, στάσου να σε φιλήσω λίγο. (Γονατίζουν και οί δυό στην άκρη του διδανιού. 'Η Τζούλια μέ πρόσωπο στην πόρτα του διαμερίσματος).

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Θάρρη ό Τζάκ, θάρρη ό Τζάκ!

—ΚΩΣΤΑΣ.— Δέ βαρυνέσαι, αυτός τώρα φάχνει γιά τόν άλλον. ("Ακούγονται βήματα).

ΤΖΟΥΛΙΑ.— "Ερχεται, έρχεται, φύγε, φύγε! ("Ο Κώστας τρέχει γρήγορα στην πόρτα δεξιά).

ΚΩΣΤΑΣ.— ("Απ' την πόρτα). Μ' άγαπάς;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— ("Εκτείνει τὰ χέρια της προς αυτόν). Φύγε, φύγε, φύγε!

ΚΩΣΤΑΣ.— Θεύγει.

ΣΚΗΝΗ 7

ΤΖΑΚ.— (Μπαίνει, βλέπει τη Τζούλια μέ τὰ χέρια ύψωμένα). Τι κανείς εκεί;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— (Μέ παιδική άφέλεια). Την προσευχή μου!

ΤΖΑΚ.— Την προσευχή σου;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Παρακαλούσα να σου περάση ό θυμός.

ΤΖΑΚ.— Καί καλά, επάνω στο ντιβάνι κανείς την προσευχή σου;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Μά είνε πη μοντέρνο!

ΤΖΑΚ.— "Α, γι' αυτό!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Λοιπόν, είδες τίποτα; "Η σούχασες;

ΤΖΑΚ.— Στο δρόμο κάτω, δέν ήταν κανείς με αυτοκίνητο να περιμένη! Άλλά αυτό δέν σημαίνει τίποτα, μπορεί να μου τό πής εσύ και είναι τό ίδιο...

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Τι να σοϋ πώ;

ΤΖΑΚ.— Ποίος σοϋ έστειλε αυτό τό γράμμα;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Θα σοϋ τό πω λοιπόν. Εύρηκες κανέναν κάτω πού κατέδηκες;

ΤΖΑΚ.— "Οχι!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— "Ε, λοιπόν, αυτό ήταν!

ΤΖΑΚ.— Ποιό;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Να αυτό. Δέν σοϋ είπα πώς θα σε γελάσω στ' άστεία;

"Ε, λοιπόν, σε γέλασα!

ΤΖΑΚ.— Άκουσε δώ, παίζεις άσχημα παιγνίδι!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Δέν παίζω καθόλου. Εκτός εάν τό λές αυτό γιά να μην πληρώσης τό στοιχημα.

ΤΖΑΚ.— Άστειεύεσαι; Έδω υπάρχει ένα έρωτικό γράμμα.

ΤΖΟΥΛΙΑ.— "Ε, τώραφα εγώ!

ΤΖΑΚ.— (Είρωνικά). "Εσύ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Μάλιστα. Καί τώδωσα σ' αυτόν τόν λουστρό να τό φέρη.

ΤΖΑΚ.— Τζούλια!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Μά, ναί, σοϋ λέω!

ΤΖΑΚ.— Μου φαίνεται πώς και τώρα μέ κοροϊδεύεις.

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Μά σε παρακαλώ. Βρήκες κανένα κάτω πού κατέδηκες; "Οχι!

"Ε, λοιπόν, δέν είναι άρεκτό αυτό;

ΤΖΑΚ.— (Κλονίζεται). Ναί... αυτό... βέβαια είνε κάτι...

ΤΖΟΥΛΙΑ.— "Ελα, έλα τώρα φίλησέ με και παραδέξου πώς είμαι πιο έξυπνη από σενα...

ΤΖΑΚ.— (Πλησιάζει να την φιλήση, αλλά μετανοεί). "Οχι, όχι, κάτι μου κρύβεις!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Πάλι;

ΤΖΑΚ.— Ποίος είναι μέσα στο στήπ σου;

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Κανείς! Μπορείς να πής να ής!

ΤΖΑΚ.— Κύπταξέ με καλά στα μάτια, ("Η Τζούλια τόν κυτπάζει). Καλά!... καλά!... καλά!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Μά δέ μπορώ να μέ κυττάξης μ' αυτές τις ματάρες. Σε φοβούμαι!

ΤΖΑΚ.— ("Ιδία). Περίεργο!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Με πιστεύεις τώρα;

ΤΖΑΚ.— Καί ναί, καί όχι!

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Καλά! Φίλησέ με και μά

με φίλδς. Νά λίγο εδῶ. (Του δείχνει
τὸ μάνουλο. Ὁ Τζάκ τὴν φιλά ψυχρά).
Θά μοῦ πάρης τώρα τὸ κολλιέ;

ΤΖΑΚ.—Θά στὸ πάρω καὶ δὲ θά στὸ
πάρω!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ελα, ἔλα ζηλιάρη. 'Α-
κοῦς νά χάσης τὸ στοίχημα. 'Εσὺ τώ-
ρα περισσότερο γι' αὐτὸ φουρκίζεσαι.
(Κάθεται στὰ γόνατά του). Πές, δὲν
εἶναι γι' αὐτὸ;

ΤΖΑΚ. (Τρουφερά). Ναι!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Α! εἶδες ποῦ σὲ ξέρω!
(Τὸν φιλεῖ). (Τρίβεται ἀπάνω του).
Μ' ἀγαπᾷς; Πές ὅτι μ' ἀγαπᾷς!

ΤΖΑΚ.—(Ἰδιᾶ). Βρὲ δὲ μὲ ρίχνεις
ἐμένα!

ΤΖΟΥΛΙΑ. (Τρίβεται περισσότερο),
Μ' ἀγαπᾷς;

ΤΖΑΚ.—Οὐφ!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Πές μου λοιπόν!

ΤΖΑΚ.—(Στενοχωριέται). Τό!... (φυ-
σᾶ). Ναι!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Αγάπη μου!

ΤΖΑΚ.—'Αχ, ἀτιμο πλάσμα! (Τὴν
φιλεῖ). Μὰ ἀπόψε εἶσαι πάρα πολὺ ὡ-
ραία. Γιά πές μου, γιατί εἶσαι ἔτσι ὡ-
ραία;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θά μοῦ πάρης τὸ κολλιέ;

ΤΖΑΚ.—Ν' ἀπαντᾷς σ' ὅτι σὲ ρω-
τᾶνε!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ ὄχι, γιατί δὲ μοῦ λές
πότε θά μοῦ τὸ πάρης. Πές μου πότε;

ΤΖΑΚ.—(Μὲ σατανικὸ ὕφος). Ὃταν
θὰ γίνης δική μου!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Σηκώνεται ἀπότομα καὶ
μὲ τρόμο). 'Α!...

ΤΖΑΚ.—Τί ἐπάθες;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δὲν ξέρω! 'Ὁρες, ὦρες,
μοῦ φαίνεσαι σὰν ἀλλοιώτικος. Τώρα
πάλι τρώμαζα!

ΤΖΑΚ.—Μὰ ἀγάπη μου γιατί, γιατί;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δὲν ξέρω! Νὰ κуттаζε

ἀκόμη χτυπάει ἡ καρδιά μου!

ΤΖΑΚ.—Γιὰ νὰ ἰδῶ! (Βάζει τὸ χέρι
του). Πῶ, πῶ, ψέματα!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Χαϊδευτικά). Ναι, ψέ-
ματα. (Τραδιέται).

ΤΖΑΚ.—Γιὰ στάσου, στάσου, τί σκλη-
ρὸ πράμα εἶν' αὐτὸ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ποιὸ;

ΤΖΑΚ.—Νὰ αὐτὸ ἐδῶ! 'Η καρδιά σου
εἶν' αὕτη;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Τραδιέται μὲ τρόμο).
'Οχι, ὄχι τὸ μενταγιόν μου!

ΤΖΑΚ.—(Τὴν κυττάζει περίεργα).
Τὸ μενταγιόν σου; Καὶ γιατί αὕτη ἡ
τρομάρα;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ποιὰ τρομάρα; Δὲν πῆ-
ρα καμμιὰ τρομάρα. Μήπως νομίζεις
πῶς κρύβω τίποτε ἄλλο; Νὰ, νά! (Τοῦ
τὸ δείχνει).

ΤΖΑΚ.—(Μὲ δισπιστία). Γιὰ νὰ τὸ
'δῶ... 'Α, πολὺ ὡραία. Καὶ φαίνεται νὰ
εἶναι καὶ πολὺ παλὸ! ('Απλώνει τὸ
χέρι του νὰ τὸ πιάσῃ).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—('Ενῶ τὸ κρύβει γλήγο-
ρα). Ναι, εἶνε, εἶνε...

ΤΖΑΚ.—Στάσου λοιπόν! Τί κάνεις
ἔτσι σὰν τρελλή. Γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ! ('Η
Τζούλια τὸ δείχνει μὲ τρόπο, μὲ πο-
νηρία). Αὐτὸ λοιπὸν τὸ παλὸ μεντα-
γιόν γιὰ ἓνα μανιώδη συλλέκτη πα-
λαιῶν πραγμάτων εἶναι σωστὸ εὔρημα.
Τὸ ἀγοράζω!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Α, ὄχι, ὄχι, δὲν τὸ που-
λῶ οὔτε χίλιες δραχμές. (Τὸ κρύβει).

ΤΖΑΚ.—15.000!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ψέματα!

ΤΖΑΚ.—20.000!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ελα, κοροϊδεύεις... ('Ὁ
Τζάκ βγάζει ἓνα τσέκ καὶ τῆς τὸ δείχ-
νει). Τί εἶν' αὐτὸ;

ΤΖΑΚ.—'Ενα τσέκ γιὰ 20.000 δρα-
μές.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Ἰδιᾶ) Δὲν κοροϊδεύει!
Τώρα τί νὰ κάνω; Τί νὰ κάνω τώρα;

ΤΖΑΚ.—Λοιπόν;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Διστακτικά) Ναι... νὰ
στὸ δῶς, ἀλλὰ ὄχι τώρα. Σὲ δυὸ μέ-
ρες... αὐριο... σὲ λίγη ὥρα... νὰ
πάω μιά στιγμή μέσα νὰ ρωτήσω καὶ τὴ
μαμά μου...

ΤΖΑΚ.—(Γελᾷ πολὺ δυνατὰ) Χά, χά,
χά!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Γιατί γελᾷς; Μὰ ξέρεις,
αὐτὸ τὸ μενταγιόν μου εἶνε ἱερὸν, πο-
λὺ ἱερὸν!

ΤΖΑΚ.—Γιὰ βγάλτο μιά στιγμή!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δὲν ἔχει τίποτα μέσα!

ΤΖΑΚ.—Δὲν σὲ ρώτησα!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Οχι, ὄχι, ἔχει τὴ φωτο-
γραφία τοῦ μπαμπά. 'Αλλὰ τόκω σὲ κα-
κὸ νὰ τ' ἀνοίξω!

ΤΖΑΚ.—Γιατί;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Γιατί ὁ μπαμπᾶς μοῦ τὸ
χάρισε τὴν ἡμέρα ποῦ πέθανε. 'Αχ, ὁ
καὺμένος ὁ μπαμπᾶς. Δὲν ξέρετε τί
ἦταν γιὰ μένα! (κλαίει).

ΤΖΑΚ.—'Ε, καλὰ, καὶ γιατί κλαίς;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Κλαίω, κλαίω γιατί δὲν ἔ-
πρεπε νὰ πεθάνῃ τόσο γρήγορα! 'Ὁ-
κτῶ μερῶν μ' ἄφησε!

ΤΖΑΚ.—Πέθανε πολὺ νέος;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—27 ἐτῶν. Καὶ τί καλλονή!
Καὶ τί ὡραία ποῦ τραγουδοῦσε!

ΤΖΑΚ.—Μὰ ἀφοῦ σ' ἄφησε ὅκτῳ ἡμε-
ρῶν πῶς τὸ θυμάσαι ποῦ τραγουδοῦσε

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Απ' τὴ φωτογραφία του
καλέ!

ΤΖΑΚ.—'Α, ἀπ' τὴ φωτογραφία του
τραγουδοῦσε;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νὰ, ἀνοίξε, ἀνοίξε νὰ τὴν
δῆς!

ΤΖΑΚ.—Σὲ πιστεύω ἀφοῦ μοῦ τὸ λές!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Οχι, ὄχι, ἀνοίξέ τὴν!

ΤΖΑΚ.—('Ανοίγει τὸ μενταγιόν καὶ
παραινέει τὴν φωτογραφία). 'Ὁ, αὐτὸ
εἶνε καταπληκτικὸ.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Εἶδες; Σ' αὕτη τὴν ἡλικία
πέθανε!

ΤΖΑΚ.—Τί ὁμοιότης!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ποιὰ ὁμοιότης;

ΤΖΑΚ.—Μὲ τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἔφερε
πρὸ ὀλίγου τὴν ἐπιστολή.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Α! ναι, ναι! Βέβαια!

ΤΖΑΚ.—'Ε, λοιπόν, ἀν δὲν φοροῦσε
ὁ μπαμπᾶς σου σ' αὕτη τὴ φωτογραφία
σακκάκι καὶ κολλάρο, θά στοίχημάτιζα
τὸ κεφάλι μου πῶς ἡ φωτογραφία εἶνε
αὐτοῦ τοῦ κουρελι.

(Τὴν παρατη-
ρεῖ). 'Ὁς καὶ ἡ μεγάλη ἐλπίς ποῦχει
στὸ πηγούνι! Τζούλια!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ε, λοιπόν, θά στὸ πῶ.
Πρέπει νὰ στὸ πῶ.

ΤΖΑΚ.—Ποιὸ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τζάκ πρέπει νὰ σοῦ ἀνοί-
ξω ὅλη μου τὴν καρδιά, πρέπει νὰ σοῦ
πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

ΤΖΑΚ.—Τί πράμα;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νὰ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ
μοῦφερε τὸ γράμμα καὶ ποῦ, εἶνε ἴδι-
ος κι' ἀπαράλλακτος μ' αὐτὸν ἐδῶ...

εἶνε...

ΤΖΑΚ.—'Εραστής σου!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Οχι, ἀδελφός μου!

ΤΖΑΚ.—'Αδελφός σου; Καὶ γιατί μοῦ
τὸ κρύβεις;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νὰ γιατί ντρεπόμουν!

Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ πῶς εἶχα ἓναν
ἀδελφὸ κουρελι ποῦ γυρίζει σὰν ἀλή-
της. Μὰ τώρα πιά ποῦ ἦρθαν ἔτσι τὰ
πράματα, πρέπει νὰ στὸ πῶ γιὰ νὰ
μὴν παρεξηγήσης καμμιὰ ὥρα ἀν τὸν
δῆς καὶ μὲ φιλήν, νὰ ποῦμε. Εἶνε ἀ-
δελφός μου. Νὰ, εἶνε μέσα. 'Αν θέλῃς
πῆγαινε νὰ τὸν δῆς!

ΤΖΑΚ.—Μὰ ὄχι, δὲν ὑπάρχει κανεὶς
λόγος, σὲ ποτεῦω. (Κυττάζει τὴ φωτο-
γραφία). Μὰ τί ὁμοιότης! Τί ὁμοιότης!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Εἶνε ὁ μόνος μου ἀδελ-
φός ποῦ εἶνε ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος
μὲ τὸ μπαμπά. 'Εγὼ μοιάζω σὲ ὅλα τῆς
μαμάς!

ΤΖΑΚ.—('Ἰδιᾶ). Περίεργο!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Γι' αὐτὸ εἶδες ποῦ ἤξερε
τὴν ὥρα καὶ ἐπερὶ τὸ γράμμα. Τοῦ εἶ-
πα ὅτι πρόκειται νὰ κάμω κάποιον ἄ-
στεῖο.

ΤΖΑΚ.—Μὰ βέβαια. Τώρα ἐξηγοῦνται
ὅλα. ('Ἰδιᾶ). Δηλαδή, δὲν ἐξηγεῖται
τίποτα! (Κυττάζει τὴν εἰκόνα).

ΣΚΗΝΗ 9η

ΑΖΟΡ.—(Εἰσέρχεται). Κύριε!...

ΤΖΑΚ.—Τί θέλεις;

ΑΖΟΡ.—Σὰς ζητοῦν μέσα!

ΤΖΑΚ.—Καλὰ, καλὰ, ἔρχομαι ἀμέσως
(ὁ 'Αζὼρ φεύγει) ('Ακούγεται ἡ φωνὴ
τοῦ Λουλά ἀπὸ μέσα).

ΛΟΥΛΑΣ.—Μὰ ἔλα, βρὲ ἀδελφέ, Τζάκ,
τί κάνεις ἐπὶ τέλους;

ΤΖΑΚ.—(Δυνατὰ στὸ βάθος). 'Εφθα-
σα, ἐφθασα, δυὸ λεφτά.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θέλεις νὰ φύγω;

ΤΖΑΚ.—Ναι, ναι, καλλίτερα πῆγαινε!

Δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδοῦν!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Πότε θά σὲ ξαναἰδῶ;

ΤΖΑΚ.—Σὲ μισὴ ὥρα θά ἔχουν ξεμ-
κουμπισθῇ ὅλοι τους.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Α, ὡραία! Σὲ μισὴ ὥρα
πάλι! 'Ὁρεδουάρ, χρυσὸ μου!

ΤΖΑΚ.—'Ὁρεδουάρ! ('Η Τζούλια φεύ-
γει ἀφίνουσα τὸ μενταγιόν τῆς στὰ χέ-
ρια τοῦ Τζάκ).

ΤΖΑΚ.—(Μόνος). 'Ὁ ἐραστής μὲ τὸ
αὐτοκίνητο, ποῦ δὲν ἦταν στὸ αὐτοκί-
νητο. 'Ὁ κουρελιάρης ποῦ μοιάζει μὲ
τὸ μπαμπά, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν κουρε-
λιάρης, ἀλλὰ ποῦ μοιάζει μὲ τὸν κου-
ρελιάρη, ὁ ὁποῖος κουρελιάρης, μπο-
ρεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ κουρελιάρης. Σὰν
πολλὰ κουρέλια ἔχει αὕτη ἡ ὑ-
πόθεσις! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 10η

(Εἰσέρχονται ὁ Λουλάς καὶ ὁ 'Α-
ναπαυσιάδης)

ΛΟΥΛΑΣ.—Καλὰ τὴν πληρώσαμε κι'
ἀπόψε.

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Πόσα χάσατε;

ΛΟΥΛΑΣ.—Τρεῖς χιλιάδες παρὰ ἓνα
εἰκοσιπεντάριο ἀκριβῶς!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Κι' ἐγὼ πᾶνω-κάτω τὰ ἱ-
δια. 'Αλλά ποῦσαι.

ΛΟΥΛΑΣ.—Τί;

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Ηταν τρία χιλιάρκα κι'
βδηλα!

ΛΟΥΛΑΣ.—Χά, χά, χά! Καὶ γὼ τὸ ἴδιο.
ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Ελα!

ΛΟΥΛΑΣ.—Μὰ τὸ θεό. Μὰ μοῦ φαίνε-
ται πῶς ὅλοι τὴν ἴσα δουλειὰ κάναμε!

('Ανάδει ἓνα τοιγάρο).

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Εγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀμαρ-
τία μου, δὲν τῶξερα. 'Ὑστερα βρέθη-
καν στὰ χέρια μου. Φαίνεται πῶς μοῦ
τὰ πάσσαρε ὁ πάγκος. Δὲς μου τὴ φω-
τιά σου! (Εἰσέρχεται ἡ Τζούλια).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ὁ! Ξέχασα τὸ μενταγι-
όν μου στὰ χέρια τοῦ Τζάκ!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—(Στὸν Λουλά). Ποιὰ εἶν'
αὕτη;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—('Ὑποκλίνεται). Κύριοι...

ΛΟΥΛΑΣ.—Δεσποινίς...

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Δεσποινίς... ('Ὑποκλίνε-
ται).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὲ συγκωρεῖτε, ἤθελα τὸν
κ. Τζάκ!

ΛΟΥΛΑΣ.—Μέσα εἶνε ὁ κ. Τζάκ. Θέ-
λετε νὰ τὸν εἰδοποιήσουμε;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δὲν πειράζει. 'Ερχομαι
κι' ἀργότερα!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Μὰ δὲ μᾶς εἶνε καθόλου
δύσκολο νὰ τὸν εἰδοποιήσουμε δεσ-
ποινίς! Δεσποινίς, ἡ κυρία;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δεσποινίς!

ΛΟΥΛΑΣ.—Θέλετε, λοιπόν, νὰ τοῦ
ποῦμε ὅτι τὸν ζητεῖτε;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—('Ερωτοτροποῦσα). Δὲν
πειράζει, δὲν πειράζει. Θά καθῶω λί-
γο. (Κάθεται).

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Μὰ μπορεῖ ν' ἀργήσῃ!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Χαμογελᾷ). Δὲν πειρά-
ζει, θά τὸν περιμένω (κάθονται).

ΛΟΥΛΑΣ.—Εἰσθε τοῦ σπιτιοῦ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Καὶ ναι καὶ ὄχι!

ΛΟΥΛΑΣ.—Καὶ ναι καὶ ὄχι;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Εἶμαι ἡ κόρη τῆς σπιτο-
νοικοκυρᾶς καλέ!

ΛΟΥΛΑΣ.—(Παίρνει θάρρος). 'Α, ἔ-
τσι πέστε μας. (Στὸν 'Ηούχιον ἰδιαίτε-
ρα). Κατάλαβες;

('Η Τζούλια γελᾷ, τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄλλοι)

ΗΣΥΧΙΟΣ.—(Τὴν πλησιάζει). Εἰσθε
πολὺ χαριτωμένη. (Τὴν χαϊδεύει). 'Ε-
χετε τὴν εὐχή μου!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Κάνει πῶς τραδιέται) Μὰ
Κύριε...

ΛΟΥΛΑΣ.—(Τοῦ κατεβάζει τὸ χέρι).
Ντροπὴ μὲς στὸ ξένο σπῆτι. 'Εσὺ ἓνας
ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ. (Στὴν Τζούλια, ἐ-
νῶ τὴν χαϊδεύει). Μὴν τὸν ξεσυνερί-
ζεσθε. 'Ετσι εἶνε χωρατατῆς.

ΗΣΥΧΙΟΣ.—(Τοῦ κατεβάζει τὸ χέρι).
Δὲν ἐντρέπεσαι. Θέλεις νάχουμε κα-
νένα ἐπεισόδιο δηλαδή; (Χαϊδεύει
τὴ Τζούλια). Μὴν τὸν προσέχετε. Σὰς
ἀπευθύνεται ὁ κύριος!

ΛΟΥΛΑΣ.—(Τοῦ κατεβάζει τὸ χέρι).
Κάνε καὶ λίγο νυσάφι. Τὸ παράκανες!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—(Χαμπλώνει τὸ πρόσωπο).
Δὲν πειράζει!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Ὅριστε, σοῦ λέει δὲν πει-
ράζει. Τί φωνάζεις λοιπόν; (Τὴ χαϊ-
δεύουν καὶ οἱ δύο).

ΛΟΥΛΑΣ.—Ποιὸς φωνάζει; 'Εγὼ φω-
νάζω;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ξέρετε, ἐκεῖ μέσα κάθο-
μαι!

ΛΟΥΛΑΣ.—Μπᾶ;

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Ποῦ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νὰ, ἐκεῖ μέσα!

ΛΟΥΛΑΣ.—'Ὅστε μπορούμε νὰ σᾶς
ἐπισκεφθοῦμε, δεσποινίς;

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Θά εἶνε γιὰ μᾶς μιά μεγά-
λη εὐτυχία!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ πῶς, ἔτσι χωρὶς νὰ σᾶς
ξέρω;

ΛΟΥΛΑΣ.—'Ὁ κύριος 'Ηούχιος 'Ανα-
παυσιάδης!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Ὁ κύριος Λουλάς!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Χαίρω πολὺ! (Τοὺς παίρ-
νει μπράτσο). Μὰ δὲ φτάνει αὐτὸ, ἡ
μαμά, ξέρετε, εἶνε πολὺ αὐστηρή!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Α, δὲν πιστεύω ἡ μαμά
νὰ σᾶς μάλωσῃ γιατί γνωρίσατε δυὸ
κύριους;

ΛΟΥΛΑΣ.—Δυὸ καλοὺς κυρίου!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Α, ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε
σωστὸ, δὲν εἶνε διόλου σωστὸ...

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Τότε ἂς μὴ σᾶς ἐνοχλοῦ-
με περισσότερο (τῆς δίνει τὸ χέρι).

ΛΟΥΛΑΣ.—'Ε, βέβαια, ἀφοῦ εἶνε ἔ-
τσι! (Κάνει τὸ ἴδιο).

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Ὁρεδουάρ...

ΛΟΥΛΑΣ.—'Ὁρεδουάρ... ('Αποσῶ-
ρονται ἄριστερα).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Οχι καλὲ, κάνετε λάθος.
'Απὸ δῶ εἶνε, ἀπὸ δῶ!

(Τοὺς τραβᾷ δεξιά καὶ φεύγει μαζί)

ΣΚΗΝΗ 11η

ΤΖΑΚ.—(Καθὼς εἰσέρχεται προφται-
νει καὶ τοὺς βλέπει! 'Εκπληξίς). 'Ὁ!

Βρὲ τὴ Μουσίτσα (τοὺς ἀκολουθεῖ γρή-
γορα καὶ φεύγει δεξιά).

ΣΚΗΝΗ 12η

(Τὸ τηλέφωνο χτυπᾷ δυνατὰ καὶ ἐπι-
μόνως. Περνᾷ λίγο καὶ μπαίνει ὁ
Παρασκευᾶς).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σκασμός, λοιπόν, ἀ-
κούσαμε, σκασμός. Μπάσα. Τί φωνά-
ζεις ἔτσι; (παίρνει τὸ ἀκουστικό). Τί
εἶνε; Τί τρέχει; Ποιὸς εἶνε; 'Α σὺ;

Καλὰ λέγε. ('Ακούεις). Ναι... ναι...
ναί... Τί; τί; Κίθδηλα; Μίλα καλὰ μω-
ρὲ παιδί μου! 'Ε, καὶ τὰ 30 ἑκατομμύ-
ρια! Τί λὲς μωρὲ παιδί μου; Εἴμαστε
χαμένοι ἄνθρωποι. Δηλαδή... 'Ὁωωκ!

'Αν τὸ μάθῃ ὁ Τζάκ θά τούρῃ ταμ-
πλᾶς! 'Ὅτε πῆγε στὸ βρόντο μιά τέ-
τοια μπάζα μὲ δυὸ πλαστογραφημένες
ὕπογραφές;

ΤΖΑΚ.—(Εἰσέρχεται. Μεγαλοφώνως).
Μὲ τρεῖς! Μὲ τρεῖς! Μὲ τρεῖς!</

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Δυό έμποροι έκαναν εκεί μαζί δια-φορες δουλειές και κέρδιζαν ένα στρογγυλό ποσό από 20.000 λίρες. Άλλες δουλειές μ' αυτά τα χρήματα δεν μπορούσαν εκείνο τον καιρό να κάμουν, αλλά και ό ένας πάλι δεν ήθελε να τ' εμπιστευθ' στον άλλον από έλ-λειψη —και με τ' ό δικαιο βέβαια— έμπι-στοσύνης.

Κατέληξαν, λοιπόν, στο τέλος στον πρόεδρο τής κοινότητας όποι έμεναν και τού έμπιστεύτηκαν τα χρήματα, υπό τόν όρο όμως ότι τότε μόνον θά έδινε πίσω τ' χρήματα, όταν θά πα-ρουσιάζονταν και οι δυό μαζί να τ' ζητήσουν. Ήρχοντο πιά έφυγαν από τόν πρόεδρο. Ό ένας, ύστερα από λί-γο, ξανάρχισε τ' ταξείδια.

Ένώ όμως έλειπε ό ένας έμπορος, πήγε ό άλλος στον πρόεδρο και τ' κα-τάφερε με πονηριά και με ραφιναρι-σμένη ευγλωττία να τόν πείση να τού δώση τις λίρες.

Άμέσως κατόπιν έγινε άφαντος.

Ό άλλος σε λίγο επέστρεψε από τ' ταξείδι του και άμέσως έμαθε για τήν εξαφάνισι του παλπού του συντρόφου.

Όπως ήταν, σκονισμένος από τ' τα-ξείδι, έτρεξε στον πρόεδρο και τόν ρώτησε αν έδωσε στον άλλον τις 20.000 λίρες. Αύτός βέβαια είπε (ναί).

Ή υπόθεσις κατέληξε στο δικαστή-ριο όπου ό άπατημένος έμπορος ζη-τούσε 10.000 λίρες από τόν πρόεδρο, άφου δεν μπόρεσε να κρατήσ' τήν συμφωνία. Ό δικαστής ήταν έτοιμος να καταδικάσ' τόν πρόεδρο, όποτε αυ-τός, ένας σεβαστός γέροντας που εί-δε πολλά στην ζωή του, καίδευοντας τήν γενειάδα του, άρχινισε να μιλά:

— Μεγάλε και δικαίε δικαστή, είπε, δεν άμφισβητώ ότι έδωσα σε έναν άπ' αυτούς τους δυό τις 20.000 λίρες. Άλ-λά σ' αυτή τήν περιπτώσει εγώ είμαι ό άπατημένος. Τό ποσόν αυτό τού τ' έ-δάνεισα από δικά μου χρήματα, ύστε-ρα από τόσα παρακάλα και ψέματα που μου άράδειασε αύτός πο ύλειπει. Οι άλλες 20.000 λίρες που μου έδωσαν να τούς φυλάξω, βρίσκονται ακόμη ό-λάκαιρες στην κάσση μου. Μπορώ λοι-πόν να παραβώ τούς όρους τής συμ-φωνίας; Όταν παρουσιασθούν και οι δυό μαζί μπροστά μου, τότε μόνον θά μετρήσω στους έμπόρους αυτούς τις 20.000 λίρες!

Έννοείτε ότι ό δεύτερος δεν πα-ρουσιάστηκε ποτέ κι' ό πρόεδρος κέρ-δισε τή δική.

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΓΑΜΠΑ...

Ήταν μία γάμπα μες 'στην πλούσια (βιτρίνα, τήν έκαμάρωναν πολλοί περαστικοί φυλακισμένη σε μία κάλτσα φίνα Γάμπα χαριτωμένη, γάμπα έλκυσι-κή...)

Όλοι τής έρριχναν ματιές, ματιές (κρυφές Κι' έτσι τ' ό πράγμα ήτανε σαφές Πώς τόσος κόσμος έλεγε με χαμη-λή φωνή: — Άχι! και να ήταν ζωντανή Κι' άληθινή!...

Κι' ή γάμπα, ούτε είδησι δεν είχε (πάρει... Δεν έθλεπε, δεν άκούγε, δεν ζού-σε.)

Τελείως άσυγκίνητη, δεν έπαρνε (χαμπόρι Πώς ό καθένας τήν ποθούσε Τόσο που ήτανε ωραία...

Σάν τήν γυναίκα, άς πούμε, τήν (μοιραία Που νοιώθει γύρω θύματα, χωρίς να (δείχν' έννοια

Σάν νάνε γάμπα ξύλινη, σε κάλτσα (μεταξένια Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Έσύ Χριστέ μου που άκούς κάθε άμαρτωλή ψυχή και συγχωρείς και τούς κακούς μόνο με μία σου εύχή. Τι έχω κάνει θά σ'τά πω να δ'ής αν είμαι άμαρτωλός όλα στον κόσμο τ' αγαπώ κι' είμαι άνθρωπος πολύ καλός Μη π'ής γι' άμάρτημά μου αυτό μία νύχτα με ψυχ'ή βαρεία τράθηξα δίχως να σκεφτώ στην μάννα μου ένα σουγιά Είχα μεθύσει από νωρίς (γι' αυτό δεν ξέρω αν με μισ'ής) είχα φουμάρι και χασις με μακαντάσηδες κρυφά και στο μεθύδι τόν κανείς κι' αυτόν τόν χάρον τ' άφηφά. Γιατί τ'ό πίνω με ρωτ'ας μ' έχει ζωρίσει ό σεδντάς για τήν Μαρίκα τήν τρελλή που τάχει μπλέξει για καλά με κάποιο κύριο πολύ, με λειώνουνε αυτοί οι καημοί και βλαστημάω κάθε στιγμ'ή κι' έρχονται οι ώρες μου αυτές που βρίσκω τότε άφορη'ή και λέω Χριστέ μου συ μου φταις! Στά λέω κι' αν πολύ πονώ, δεν παύω να σε προσκυνώ, μα τήν Μαρίκα που ποθώ αυτήνε θά εκδικηθώ μ' ένα μαχαίρι μία βραδυά θά πάρω πίσω τήν καρδιά που μου κ'λει κλέφει ή τρελλή. Κι' όταν πεθάνω, τί μ' αυτό, ξέρω ποιό θά'νε τ'ό γραφτό: μπροστά σου να έμφανισθώ, έτοιμος για να δικασθώ. Δεν ξέρω τ'ό τί θά μου π'ής και τί άπόφασι θά βγ'η, να ξέρης όμως δυνατά θά σ' απαντήσω θαρρετά: Έγώ σου τάπα από τήν γ'ή!! ΜΙΜΗΣ Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ Ο ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ό Λόρδος Βύρων έφερε πάντα μα-ζί του σ'τη βαλίτσα του, ένα μικρό χαρτοκοπτήρα φτιαγμένο από ποδόρι λαγού κι' έκοθε πάντα μ' αυτό τ'ό φύλλα τών βιβλίων που έπρόκειτο να διαβάσ'.

Μία μέρα ένας φίλος του ρωμήός με τήν έμφυτη περιέργεια που έχουν οι συμπατριώτες μας, ρώτησε τόν Βύ-ρωνα:

— Γιατί, Μυλόρδε, κόβετε τ'ά φύλλα τών βιβλίων σας μ' αυτό τ'ό χαρτοκο-πτήρα τού λαγοπόδαρου;

— Να σου πω, φίλε μου, άπάντησε ό Βύρων. Κόβω τ'ά φύλλα με λαγοπό-δαρο για να διαβάξω με ταχύτητα λα-γού τ'ό βιβλίο μου!...

Κόκκαλο ό συμπατριώτης μας!

Ο ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ ΚΙ' ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ό μοντέρνος Γάλλος μυθιστοριο-γράφος Μωρίς Ντεκομπρά έχει μεγά-λην άδυναμία στον γυναικείο φύλο. Όταν περιφέρεται στο δρόμο και συ-ναντήσ' καμμιάν ωραία γυναίκα στέ-κεται ώρα πολλή και θαυμάζει τις τορ-νευτές καμπυλόπτες τού κορμιού της. Βυθίζει τ'ό βλέμμα του στο δικό της και τ'ά χείλη του πολλές φορές άνοιγοκλείνουνε σ' ένα γλυκό λόγο. Κι' ή άδυναμία του αυτή στις γυναί-κες κατάντησε ιστορική.

Μία μέρα περιφερόμενος σε κάποιο παρισινό μπουλεβάρ είδε μία ωραίο-τάτη κυρία να συνοδεύεται από έναν καλοντυμένον κι' άσθενικό κύριο που δεν τής ταίριαζε καθόλου. Τότε ό Ντεκομπρά άφου τήν θαύμασε άρκετ'ήν ώρα άμίλητος, άρχισε να τήν κεραυ-νοβολή με γλυκόλογα και θερμές μα-τιές. Σε λίγο ό κακοντυμένος κύριος άπεμακρύνθηκε και ή ωραία κυρία κά-λεσε τόν Μωρίς στήν...κάμαρά της. Ή γυναίκα που θαύμαζε τόσην ώρα ό Ντεκομπρά ήταν μία από τις άπει-ρόριθμες «άνγνες» τροτέζες τού Πα-ρισιού...

ΟΙ ΓΑΜΠΕΣ ΤΗΣ ΜΙΣΤΕΓΚΕΤ

Μία μέρα ή Μιστεγκέτ με τις ωραιό-τερες γάμπες τού κόσμου έτρεχε πη-δώντας σκονινάκι στήν πλάξ τού Μπιά-ρις και κατά κακή της τύχη μπλέχτη-κε στο σκονινάκι της στήν άκρη μιάς τραβηγμένης σ'τη ξ'ρα βάρκας κι' έ-πεσε άνάσκελα. Ευτυχώς, όμως, που δεν έπαθε τίποτα τό σοδάρ'ό παρά ένα έλαφορ γκρατζούνισμα στο γόνατο.Οι θαυμασταί της, όμως, έθορυβήθησαν από τ'ό έπιπόλαιο γκρατζούνισμα τήν μετέφεραν στα χέρια στο πλησιέστε-ρο φαρμακείο όπου ό έφημερεύων Ια-τρός ξεράθηκε στα γέλοια με τήν σο-βαρότητα τού... γκρατζούνισματος...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ένα μικρό δυστύχημα έγινε αίτια να θρεθ'ό κείνο τ'ό θράδυ ό Όκταβ Λανσελέν στο Καρτιέ Λατέν.

Ή γυναίκα του Έριέττη,γυρίζοντας με τήν κόρη της από μία επίσκεψι στα περίχωρα τής πόλεως όπου κατοικού-σαν μονίμως έπαθε ένα μικρό αυτοκι-νητιστικό δυστύχημα.

Αυτό άναστάτωσε κυριολεκτικώς τις συνθήσεις του, γιατί δεν ήταν από εκεί νους που δημιουργούν εύκαιριες για να μείνουν λίγο έλεύθεροι. Ήταν άξι-οσέβαστος άνθρωπος, καλός σύζυγος και καλός πατέρας, και δεν διακινδύ-νευε τήν κοινωνική του θέση και πολύ περισσότερο τήν οικογενειακή του ευ-τυχία.

Συνήθως, όταν πήγαινε στο Παρι-σι για τις υποθέσεις τού εργοστασίου του έπαρνε μαζί του και τήν οικογέ-νεια του. Τα μικρά αυτά ταξείδιακια ή-σαν γι' αυτόν μία εύκαιρία να τούς διασκεδάσ'.

Τ' άπογεύματα, ή γυναίκα του κι' ή κόρη του γύριζαν στα καταστήματα κι' αυτοί έφρόντιζε για τις υποθέσεις του. Τα θράδ'α έφευγαν μαζί και πή-γαιναν στους κινηματογράφους, στα θέατρα.

Αυτή τ'ή φορά — λόγω τού μικρού δυ-στυχήματος—ήταν μόνος του στο Πα-ρισι και περνούσε μία δομάδα πολύ πηλκτική. Τήν παραμονή τής άναχωρή-σεώς του άπεφάσισε να πάρ' στο Καρ-τιέ Λατέν. Ήταν μόνος... έλεύθερος... έλεύθερος να ξυπνήσ' στα ίδια μέρη τις νεανικές του άναμνήσεις... τήν Ίντα!...

Ή Ίντα... Ή πρώτη του αγάπη!

Ήτανε δευτεροετής φοιτητής όταν τήν συνήντησε για πρώτη φορά στον κήπο τού Λουξεμβούργου. Τήν αγά-πησε τρελλά από τήν πρώτη στιγμή που τήν είδε. Ήτανε ένα πολύ σο-βαρό κορίτσι και ζούσε με μία γρηά θεία της. Κέρδιζε τ'ή ζωή της δίνοντας μαθήματα πιάνου.

Άγαπηθήκανε πολύ... Όπως αγαπού-σαν οι νέοι εκείνης τής εποχής. Άλ-λάζανε χίλιους όρκους και χόσανε δυό χρόνια σ'ά μέσα σ' ένα όνειρο.

Ένα πρωί ό Όκταβ έλαβε ένα τηλε-γράφημα που τού άνήγγειλε τ'ό θά-νατο τού πατέρα του κι' άποχωριστι-κε από τήν αγαπημένη του βεβαιώνον-τάς τήν με χίλιους όρκους πως γρή-γορα θά γυρίζε για να νομιμοποιήσ' τήν ένωσι τους.

Βρήκε τ'ή μητέρα του άπαρηγόρητη τις υποθέσεις τού εργοστασίου όχι σε τόσο καλό δρόμο.

Δεν μπορούσε να τ'άφήσ' όλα στο έλεος τού θεού,—τουλάχιστον για τήν ώρα — και να τρέξ' στις έρωτικές του περιπέτειες.

Έτσι έμεινε... Άργότερα, χωρίς να τ'ό θέλ'η και για να εύχαριστήσ' μόνο τ'ή μητέρα του, παντρεύθηκε τήν Έρι-

έττη, ένα σοβαρό κορίτσι... με μεγάλη προίκα.

Ή άνάμνησι όμως τής Ίντας τόν καταδίωκε πάντα. Δεν μπορούσε να θγάλη από τήν καρδιά του αυτόν τόν έρωτα, ούτε να ξεχάσ' τις εύτυχισμέ-νες μέρες που πέρασε μαζί της, τήν ευτυχία που μόνος του κλώτπησε.

Τώρα, καθισμένος σ' ένα τραπεζά-κι τού ίδιου ρεστωράν, που πήγαιναν με τήν Ίντα τακτικά και περνούσαν τ'ά άπογεύματά τους, άνταλλάσσοντας έρωτικά γλυκόλογα και όρκους άμοι-βαίας πίστεως, άναπολούσε και τ'ή μι-κρότερη λεπτομέρεια τής εύτυχισμέ-νης εκείνης φοιτητικής του ζωής.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει μέσα σ' αυτό τ'ό ρεστωράν εκτός από τόν ίδι-οκ'ήτη. Τα ίδια ταμπλώ, τα ίδια τραπε-ζάκια, και σχεδόν ή ίδια πελατεία: Φοι-τητές και μιντινέτες. Άκόμα και μερι-κές Μαγδαλνές που με τ'α καμώμα-τά τους διασκεδάσαν πολύ τότε τήν καλόκαρδη τήν Ίντα.

Μόνος στο τραπεζάκι του, έτρωγε σιγά, χωρίς όρεξι.

Γιατί πήγε εκεί; Τι περίμενε να βρ'η εκτός από τήν μελαγχολία τού παρελθόντος;

Άναψε ένα τσιγάρο και έτοιμαζό-τανε να φύγ'η, όταν άνοιξε ή πόρ-τα και μπήκε ή Ίντα.

Τήν άναγνώρισε άμέσως παρ' όλη τήν τρομακτική της αλλαγή.

Προχωρούσε προς αυτόν και ένα αίσθημα άπογοτεύσεως τόν πλημμύ-ριζε.

Στο σμά της που είχε πιά θαρύ-νει και παραμορφώντανε μέσα στα χτυπητά χρώματα τού φουστανιού της, ξανάβλεπε τήν φειδένια της με-σίτσα, τήν πρώτη της σβελάδα. Στο άσχημο πρόσωπό της, που διάφορες κρέμες και κραγιόν τού κάκου προσ-παθούσαν να κρύψουν τις ρυτίδες, ξανάβλεπε τ'ό γελαστό της προσωπά-κι με τ' άγνά χαρακτηριστικά και τ'ό ροδοκόκκινο φυσικό του χρώμα. Στα όξυζεναριωμένα όντοϋλε μαλλιά της δεν τού τόσο τού άρεσε να τ'ά χαί-δεύ'η. Άκουσε μία φωνή βραχνιασμέ-νη ν' άπαντ'η πρόστυχα στο πείραγ-μα ενός μεθυμένου αλλά μέσα σ'ή βραχνιασμένη αυτή φωνή ξανάκουσε τ'ό κρυσταλλένιο τέμπο που'χε τήν εποχή εκείνη.

«Έτσι λοιπόν τήν έκανα»; σκέ-φθηκε μ' άποτροπιασμό για τήν δια-γωγή του.

«Ός εκείνη τ'ή στιγμή, όταν τ'ή θυ-μώτανε, ό εγωϊστής, λυπώτανε μόνο τ'ή χαμένη του ευτυχία. Ουδέποτε σκέφθηκε να λυπηθ'ή αυτήν. Για πρ'ω-τή φορά σ'ή λύπη του για τ'ή χαμέ-νη του ευτυχία, άνακατεύονταν μία τύψι.

«Ή Ίντα!... Αυτή ή γυναίκα είχε... έ κ ε ι ν η ! Και τήν έκανε τ έ τ ο ι α αυτός!...»

Τόν πλησίαζε κυττάζοντάς τόν κα-τά τρόπο, που τού φάνηκε περίερ-γος.

«Θά με άναγνώρισ'... άρα γε;» ά-ναρωτήθηκε ό Λανσελέν.

Μά όχι! Ό λεπτός ξανθός νέος έ-κείνου τού καιρού ήταν τώρα ένας παχύσαρκος κύριος με γκριζα γέ-

νια και γκριζα μαλλιά και με χρυσά γυαλιά.

Ή Ίντα είχε, έν τ'ή μεταξύ, πλη-σιάσει στο τραπέζι του.

— Με κερνάς ένα ποτήρι σαμπά-νια; τού είπε πρ'ιν ακόμη καθήσ'.

Και γυρίζοντας στο γκαρόν, τ'ό διάταξε προτού πάρ'η τ'ή συγκατάθε-σί του.

— Γιατί με κύτταζες έτσι μόλις μπή-κα; τού είπε άφου κάθισε. Με ξέ-ρεις; Έγώ δε σε ξέρω. Και ποιά ή άνάγκη να με ξέρης και να σε ξέ-ρω; Γκαρόν! Άλλη μία σαμπάνια! Μ' άρέσει ή σαμπάνια... Περισσότερο κι' από τήν κοκαίνη. Ό καθένας με τ'ά γουστ'ά του, δεν είναι έτσι; Έσύ π'ως ήρθες από τήν έπαρχία για να τ'ό ρίξης έξω; Έγώ τ'ό ρίχνω έξω κά-θε μέρα και κάθε νύχτα! Με λένε Ίντα. Όλοι με γνωρίζουν στο Καρ-τιέ. Είμαι από τις παλνές.

— Ά; Είσαι από τις παλνές; ρώ-τησε ό Λανσελέν μόνο και μόνο για να π'η κάτι σ' αυτή τ'ή γυναίκα που δε μπορούσε να κρατηθ'ή όρθ'ή από τ'ό μεθύσι.

— Βέβαια! Άπό...άπό...να σου πω;... Δε θυμάσαι. Με κυνηγούσαν τότε! Ού! Μά ήμουνα ώμορφ... άφου, φαν-τάσου! Κάποιος ήθελε να με παν-τρευθ'ή και να με πάρ'η σ'ήν έπαρχία του! Νόμιζε πως τού ήμουνα πιστή. Χά! χά! χά! Ένα καλό πρ'ωί παίρνει πόδι για τήν έπαρχία... κι' από τότε που με είδες, που σε είδα! Φαντάσου λοιπόν να ήμουνα όπως με φαντα-ζότανε! Να τόν αγαπούσα! Μπορεί και να'χα δηλητηριασθ'ή! Άλλά δεν ήμουνα τόσο κουτή! Γι' αυτό και τόν άπατούσα κι' εγώ μ' όλο τόν κόσμο, άπόδειξ' πως κι' αυτός μου φέρθ'ηκε σ'ά γαϊδούρι.

Σε λίγο, ή Ίντα, άποκαμωμένη από τήν κούρασι και τ'ό πιωτό, έγυ-ρε τ'ό κεφάλι της κι' άποκοιμήθηκε σ'ήν καρέκλα της. Τότε ό Λανσελέν φώναζε τ'ό γκαρόν, πλήρως τ'ό λο-γαριασμό, έγέμισε κρυφά τ'ό τσαντά-κι της χαρτονομίσματα κι' άπομακρύν-θηκε.

Στο δρόμο, βαδίζοντας σκεπτικός, μονολογούσε:

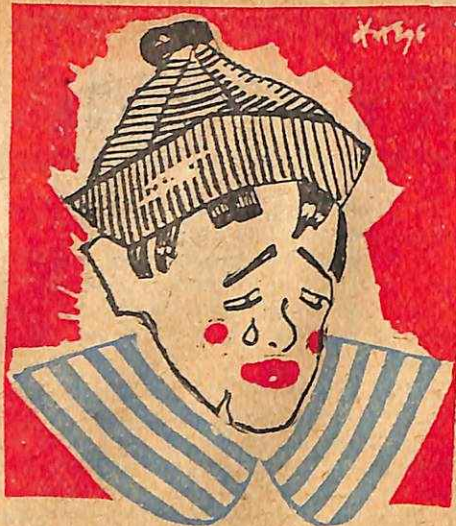
— Άλήθεια;... ψέματα;

Πότε τού είπε ψέματα; Τότε ή τώρα; Ή Ίντα εκείνου τού καιρού τόν άπατούσε ή τώρα τόν είχε άνα-γνώρισει και τού τ'ά είπε όλα αυτά για να τόν ταπεινώσ'η; Άν τώρα τού είπε αλήθεια... δεν έπρεπε βέβαια να έχ'η τύψεις... Δεν μπορούσε όμως να πείσ'η τόν έαυτό τού κι' έπανα-λάμβανε ξαναφέροντας σ'ή μνήμη τού τήν χαριτωμένη Ίντα εκείνης τής εποχής, τήν Ίντα του:

— Έγώ τήν έκανα τέτοια... εγώ τήν έκανα τέτοια...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΟΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

‘Η μουσική έπιτυχία...

«Η ΣΙΓΑΝΟ Έντυπώσεις του

ρίεργον «κριτικών».

—Γιατί φωνάζετε, κύριε; του είπε.
—Το έργο είναι παλιό.
—Το ξέρουμε, κύριε. Είπε διασκεύη της «Αγνής Σουζάννας».
—Το όμολονείτε, λοιπόν;
—Βέβαια, κύριε.
—Και δεν ντρέπεσθε;
—Καθόλου, κύριε...

‘Ο περίεργος «κριτικός» που παρηκολούθησε την πρεμιέρα της «Σιγανοπαπιδίτσας» στο «Ιντεάλ», όταν έκλεισε η αύλαία της πρώτης πράξεως, ήτο αλλόφρων.

—‘Ε, θρέ! ανεφώνησε. Αυτό το έργο δεν είναι καινούργιο!...

Παρατυχών λογικός άνθρωπος προσεπάθησε να ανακόψη την φόραν του περιέργου «κριτικού».

—Μην κάνετε έτσι, κύριε. Δεν είναι δά και τόσο σπουδαίο!...

—Δεν είναι σπουδαίο; Τι λέτε, καλέ; ‘Εγώ θα γράψω. Θα γράψω και θα βρώ. Θα γράψω...

‘Ολίγα κεφαλαί θεατών έστράφησαν προς το μέρος του ανθρώπου που «θα έγραφε και θα έβριζε».

—Τί είναι τούτος; ρώτησε κάποιος.

—Λέει ότι είναι δημοσιογράφος.

—Και τί ισχυρίζεται;

—‘Οτι θα γράψω και θα βρώ...

—‘Οχι, δά!...

Διαρκούντος του διαλόγου αυτού ο περίεργος «κριτικός» εξακολουθούσε να φωνάζει:

—‘Ακούς, εκεί! Παλιό έργο!...

‘Αλλος λογικός άνθρωπος ανέλαβε εκ των ενόντων την ανάχαίσιον του εξάλλου ανδρός.

—Είπε διασκεύη, κύριε. Καταλάβατε; Διασκεύη είναι...

—Δεν δέχομαι διασκεύας εγώ! Θέλω πρωτότυπα πράγματα εγώ! Πρωτότυπα! ‘Εχω γράψει κι’ εγώ, κύριε, «πολλά μὰ πολλά» έργα.

—Καί... έβρίσατε;

—‘Οχι, κύριε. Βρίζω μόνον όταν γράψω κριτική. ‘Εχω γράψει, πού λέτε, και εγώ θεατρικά έργα. ‘Ενα μονόπρακτο και δυο ήμίπρακτα. Θέλετε να σας τα διαβάσω, κύριε; Τα έχω πάντοτε μαζί μου!...

‘Ο λογικός άνθρωπος δεν απάντησε. ‘Ετράπη προς άνεύρεσιν φρουρού αστυφύλακος, εις τόν οποίον και εξέθεσε τόν κίνδυνον πού τόν απειλούσε:

—‘Υπάρχει κάποιος μέσα στο θέατρο πού θέλει να μου διαβάση τα έργα του. Θέλω να μέ προστατεύσετε.

‘Ο αστυφύλαξ έδήλωσε προσωρινήν άδυναμίαν.

—Πρέπει να υποβάλετε τακτικήν μήνυσιν, είπε εις τόν λογικόν άνθρωπον.

—Και προς το παρόν τί θα γίνω; ρώτησε εκείνος.

—‘Απευθυνθήτε στον ταξίθετη.

‘Ο λογικός άνθρωπος άπηυθύνθη πτόν ταξίθετη και εκείνος εις τόν πε-

‘Ο κ. Βασ. Αύλωνίτης

‘Ο διάλογος, αυτή τη φορά, διεκόπη από ένα ύψηλόν κύριον, ο οποίος έδωσε εις τόν ταξίθετην το εισιτήριόν του και έζήτησε την θέσιν του. ‘Η θέσις την οποίαν έγραφε το πεντηκοντάδραχμον εισιτήριον του ύψηλου κυρίου, ήταν ή θέσις την οποίαν κατείχε ο περίεργος «κριτικός».

—Πώς καθήσατέ σεις εδώ; ρώτησε ο ταξίθετης τόν «κριτικόν».

—‘Εχω άτέλειαν.

—Τίνος σωματείου;

—Του φιλολογικού θεατρικού όμίλου «‘Η καλλικέλαδος άηδών».

—Δεν ισχύει, κύριε. Περάστε έξω!...

—‘Αλλά!...

—Δεν έχει «άλλα» κύριε. Περάστε!...

‘Ο περίεργος «κριτικός» δεν επέμεινε περισσότερο. Συνοδευόμενος από τόν ταξίθετην έβγήκε από το «Ιντεάλ» άπειλών το σύμπαν. Καί όταν την επομένην έγραψε κριτικήν, δεν έφείσθη ουδέ της αγνότητας της

Αυτή είναι ή ιστορία της «καταπελτώδους κριτικής» πού έγράφη κατά της «Σιγανοπαπιδίτσας» και υπεγράφη κατά τρόπον λίαν μυστηριώδη. Την άνέφερα γιατί μου φάνηκε πολύ χαρακτηριστική.

Και τώρα, άς ρίξουμε μιάν ματιά στην όπερέττα του «Ιντεάλ» για την έπιτυχία της οποίας έγγυάται τό... ταμείο του θεάτρου, παρ’ ός σχετικές διαμαρτυρίες του περιέργου «κριτικού».

‘Ο άκαδημαϊκός ‘Αρ. Μανταρίνης (Στ. ‘Ιατρίδης) παίρνει τόν άέρα του στην Αϊδηψό, όπου γνωρίζει την Τζέννυ Πέργκολα (Μαρίκα Κρεβθατά). ‘Η Τζέννυ στην Αϊδηψό γνωρίζεται με τόν νεαρό Παύλο ‘Αστεριάδη (Τέλης Οικονομόπουλος) και δεν άργεί να συνάψη μαζί του σχέσεις κατά το μάλλον και ήττον έρωτικές.

‘Η ώραία έξοχή έντεινεί τις... όρέξεις των δυό έρωτευμένων και με τη βοήθεια της τύχης ο καθηγητής Μανταρίνης γίνεται μάρτυς μιας τρυφερότητας περιπτύξεως των δυό έρωτευμένων. ‘Αποτέλεσμα του... πράγματος είναι μιάν περιεργή ούσοσις:

—‘Ο άνδρας μου, λέει ή κ. Πέργκολα.

—‘Η σύζυγός μου, δηλώνει ο κ. ‘Αστεριάδης και... κλείνει το ριντώ του προλόγου.

Στήν έναρξη της πρώτης πράξεως βοισκόμαστε στο σπίτι του άκαδημαϊ-

‘Η κ. Μαρίκα Κρεβθατά

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

... του θεάτρου («Ιντεάλ»)

ΠΑΠΑΔΙΤΣΑ

κ. Δημ. Γαλερίδη

κού Μανταρίνη. Το σπίτι βρίσκεται σε άναστατάσει έξ άφορμής ενός θριάμβου του διαπρεπούς σοφού. ‘Η άνακοίνωσις του στην ‘Ακαδημία περί «‘Ατταβισμού καθ’ όλους τούς αιώνας ή κληρονομικότητος πάππου προς πάππου» έχει κάνει πάταγο.

Και μιάν ζωηρή άνησυχία βασανίζει μονάχα το πολύ μυαλό του μεγάλου σοφού. ‘Η κουταμάρα του γιου του Μάρκου (Κυρ. Μαυρέας), ο οποίος ένάντιθέσει προς τόν πατέρα του δεν πλησιάζει γυναίκα, διαφεύδων έτσι κατά τόν κατηγορηματικώτερο τρόπο την θεωρία «περί κληρονομικότητος πάππου προς πάππου».

‘Εννοείται ότι άποφeyνει συστηματικώτα να φέρη τις άπόψεις του αυτές στη δημοσιότητα και καταφέρνει να περνάη ως πρότυπο άρετής. Τα πράγματα δαίνουν όμως, όταν ύστερα από ένα τηλεγράφημα καταφθάνη στο σπίτι του καθηγητού ή κ. Πέργκολα, θέλοντας να τόν ευχαριστήση για τό βραβείο της... άρετής, τό όποιο της άπένειμε ή ‘Ακαδημία.

Τή βραδυά του έορτασμού βρίσκεται στο σπίτι ο Παύλος ‘Αστεριάδης, ο οποίος σχεδόν αυτόμάτως έρωτεύεται την κόρη του κ. Μανταρίνη την Νινέττα (Λίτσα Λαζαρίδου) και για να γλυτώση από την πολιορκία της κ. Πέργκολα, την παραδίδει στον άπραγο γιού του άκαδημαϊκού τόν Μάρκο (Κυρ. Μαυρέας).

Με τό ζευγάρι αυτό κλείνει ή πρώτη πράξις. Στο άνοιγμα της αύλαίας της δευτέρας πράξεως, τα ζευγάρια βρίσκονται σ’ ένα καμπαρέ ό-

‘Ο κ. Τέλης Οικονομόπουλος

που γιορτάζουν τά διάφορα... γεγονότα.

Στό κέντρο αυτό ένσκήπτει έξαφνα, ο ύπολοχαγός Πέργκολας (Δούκας), ο οποίος ύστερα από άλλεπάλληλα κωμικώτατα έπεισόδια πιάνει σκαστό τό... βραβείο της άρετής —τη γυναίκα του, δηλαδή— στις άγκάλες ενός τρίτου, τόν όποιο έν προκειμένω έκπρο-

‘Η δς Νίνα ‘Αφεντάκη

σωπεί ο Μάρκος. ‘Επακολουθεί μεγάλο σούσουρο —τό όποιο, όπως συνήθως έντεινουν οι σχετικές κραυγές του... κόρου— ένώ τό τρομερό γκαρσόνι του καταστήματος (Βασ. Αύλωνίτης) προσπαθεί να καθουχάση τόν άπατηθέντα σύζυγον.

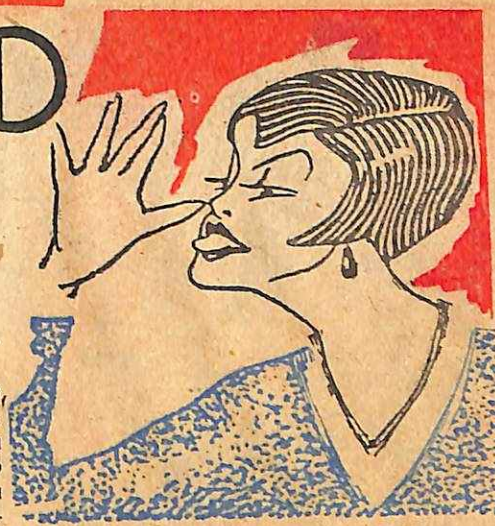
—Τό κατάστημά μας, κύριε, του λέει, έχει μεγάλες ειδικότητες. Τα πάντα είναι ειδικότης του καταστήματος.

—Κι’ αυτό πού έπαθα ακόμη;

—Κι’ αυτό!

‘Εν τω μεταξύ ο άκαδημαϊκός ένθουσιάζεται για την πρόοδο του γιου του, ή όποία έρχεται να βεβαιώση την άπόλυτη αλήθεια της θεωρίας του περί κληρονομικότητος πάππου προς πάππου. ‘Εν μέσω λοιπόν των άλληλοσυγκρουομένων αυτών άντεγκλήσεων κλείνει και ή δευτέρα πράξις.

Στήν τρίτη πράξι δίνονται — όπως άλλωστε σέ κάθε όπερέττα —σχετικές έξηγήσεις... εκατέρωθεν και ούτως έ-

πέρχεται ή ποθητή συμφιλίωσις, όχι βεβαίως του... έλληνικού λαού, αλλά των ήρώων της «Σιγανοπαπιδίτσας»!

Αυτό είναι σέ γενικώτατες γραμμές τό έργο πού παίζεται από την σκηνή του «Ιντεάλ».

Πρόκειται για μιάν όπερέττα πολύ πολύ εύχάριστη και διασκεδαστική!

‘Η πρωτότυπη μουσική της, γραμμένη άπ’ τόν γνωστό συνθέτη κ. Κυπαρίσση, είναι έξαιρετικά καλή. ‘Επίσης πολύ εύσυνειδητο τό άνέβασμά της και πολύ καλοδομημένα τά μπαλέτα από τόν χορογράφο κ. Σπυρόπουλο.

Γιά τούς εκτελεστές δεν μπορεί να άφιερωθούν παρ’ καλὰ λόγια. Είνε όλοι άμίμητοι. Κι’ ο ‘Ιατρίδης κι’ ο Μαυρέας, κι’ ο Δούκας, κι’ ο Οικονομόπουλος, κι’ ο Αύλωνίτης, κι’ ή Κρεβθατά, κι’ ή Λαζαρίδου, κι’ ή Ροζίτα Ρόζη κι’ ή Νίνα ‘Αφεντάκη.

‘Επιτυχημένη επίσης είναι ή εμφάνισις κι’ ή ρωμάντσα της Σοφίας Βέμπο. Γενικά ή «Σιγανοπαπιδίτσα» είναι άπό πάσης άπόψεως κάτι τό άρτιο. ‘Εγγυήσις για την διαπίστωση αυτή είναι —καθώς είπα ήδη— οι εισπράξεις του ταμείου του «Ιντεάλ».

Τώρα, βέβαια, σέ όλα αυτά θα διαφωνή ριζικώς ο παράξενος «κριτικός» της πρεμιέρας της «Σιγανοπαπιδίτσας». Τί να γίνη όμως; Πάντοτε υπάρχουν διαφωνίες στον κόσμο αυτόν. Μία περισσότερη δεν θλάφτει. Κι’ όταν μάλιστα, συμβαίνει ή διαφωνία αυτή να σημειώνεται με τις γνώμες του περιέργου «κριτικού» της πρεμιέρας της «Σιγανοπαπιδίτσας» μου φαίνεται πως ώφελεί κι’ όλας!...

Κλείνοντας τό σημείωμα αυτό δεν μπορώ να παραλείψω την διαβίβασιν των συγχαρητηρίων μου στον ταξίθετη πού «έπεριποιήθη» τόν «κριτικό» της «Καλλικέλαδος άηδώνος». Λίγο τόχετε τό ότι τόλμησε ο χριστιανός να τά δάλη μ’ έναν άνθρωπο πού γράφει και βρίζει!

«Τριούτοι ταξίθεται, θα έγραφεν έν προκειμένω άρχαίος συνάδελφος, τιμώσιν τό ένδοξον όνομα κλπ. κλπ.». Την δήλωσιν αυτήν υιοθετώ άπολύτως!...

‘Υστερα από την άπόδοσιν αυτή του φόρου... τιμής σωστό θα ήταν να άπευθύνω τά εύχαριστήριά μου στον περίεργον «κριτικό» για τό θέμα πού μου χάρισε με τις τρομερές άπειλές του!...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ένα βράδυ που έδρεχε δυνατά, λές κι' οι καταρράκτες τ' ουρανού είχαν ανοίξει, ένας καλοντυμένος κύριος έφυγε από την έπαυλή του στο Μεντόν κατά τας έννυα το βράδυ για να πάρει να παίξει μερικά χιλιάδικα στο Μόντε-Κάρλο και δοκιμάσει τη τύχη του.

Στό μισό δρόμο, τρομερή καταστροφή, είχε χαλάσει η μηχανή! Καμιά βοήθεια και καμιά σωτηρία δεν υπήρχε, έπρεπε ό δυστυχής να κάμει τρία χιλιόμετρα με τα πόδια κάτω από τη τρομερή έκεινη ψυχρολουσία για να φθάσει σπίτι του.

Μπορείτε να φαντασθίτε σε ποιά κατάσταση ήταν ό κακομοίρης!

Όταν άνοιξε τη σιδερένια πόρτα του κήπου του κατάκοπος έφώναξε: «Δέν είναι και πολύ νωρίς» έπρεπε να λογαριάσει τον εαυτόν του πολύ ευτυχή που ήταν ακόμη αρκετά νωρίς, γιατί μόλις μπήκε στον αντίθαλαμο της χαριτωμένης γυναικούλας του, που τον νόμιζε κοντά στη ρουλέττα να κερδίζει, να κερδίσει διαρκώς, άπορησε σαν είδε τον πιο στενό του φίλο, που έκαμε συντροφιά της γυναικάς του και ήταν μάλιστα άποσολημένος με τη δοκιμή... της έλαστικότητας του κινέζικου τιθωνιού του.

Κόκκαλο ό σύζυγος! Άρχισαν τα συνθησμένα στις παρόμοιες σκηνές. «Σας παρακαλώ, κύριε, να βγίτε έξω άμέσως είθε... — κτλ.».

— Πώς είπατε; να με βγάλετε έξω με έτοιμο καιρό; τό σκεφθήκατε αυτό; και τί θα πουν οι υπηρέτες που ζεύρουν πώς φιλοξενούμαι σε σας επί ένα μήνα;

Ό νεαρός Δόν Ζουάν υπερασπίσθηκε τον εαυτόν του τόσο καλά, γιατί έμεινε στην έπαυλη, και η χαριτωμένη έκείνη παρέα από τους τρεις έζησαν με τις καλλίτερες σχέσεις.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται και προς άπόδειξη θα σας αναφέρω με τον άνέκδοτο αυτό που βρήκαμε στα άπομνημονεύματα του κόμης Όρατιόν ντε Βιέγ Καστέλ.

Λίγο καιρό μετά τό γάμο του ό Άλέξανδρος Δουμάς κατώκησε στην όδο του Ριβολί. Η Άντα η χαριτωμένη του γυναικούλα είχε στη διάθεσή της τό πρώτο πάτωμα. Ό Δουμάς είχε επιπλώσει τό μικρό διαμέρισμα του τέταρτου, έκεί κοντά στην αύλη και κάβρε βράδυ πήγαινε να εργασθί, ήταν τό γραφείο του. Τόν καιρό έκείνο ό Δουμάς της Όρλεάνης έδιδε μεγαλοπρεπείς έορτές. Μία από τις μέρες ό Δουμάς έλαβε μία πρόσκληση. Ντύνεται με τα καλλιτερά του φορέματα, στολίζεται με τα παράσημά του και κατά τις ένδεκα φεύγει για τόν Κερσεμικό.

Έπειτα από τρία τέταρτα έπιστρέφει, άνοίγει τη πόρτα του διαμερίσματος της γυναικάς του Άντας, φθάνει

μέχρι του δωματίου της και σαν βρῖκε τό τζάκι άκόμη άναμμένο της είπε με χαρά:

— «Θέλησα, άγάπη μου, να πάω πεζός στον Κερσεμικό, μουσκέφτηκα και δεν είμαι ποιά παρούσιαιμος. Γι' αυτό μία που έχεις εδώ φωτιά άναμμένη, θα κάτσω κοντά στο τζάκι και θα έργασθώ».

Η Άντα επέμεινε για να τόν διώξει με τό πρόσχημα πως την έμποδίζει να κοιμηθί, ό Δουμάς όμως δεν τό κουνούσε. Η Άντα άρχισε να θυμώνει, του γύρισε τη πλάτη, άλλ' ό Δουμάς είχε βάλει στο μυαλό του να εργασθί έκείνο τό βράδυ κοντά στο άναμμένο τζάκι. Δεν άκουσε λοιπόν τη γυναικά του, έβριζε μερικά άκόμη ξύλα στη φωτιά, πήρε κοντά του ένα τραπέζι και άρχισε να γράφει τη πρόζα του με τη καταπληκτική και χαρκτηριστική ταχύτητα που έδειχνε άνθρωπο μεγάλης φαντασίας.

Η Άντα ήταν τρομερά θυμωμένη, αλλά σιωπούσε, η πέννα του Δουμά έτρεχε επάνω στο άσπρο χαρτί, όταν αίφνης η πόρτα του αντίθαλάμου άνοιξε και ό Ροζέ ντε Μπωδουάρ, με τό νυχτικό μπήκε στο δωμάτιο. Ό Δουμάς έμεινε έκπληκτος στην άρχή, άλλ' έπειτα παίρνει τό σοβαρό και θυμωμένο ύφος του.

— «Τί ζητάτε εδώ παρακαλώ; σεις που ταράσσετε την ήσυχία της... συζυγικής έστίας, που άτιμάζετε τό σπίτι ενός φίλου...»

Τέλος με μεγάλη έπιτυχία σχηματίζει ένα θαυμάσιο ρητορικό λόγο ένός συζύγου που προσεδλήθηκε. Ό Ροζέ τότε άπαντά με μεγάλη άπάθεια:

— «Να πάρη η όργη, φθάνετε σαν

ΑΡΑΠΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

του Σάιερ Μπαντράν

Φύτρωσε άγριολούλουδο.

Άπ' αυτά που δεν ποτίζουν ποτέ. Μά και που δε νοιώθουν την έλειψή του (νερού).

Έπέρασε μία ρήγισσα

Τό είδε και τό πόνθησε. Τό πήγε μέσα στο σαράι. Καί, ό άνεκτίμητο γλαστρί. Τό πόντιζε κάθε αύγη και βράδυ. Τό άγριολούλουδο γέννηκε πιο όμορφο. Μιάν αύγή η ρήγισσα ζέχασε να τό ποτίσει.

Τ' άγριολούλουδο μαράθηκε...

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Του Άμντ-έλ-Σάιερ

Πριν έού κι' έγώ νάρθομε στον κόσμο

Πόσες γλυκοχαραιγές

Και πόσα ήλιοβασιλέματα δεν γενήκαν

Άπαλά καλή μου πάτα τό χῶμα

Γιατί ποιός ζέρει

Άν η σκόνη που πατάει τό πόδι σου. Δεν είν' η κόρη του ματιού.

Μιάς πεντάμορφης κυράς σαν έσένα

Μετάφρασις ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

κεραμίδα μέσα στο δωμάτιο αυτό, καλοκαθίστε κοντά στη φωτιά, λέγετε στη γυναίκα σας ότι έχετε τη διάθεση να μείνετε όλη τη νύχτα κοντά στο τζάκι, ένῷ έγώ παγώνω μέσα στον αντίθαλαμο, που είναι μία πραγματική παγωνιέρα!... Αυτό δεν τό άνέχθηκα, ήταν άδύνατο να μείνω έκεί μέσα, γι' αυτό μπήκα εδώ.

Ό Δουμάς πάντοτε προσεδλημένος άπαντά...

— Πολύ καλά, κύριε, για λογαριασμούμε αύριο τό πρωί, για τί στιγμή όμως κάμετέ μου τη χάρι να τό στρίβετε από δω τό γρηγορώτερο.

— «Αυτό θέλω και έγώ, είπε ό Ροζέ, που είχε πλαιοιάσει στη φωτιά και ζέσταινε τα παγωμένα του πόδια».

Ό Δουμάς, που βηματίζει με μεγάλα βήματα μέσα στο δωμάτιο, παρετήρησε από τό παράθυρο τόν κατακλυσμό που έκανε ζέω.

— «Δέν μπορώ όμως να σας διώξω μ' αυτή τη βροχή, είπε στο Ροζέ, που εξακολουθούσε να ζεσταίνεται άκόμη. Βρέχει τόσο πολύ. Ό Ροζέ, άρου ζέστανε τό άριστερό του πόδι, ζεσταίνει τώρα τό δεξί».

— Καθίστε έκεί στην πολυθρόνα μου για να περάστε τη νύχτα, θα έξηγηθώμε αύριο τό πρωί. Ό Ροζέ παίρνει θέσι στη πολυθρόνα. Ό Δουμάς σβύνει τα κεριά και ζαπλώνεται κοντά στην Άντα που δεν βγάζει ούτε λέξη.

Έπειτα από λίγο, η φωτιά σβύνει και ό καπνένος ό Ροζέ άρχινῶ να τρέμει. Ό Δουμάς τόν άκούει να σπκώνεται, να γυρίζει και να ζαχαρσάει μερικά μισοσβυσμένα ξυλοκάβουνα.

— Τό ζω, αυτό, είπε θα κρουολογήσει σίγουρα!

— Κύριε ντε Μπωδουάρ, δεν θέλω να κρουολογήσετε, γι' αυτό έλάτε να ζαπλώσετε μαζί μας και έξηγουμέθα αύριο τό πρωί.

Ό Ντε Μπωδουάρ, δεν θέλει και δεύτερα πρόσκληση. Χώνεται κάτω από τα ζεστά παπλώματα κοντά στην Άντα και στον Δουμά και οι τρεις σαν καλοί μποέμ παραδίδονται στον άθῶο ύπνο.

Τό τρίο έκείνο ροχάλιζε ως τας ένδεκα της έπομένης. Ό Δουμάς που ζύπνιωσε πρώτος, κύτταξε την Άντα και τόν Μπωδουάρ, μία σκέψη περνῶ από τό μυαλό του, ζυπνῶ τό ζευγάρι και άποιείνετε στον Ροζέ.

— Μου φαίνεται πως παλαιοί φίλοι δεν πρέπει να τσακθούν για μία γυναίκα, έστω και αν αυτή είναι νόμιμος. Τί λές σύ γι' αυτό;

Κι' έπειτα παίρνοντας τό χέρι του Ροζέ τό βάζει επάνω στο στήθος της γυναικάς του και καταλήγει με τις θείες αυτές λέξεις:

— Ροζέ, άς συμφιλωθώμε, όπως άλλοτε οι άρχαίοι Ρωμαίοι στα δημόσια μέρη.

Τοικίλει ιστορίες

Η ΟΡΕΞΙΣ ΤΟΥ Η ΟΥΜΕΝΟΥ

Ό βασιλεύς της Άγγλίας Έρρκος ό Η', ό όποιος έχει γίνει διάσημος στην ιστορία εξ αίτίας των πολλών του διαζυγίων και της σκληράς συμπεριφοράς του προς τούς υπηκόους του, είχε κάποτε μερικές έμπνεύσεις αρκετά χαρκτηριστικές.

Μία μέρα ένῷ κυνηγούσε σ' ένα δάσος των περικύρων του Λονδίνου έχασε τό δρόμο του και σταμάτησε ν' άναπαυθί στο χωριό Ρίντικ. Καθώς ήταν ντυμένος με τί στολή των βασιλικών σωματοφυλάκων και δεν έφώταν να τόν άναγνωρίσει κανένας, τράβηξε για κάποιο μοναστήρι έκεί κοντά. Ό ήγούμενος του μοναστηριού τόν κράτησε και γευμάτισαν μαζί, χωρίς να τόν άναγνωρίσει. Κατά τη διάρκεια του γεύματος ό βασιλεύς έφαγε μόνος του όλόκληρη θωδινή γλώσσα.

— Σε καλό σου, τέκνον μου! του είπε ό ήγούμενος, γεμίζοντας τό ποτήρι του με κατακόκινο κρασί. Θαδυνα με την καρδιά μου χίλιες λίρες αν μπορούσα να φάω κι' έγώ με όρεξη μία γλώσσα θωδινή.

— Όστε δεν έχετε όρεξη, άγιε δέσποτα; ρώτησε ό βασιλεύς.

— Άλλοίμονο! άποκρίθηκε ό ήγούμενος. Τό στομάχι μου είναι άδύνατο και με δυσκολία χωνεύει μία πτερούγα κοττόπουλο ή ένα ποδάρι πέρδικας...

— Είς ύγειάν σας λοιπόν δέσποτα, και σας εύχομαι να άποχτήσετε γερή όρεξη!

— Ό Θεός να είσακούση την εύχή σου! άπάντησε ό ήγούμενος.

Ό βασιλεύς άμα άπόφαγε άνεχώρησε χωρίς να καταστήσει γνωστή την ταυτότητά του.

Όστερα από λίγες μέρες ό ήγούμενος συνελήφθη κατά διαταγήν του βασιλέως, ώδηγήθηκε στο Λονδίνο και έκλεισθηκε μέσα σε μία άπαίσια φυλακή, όπου μόνη τροφή του ήταν λίγο ψωμί και νερό.

Ό δυστυχής ένοιώθε πλέον τις δυνάμεις του, μέρα με την ήμέρα, να τόν εγκαταλείπουν και κατελαμβάνετο από άπελπισία, μὴν ζέροντας σε τί να άποδώρη την αίτια της φυλακίσέως του.

Έξαφνα μία μέρα του φέραν, αντί του συνηθισμένου ψωμιού και νερού, μία γλώσσα θωδινή. Η πείνα του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε σε λίγο την είχε

καταβροχθίσει όλόκληρη.

Άλλά τη στιγμή που έβαζε στο στόμα του την τελευταία μπουκιά, άνοίχτηκε η πόρτα του κελλιού του και μπήκε μέσα ό βασιλέας, ό όποιος του είπτε γελῶντας:

— Δέσποτα, άπατῶ να μου πληρώσεις τις χίλιες λίρες που μουταζες, αν δεν θέλεις να μείνεις για πάντα εδώ μέσα. Για να κάμω καλά τό στομάχι σου, έγινα γιατρός και τώρα ζητώ την άμοιβή μου....

Ό άδβδς, θέλοντας και μὴ, κατέβαλε τό ποσόν κι' έτσι έλευθερώθηκε

ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ό δούξ ντε Γκραμμών σε κάποια μάχη του Γαλλογερμανικού πολέμου του 1870 είχε πληγῶθι σοβαρώτατα, στο χέρι του και χρειάστηκε να ύποβληθί σε χειρουργική επέμβαση. Ό Ιερεύς που παρίστατο κατά την έγχείρησι, θλῆποντας τό γιατρό να δίνη στον τραυματία χλωροφόρμιο, άρχισε

να βρίζει τόν έφευρέτη του ναρκωτικού, λέγοντας ότι είναι ύπόλογοι άπέναντι του Θεού όσοι άναισθητούν τους πόνοους, γιατί ό Θεός τούς επέβαλε στον άνθρωπο ως τιμωρία. Τότε ό δούξ γύρισε και του είπτε με ψυχραιμία:

— Τί θα λέγατε, πάτερ, αν σας άπέδεικνα ότι τό φάρμακο της άναισθησίας τό μεταχειρίστηκε πρώτος ό Θεός;

— Μὴ βλασφημῆτε, τέκνον μου, του είπε ό Ιερεύς.

— Μὰ δεν έδιαβάσατε λοιπόν στην Άγία Γραφή ότι ό Θεός, πριν άφαιρέση μία πλευρά του Άδάμ για να δημιουργήση απ' αυτή τη γυναίκα, τόν έθύθισε σε βαθύ ύπνο;

ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΡΙΑ

Στην Ισπανία, κοντά στη Μαδρίτη, ύπάρχει ένας χείμαρρος όνόματι Μανσαναρές, ό όποιος ένῷ στον καιρό της ξηρασίας είναι οχεδόν στεγνός, τό χειμῶνα πλημμυρίζει και καλύπτει όλες τις γύρω έκτάσεις. Γι' αυτό τό λόγο ό βασιλεύς Φίλιππος ό Β' έχτισε άποπάνω του μία γέφυρα μήκους χιλίων έκατό ποδών. Κάποτε ένας Ίσπανός περνώντας μία καλοκαιρινή ήμέρα απ' έκεί και βλέποντας την άποζηραμμένη κοίτη του χείμαρρου είπτε:

— Γιατί δεν πουλουν τη γέφυρα ν' αγοράσουν λίγο νερό;

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

Σε κάποιο ταξειδί του, ό Ίωσήφ ό Β' συνήντησε κάποιον ταξειδιώτη, του όποιου τό άμάξι είχε πάθει κάποια δλάβη, στη μέση του δρόμου, και που φαινόταν πολύ στενοχωρημένος γι' αυτό.

Ό Αυτοκράτωρ του επρότεινε να τόν πάρη μαζί του, στο δικό του άμάξι. Ό ξένος δέχτηκε.

Στό δρόμο ό Αυτοκράτωρ και ό ξένος έπίσσαν κουδέντα.

— Στοιχηματίζω πως δε θα μπορέσης να καταλάβης τί φαί έφαγα τό μεσημέρι! είπεν ό ξένος στον Αυτοκράτορα, του όποιου, φυσικά, ούτε φανταζόταν καν την ιδιότητα.

— Κανένα φρικασέ; είπεν ό Ίωσήφ.

— Όχι!

— Καμιά όμελέττα;

— Όχι!

Μετά πολλά, ό Αυτοκράτωρ τό βρῖκε.

— Μπράβο! έφώναξεν εύθυμα ό ξένος χτυπώντας με οικειότητα τόν Αυτοκράτορα στον ώμο. Αυτό ήταν!

— Θέλω και γῶ τώρα να δῶ αν θα μαντέψης κάτι, του είπεν ό Ίωσήφ. Ποιός είμαι;

— Κανέναν στρατιωτικός ύποθέτω.

— Πίθανόν, αλλά είμαι και κάτι άλλο άκόμα.

— Είσαι πολύ νέος για νῶσαι στρατηγός. Μήπως είσαι συνταγματάρχης;

— Όχι.

— Άντισυνταγματάρχης;

— Ούτε.

— Ταγματάρχης;

— Ούτε.

— Μήπως είσαι γιατρός;

— Κάθε άλλο.

— Διοικητής τότε;

— Όχι.

— Ποιός είσαι τέλος πάντων; Μπάς κι' είσαι ό Αυτοκράτωρ;

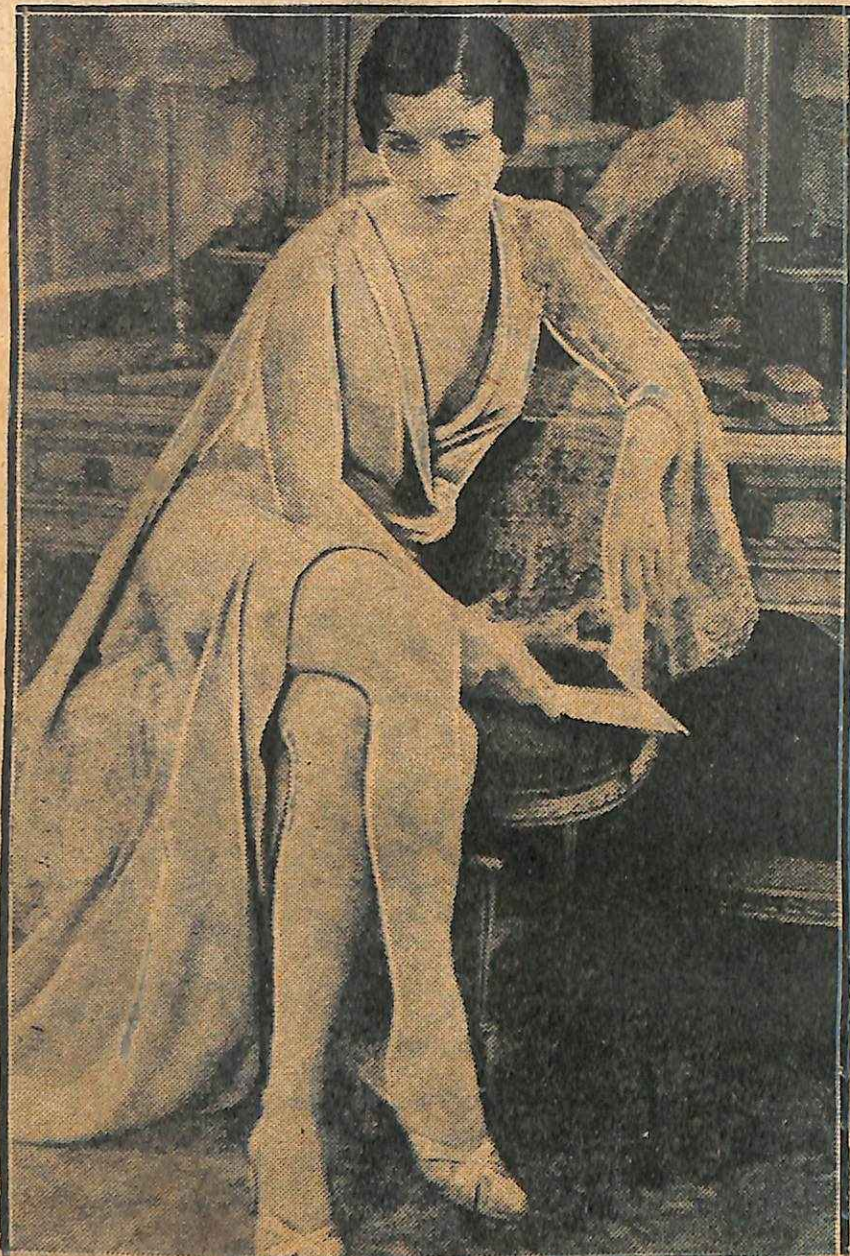
— Άκριβώς! άπάντησεν ό Ίωσήφ. χτυπώντας τον εύθυμα στον ώμο.

Ό ξένος τῶχασε. Κοκκίνισε, σπκώθηκε και θέλησε να κατέβη απ' τ' άμάξι. Ό Αυτοκράτωρ όμως τόν έμπόδισε:

— Όχι, όχι... του είπτε. Ηξέρα ποιός ήμουν όταν σε πήρα, κι' άγνοούσα ποιός ήσουν. Τίποτε δεν άλλαξε καθῶς βλέπεις.... Όστε άς συνεχίσουμε τό ταξειδί μας....

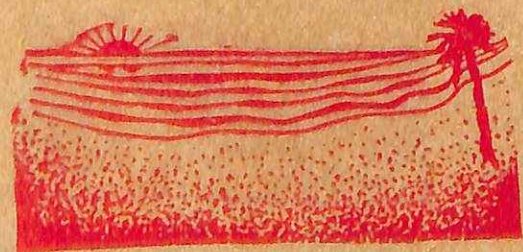

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΝΩ: Ἡ Ἀμερικανὶς χορεύτρια Ἔβελιν Λάντον ἐκέρδισε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν τὸ πρῶτον βραβεῖον «ὠραιότητος γυναικείας γάμπας». Ἡ ἐκλογὴ τῆς μῆς Ἔβελιν, ἢ μάλλον τῶν γαμπῶν τῆς, ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὰ θριαμβευτικὴ, δεδομένου, ὅτι τὸ βραβεῖον τῆς ἐδόθη κατόπιν ψηφοφορίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος 4.250 ἄτομα, τὰ ὁποῖα παρήλασαν πρὸ τῶν γυνυνῶν κνημῶν τῆς... καλλιπόδος νεάνιδος καὶ τὰς ἐπεθεώρησαν ἐπιμελέστατα. Τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον προσεφέρθη εἰς τὴν εὐτυχὴ νικήτριά, ἦτο χρηματικὸν καὶ ἀνῆρχετο στὸ λίαν σεβαστὸν ποσὸν τῶν 400 χιλιάδων δολλαρίων! Τὸ ἐξαιρετικώτερον ὁμως γεγονός, εἶνε ὅτι ἡ μῆς Ἔβελιν ἐζητήθη αὐθημερὸν ἀπὸ τρεῖς κινηματογραφικὰς ἐταιρείας, αἱ ὁποῖαι προσεφέρθησαν νὰ τὴν λανσάρουν εἰς τὸ κινηματογραφικὸν στερῆμα. Ἡ μῆς Λάντον δὲν ἀπῆντησε μέχρι στιγμῆς εἰς τὰς προσκλήσεις αὐτάς.

Εἰς τὸ μέσον: Ἡ Ὁλλανδὴ ἡθοποιὸς Ἑλμα Σπίτσερ, ἡ ὁποία ἐκλέγεται ἀπὸ δεκαετίας βασίλισσα τῆς ὠμορφιάς τῆς ὁλλανδικῆς σκηνῆς

ΒΡΑΒΕΙΑ...

ΑΝΩ: Κι αὐτοὶ ποὺ βλέπετε στὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, εἶνε ἐπίσης...δρα βευθέντες. Ἐβραβεύθησαν στὸ Καρτιέ Λατέν τοῦ Παρισιῦ, μὲ τὸ... δικαιολογητικόν, ὅτι ἀπῆρτιζαν τὴν τελειότερη παρέα γλεντζέδων. Εἶνε περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι, μετὰ τὴν βράβεισιν, οἱ διακριθέντες ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν ἀμεσον διοργάνωσιν νέου τρικουβερτου γλεντιῦ, εἰς τὸ ὁποῖον, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, διεκρίθησαν καὶ πάλιν. Τὸ ἔθιμον τοῦ βραβείου αὐτοῦ χρονολογεῖται — γιὰ τὸ Καρτιέ Λατέν μιλοῦμε πάντοτε — ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ πλέον. Ἡ πρώτη μορφή τοῦ βραβείου δὲν ἦταν γιὰ τοὺς γλεντζέδες καθαυτοί, ἀλλὰ γιὰ τοὺς καλοφαγάδες! Ἀργότερα, ἀγνωστὸ γιὰτί, τὸ σύστημα ἔλλαξε καὶ βραβεύονται οἱ γλεντζέδες. Πολλοὶ λένε, ὅτι τὸ σύστημα ἔλλαξε καὶ γιὰ λόγους σκοπιμότητος. Διότι, ὅταν γινόταν διαγωνισμὸς πολυφαγίας, ἔτρωγαν λίγοι καὶ — δυστυχῶς — ἔθλεπαν πολλοί. Ἐνῷ τώρα γλεντοῦν ὅλοι μαζί καὶ ἱκανοποιοῦνται ὅπως ὅποτε!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΝΤΗ 107 ΕΡ ΑΥΤΟΝ ΠΑΡΕΧΕΙΣΘΕΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ... ΤΟΙΧΩΝ!

ΤΟΥ Κ. ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗ

—“Αν ήμουν ξένος —διάβασα θυμάμαι κάπου να γράφει ο συνάδελφος κι’ έκλεκτος χιουμορίστας Δ. Γιαννουκάκης— και μου ανετίθετο να δώσω τὸν ὀρισμὸ τοῦ “Ἑλλήνος, θὰ ἔλεγα: “Ἑλλην=ζῶων κατ’ ἐξοχὴν φιλολογικόν.

Συντασσόμεθα μὲ τὴν γνώμη τοῦ Γιαννουκάκη καί... ἐπαυξάνομε, προσθέτοντες ὅτι ὁ “Ἕλλην ὄχι μόνον εἶνε ζῶων φιλολογικόν ἀλλὰ ἐννοεῖ τὴν φιλολογία του νὰ τὴν ἐπιδεικνύῃ καὶ νὰ τὴν καλλιερῇ ὅπου σταθῇ καὶ θρεθῇ.

Γι’ αὐτό, ἓνα παρατηρητικὸ μάτι δὲν εἶνε διόλου δύσκολο νὰ ζετρυπῇ τὸ ἀριστούργημα τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ὄχι πλέον μέσα ἀπ’ τὴς σελλίδες τῶν φιλολογικῶν καὶ μὴ περιόδικῶν ἀλλὰ καὶ μέσα στὰ τράμ —γιὰ τὰ ὁποῖα γράψαμε στὸ περασμένο φύλλο— μέσα στὴν ταβέρνα, μέσα στὰ συμπαῆ δωματίκια ποὺ φέρουν τὸν ἀριθμὸ 1 ἀκολουθούμενο ἀπὸ δυὸ μηδενικά, ἐπάνω στὶς ἐπιγραφές, ἐπάνω στὰ τραπέζια τῶν καφενείων, ἐπάνω στὴς ἀρχαιοτέτες καὶ ἐπάνω στὸν φρεσκοστρωμένο σουδὰ τῶν τοίχων.

Ὁ ἑλληνικὸς τοῖχος εἶνε τὸ κατ’ ἐξοχὴν ἀσύδοτον προϊόν τῆς χώρας μας. Ἐπάνω σ’ αὐτὸν ποιοῦμε ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀναγκῶν μας νὰ ἱκανοποιήσουμε καὶ τὴν πατροπαράδοτον φιλογεράν ἀνάγκην τοῦ “γράφειν” ποὺ ἔχει μέσα του κάθε γνήσιος “Ἕλλην. Συνέπεια δὲ τῆς “ἀνάγκης” αὐτῆς ἔχομε καὶ τὴν ὥραια φιλολογία τῶν τοίχων.

Τὰ δείγματα τῶν ἀριστουργημάτων τῆς φιλολογίας αὐτῆς εἶνε ἀπειρα : Ποῖος θὰ φανταζόταν ποτέ π.χ. ὅτι ὑπάρχει κάποιο κουρεῖον ποὺ φέρει στὸν τοῖχο τὴν ἐπιγραφὴν:

ΚΟΥΡΕΙΟΝ «Η ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ»

καὶ ὅτι τὸ κουρεῖον αὐτὸ βρίσκεται ἀκριβῶς στὴν στάσι τῶν τράμ, στὰ... Σφαγεία!

Ἀνεβαίνοντας τὴν ὁδὸ Ν. Ἰωνίας, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ νεκροταφεία, ὑπάρχει ἓνα καφενεῖον μὲ τὴν ὀνομασία:

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ»

Καὶ ἀπὸ κάτω ἔχει προσθέσει ὁ εὐφυῆς ἰδιοκτῆτης του:

«Δίδεται καφές, τσάι, λεμονάδες, κτλ. Πωλοῦνται καὶ σταυροὶ σὲ τιμὰς ἀσυγανίστους»

Στὸν Πειραιᾶ καὶ συγκεκριμένως στὴν ἀκτὴ Μισοῦλη, ὑπάρχει ἓνα ξενοδοχεῖο μὲ τὴν ἐξῆς πολυποικίλην ἐπιγραφὴν:

«Ξενοδοχεῖον τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ τῆς Ὁραίας Καστορίας».

Ἀναμφιβόλως ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ξενοδοχείου θὰ εἶνε... διασυμμαχικῶν φρονημάτων.

Στὴν στάσι Μακρυγιάννη, ὑπάρχει —καὶ τὸ βλέπουν κάθε μέρα ὅσοι ταξιδεύουν στὴν Καλλιθέα καὶ στὰ δυὸ ὁλόγρια— ἓνα κρεοπωλεῖο μὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

«Κρεοπωλεῖον: Ἔχει δίκνο τὸ παιδί».

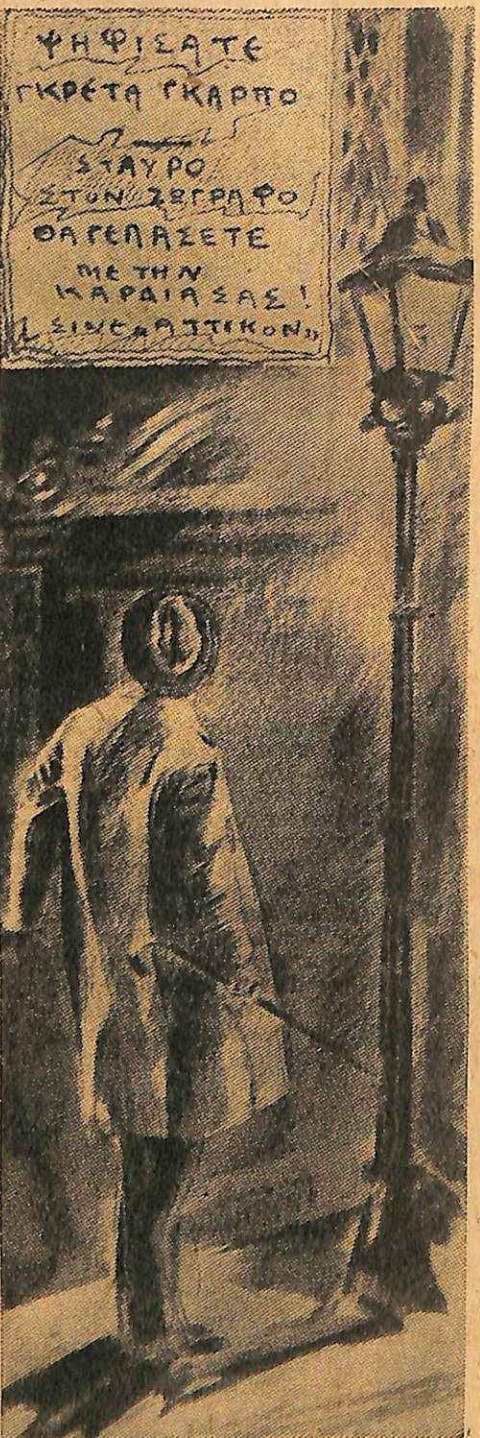
Τὸν γρίφο αὐτὸ τὸν λύουν οἱ διάδότες ὁ καθεὶς ποικιλοτρόπως. Πάντως ὅσο «δίκνο νάχη τὸ παιδί» ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ κρεοπωλείου εἶνε... ἀδικαιολόγητος!

Ὁραίες ἐπιγραφές συναντᾷ κανεὶς στὰ μαγαζιά τῆς ὁδοῦ Ἀγίων Ἀσωμάτων καὶ Ψυρρῆ.

Ἐνα τυπογραφεῖο φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

«Τυπογραφεῖον ὁ Ὁραῖος Γουτεμβέργιος».

Τί σχέση εἶχε τῶρα μὲ τὴν ὥραιότητα ὁ ἐφευρέτης τῆς τυπογραφίας, αὐτὸ μόνον ὁ τυπογράφος θὰ τὸ ξέρῃ.

Στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς ὁπάρχει ἓνα σανοπωλεῖον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

«Σανοπωλεῖον ὁ Ἔρως».

Λέτε νὰ ἀνεκάλυψε ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ καμμιά σχέσι τοῦ σανοῦ μὲ τὸν ἔρως;

Στὴν ὁδὸ Μεταξᾶ ὑπῆρχε πρὸ ἑτῶν μιά ταβέρνα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Πάρε καὶ σὺ καὶ σῶπα», μιά ἄλλη δὲ στὴν ὁδὸ Κυδαθηναίων μὲ τὴν ἐπιγραφὴν

«Ταβέρνα ὁ Δεσπότης».

Πολλὰ ὥραια ἀπρόοπτα παρουσιάζουν οἱ τοῖχοι ὅπου διαφημίζονται συνήθως διάφορες ἐφημερίδες καὶ κινηματογραφικὰ ἔργα συγχρόνως.

Σ’ ἓναν τοῖχο τοῦ ρεύματος Καλλιρρόη παρὰ τὸ Κουκάκι μιά μέρα οἱ δισβάτες διάβάζαν μὲ κατὰπληξί τὰ ἐξῆς φοβερά:

«Προσεχῶς ἡ «Ἐλευθέρα Γνώμη». Ἡ μεγαλύτερα ἑλληνικὴ ταινία. Ἀρχιουντάκης Κλάρκ Γκέιμπλ.

Τί εἶχε συμβῇ ; Στὸν τοῖχο αὐτὸ ὑπῆρχε προηγουμένως μιά διαφήμισι τοῦ κινηματογράφου «Ἐτουάλα» Καλλιθέας. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὴν σβύσῃ γιὰ νὰ βάλῃ ἀπὸ πάνω τὴν διαφήμισι τῆς «Ἐλευθέρας Γνώμης», εἶπε διότι βαρέθηκε, εἶπε διότι νύχτωσε στὸ μεταξύ καὶ δὲν ἐβλεπε, ἄφησε ἡμιτελὲς τὸ ἔργο του, ἀναδύλλοντάς το γιὰ τὴν ἐπομένη. Καὶ ἔτσι οἱ πρωτοὶ διαβάτες γλεντοῦσαν τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ φιλολογία τοῦ τοίχου τοῦ Κουκακίου. Εὐτυχῶς... ὅμως γιὰ λίγες ὥρες, γιὰτὸ ἀσπριτζῆς κατέφθασε σὲ λίγο καὶ... κατέστρεψε τὸ ἀριστούργημα του!

Πολλὲς φορές ἡ φιλολογία τῶν τοίχων εἶνε καὶ ἐμμετρος.

Σ’ ἓνα καφενεῖο—ταβέρνα στὸ Μοσχάτο ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφὴ στὸν τοῖχο:

Στὴν ταβέρνα τοῦ Γιαννάκη βρίσκετε ζεστὸ ψαράκι μαριδούλες καὶ κρασάκι Στρίψτε ὅμως τὸ σοκκάκι.

Ὁ τελευταῖος στίχος ἔχει τὴν ἐξῆς σημασία. Ἐπειδὴ ἡ ταβέρνα βρίσκεται σὲ μιά πάροδο καὶ ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε στὸν τοῖχο τοῦ καθεύοντος δρόμου, ὁ ἰδιοκτῆτης—πομπῆς ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴ τῶν διαβατῶν καὶ τοὺς συνιστᾷ νὰ στρίβουν τὸ σοκκάκι γιὰ νὰ βροῦν τὴν ταβέρνα του.

Μερικὲς ἐπιγραφές εἶνε θαύματα... ἀνορθογραφίας. Στὴν ὁδὸ Ἀγίου Δημητρίου στοῦ Ψυρρῆ ὑπάρχει μιά ταβέρνα, στὸν τοῖχο τῆς ὁποίας μπορεῖτε, ἂν ξέρετε ἀνορθογραφεῖν, — γιὰτὶ ἀλλοῶς θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ — νὰ διαβάσετε:

Ἐν τάφθα πο λίται αγνοριτινίτης 1 ὁκά 8 δραχμέ.

Ἐνα τυπογραφεῖο στὴν ὁδὸ Σαρρῆ φέρει τὴν ἐξῆς προκλητικὴ ἐπιγραφὴν:

«ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΗΠΟΡΑΦΕΙΟΝ

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ»

Κατὰ σατανικὴν δὲ σύμπτωσιν ὀλίγο παρακάτω εἶνε ἓνα ραφτάδικο ποὺ

Ὁ λησταρχὸς Γιαγιζούλας εἶνε αὐτός ; — Μάλιστα, κύριε. Στὸ πλάι του ὁ Μπαμπάνης. — Κι’ ἐκεῖνος ἀριστερά; — Εἶνε ὁ Τζατζᾶς...

Μὴν τραμάζετε! Ὁ παραπάνω διὰ λησας δὲν διημεῖβη σὲ κανένα... ληστροκὸ λημέρι, ἀλλὰ στὸ ἐγκληματολογικὸ Μουσεῖο τοῦ Ἀνατομείου. Ἐκεῖ, ὡς γνωστόν, μεταξύ ἄλλων σπαγίων, ἐγκληματικῆς φύσεως δοκουμένων, βρίσκονται καὶ οἱ τρομερώτεροι λησταρχοὶ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ μὲ τὰ κατορθώματά τους ἀνεστάτως ἀνὰ καιροὺς τὴν ὑπαίθρο. Δυστυχῶς ἡ εὐτυχῶς οἱ... ἐκπῶτοι αὐτοὶ βασιλεῖς τῶν ὁρέων δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸ... ἄρτιον! Καὶ μόνο τὰ κεφάλια τους, ἀγρία κι’ ἐπιβλητικὰ μένουσιν ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουν τὸ... λαμπρὸ παρελθόν τους!

— Στὴν ἴδιαν αὐτὴ βιτρίνα ποὺ βρίσκονται οἱ κεφαλὲς τοῦ Μπαμπάνη καὶ τοῦ Γιαγκούλα... φιλοξενοῦνται καὶ τὰ κεφάλια τοῦ Καραπάνου, τοῦ Παμίτα, τοῦ Σταύρου καὶ λοιπῶν διασημοτήτων τοῦ ληστροκῶς μας πανθέου. Κεφάλια ποὺ χάρις στὸ περιεχόμενον τῶν ὀσίων ἔχασαν καὶ τὸ... ὑπόλοιπον σώμα τους, οἱ ἀτυχεῖς κάτοχοί τους!

Σὲ μίαν ἄλλη βιτρίνα τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ μουσεῖου θαυμάζουμε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐφευρετικότητά τῶν ρωμπῶν φυλακισμένων. Τὴν ἐφευρετικότητά ποὺ καὶ αὐτὸς ὁ... Μαρκόνης θὰ τὴν ἐξήλευεν ἀκόμη!

Τὸ τί σοφίζονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ

φέρει τὴν... ἴδια ἐπιγραφὴν, μὲ ἀσημαντεσ παραλλαγές:

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ
Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ»

Τί ραφεῖον, τί τυπογραφεῖον! Ἀρκεῖ ποὺ εἶνε καὶ τὰ δυὸ καλλιτεχνικά!

Ἡ φιλολογία τῶν τοίχων εἶνε ἀνεξάντλητη. Ἀρκεῖ λίγη παρατηρητικότης καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ... γλεντᾷ ἀνεξόδως ὅταν διαθέτῃ λίγο ἐλεύθερο καιρὸ, κάμνοντας μιά βόλτα στὶς ἀπομακρυσμένες συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν.

Τῶρα μάλιστα μὲ τὶς ἐκλογές ποὺ οἱ τοῖχοι μετεβλήθησαν σὲ ὑποψηφιοθῆρας, μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ ἀπειρα ὥραια πράγματα, ὅπως π.χ. σὲ κάποιον τοῖχο στὸ τέρμα Κυψέλης, ὅπου διαβάζει κανεὶς τριβώντας τὰ μάτια του:

ΨΗΦΙΣΑΤΕ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ
Καὶ παρακάτω, σ’ ἓναν ἄλλο τοῖχο:
ΣΤΑΥΡΟ ΣΤΟΝ Γ. ΖΟΓΡΑΦΟ
ΘΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ!
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ «ΑΤΤΙΚΟΝ»

Ἡ φιλολογία τῶν τοίχων δὲν εἶνε... τυχοῦσα. Ἐχει τὴν παράδοσί της. Καὶ αὐτὴν ἀκολουθεῖ ὁ νεώτερος Ρωμπῆς, μουντζουρώνοντας ἀράδα ὅπου σταθῇ καὶ βρεθῇ, ἄλλοτε τὸ χαρτί καὶ ἄλλοτε τοὺς τοίχους. Δὲν ὑπάρχει λευκὸ ἀντικείμενον στὸν τόπο μας ὅπου ὁ Ἕλλην νὰ μὴν ἔχῃ ἀποθέσει τὴν σφραγίδα τῆς ἀγραμματοσύνης καὶ τῆς ἐπιπολαιότητός του.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ... ΑΠΡΟΟΠΤΑ

ΠΑΡΕΑ ΜΕ ΤΟΝ... ΤΖΑΤΖΑ!...

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΥ

γιὰ νὰ εἰσάγουν λίγο «μαυράκι» ἡ καμμιά «ἡρέξα» λευκῆς σκόνης, σπὴ φυλακὴ εἶνε πρᾶγμα ἀφάνταστο. Μία φανέλλα λ. χ. ποὺ ἐρχόταν μαζί μὲ ἄλλα ἀσπρόρρουχα σέβαν φυλακισμένο τῆς Αἰγίνης, εἶχε τὰ στριψώματά της γεμάτα... κοκκαῖν!... Ἐνας κατρέφτης πάλι ποὺ θὰ τὸν ἐξήλευε καὶ ἡ κομποτήρα Ἀθῆς στὶς φυλακές τοῦ Συγγροῦ χρησίμευε γιὰ... κρυψώνα χασις! Μὰ καὶ ἓνα... πόδι ντιβανιοῦ ποὺ εἰσέχθη φυσικὰ μαζί μὲ τὸ ντιβάνι ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦταν παραγεμισμένο μὲ χασις!

Ἄλλα «πεισιτήρια» ποὺ μᾶς δείχνουν τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐφευρετικότητά τῶν ρωμπῶν φυλακισμένων, εἶνε καὶ ἡ προθήκη τῶν μαχαίριων. Στὸ προηγούμενο φύλλο ἀσκοληθῆκαμε εἰδικὰ μὲ τὴν ποίησιν τῆς... κάμας, δηλαδὴ μὲ τὰ τετράστιχα ποὺ οἱ διάφοροι... νε-

φελγηρέτες τοῦ ἐγκλήματος σκαλίζουν πάνω στὴν κάμα τους!

Ἡ συλλογὴ, λοιπόν, αὐτὴ ποὺ — ὅπως τὸ θέλει τὸ νομικὸ λεξιλόγιο—λέγονται ὅλα «τέμνοντα» καὶ «νύσσοντα» εἶνε μαχαίρες παντὸς εἴδους, μήκους, πλάτους καὶ... ποιότητος. Δηλαδὴ ἀμφίστομες μαχαίρες, λάζοι, κάμες — οἱ περισσότερες — σιλιέτα, ξυράφια, μαχαίρια τοῦ ψωμιοῦ, κολοκοτρώνηδες, μαχαίρια φτιασμένα ἀπὸ πόδια κρεββατιῶν, ἀπὸ γουδοῦλες, ἀπὸ σῦρτες παραθύρων, ἀπὸ χέρια τιγανιών, ἀπὸ κουτάλια καὶ ἀπὸ διάφορα ἄλλα πράγματα, ποὺ καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατον!

Μὰ τὸ τραγικὸς ὥραῖο εἶνε τὸ ἐξῆς: Σὲ μιά βιτρίνα ὅπου ὑπάρχουν διάφορα σκονισὰ κρεμασμένων, μαζί μὲ τὸ σχετικὸ... σαποῦνι, ζωστήρες, σπάγγοι καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα μὲ τὰ ὁποῖα τεματίσαν τὴν ζωὴν τους διάφοροι ἀπογοητευμένοι τῆς ζωῆς εἶνε καὶ ἓνα σκονί, στοῦ ὁποίου τὴν μέση (ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ θὰ ἦταν ἡ καρωτὶς τοῦ αὐτοκτονούντος) ἦταν δεμένη μιά γραβιά. Ρωτήσαμε τὸν συνοδὸ μας:

— Καὶ τί δουλειὰ ἔχει ἡ γραβιά; — Τὴν τύλιξε γιὰ νὰ μὴν... πονέσῃ κατὰ τὴν ὥρα τῆς αὐτοκτονίας του!...

— Νὰ καὶ ὁ Ἀθανασόπουλος!... Γυρίσαμε καὶ κυττάξαμε μιά νεκροκεφαλὴ μὲ προτεταμένα τὰ δόντια. Ἦταν ἀνάμεσα σὲ μιά σειρά νεκροκεφαλῶν τῶν καρατομηθέντων ληστῶν Καραμπέλα, Κοκκινάκη, Κατσούλα, τοῦ ληστροκῶ «τρίο» τῶν ἀδελφῶν Τσεκούρα κλπ. Κι’ ἔτσι, ὅπως εἶνε ἡ μόνη νεκροκεφαλὴ, ποὺ διατηρεῖ ὅλα τὰ

δόντια της, θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ὁ ἀτυχῆσας αὐτὸς σύζυγος... τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὴν Κάστρο!...

Τὸ κάτω ράφι, ποὺ φιλοξενεῖ μιά σειρά «μουμιοποιημένων» πραγμάτων μᾶς κάνει νὰ πιστέψουμε κάποια λαϊκὴ παροιμία κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀμαρτωλὸς ποτέ δὲν λύνει. Βρίσκονται, λοιπόν, μουμιοποιημένα ἓνα ὀλόκληρο χέρι, ποῖος ξέρει τίνας... μεγαλοκαρχάρια, ἓνα πόδι γρηῆς, ἓνα δάχτυλο κλπ.

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει καὶ ἡ προθήκη τῶν τεράτων. Σ’ αὐτὴν βλέπει κανεὶς ἓνα γουρουνάκι μὲ δυὸ σώματα, ὁκτὼ πόδια καὶ ἓνα κεφάλι, ἓνα παιδί μὲ δυὸ κεφάλια κι’ ἓνα σῶμα, διάφορα φεῖδια, πουλιά, ζῶα τῆς θάλασσης, διάφορα μωρὰ κλπ. κλπ.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ σταμάτησε ἰδιαίτερα τὴν προσοχὴ μας ἦταν μερικὰ κέρματα ποὺ ἐτάκησαν ἀπὸ κεραυνό. Ἦταν δυὸ μονόδραχμα, καὶ δυὸ πεντηντάκια ποὺ εἶχαν ἐνωθῇ κατὰ ἓναν παράδοξο τρόπο. Καὶ τί σύμπτωσις! Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ — Ὀκτώβριος τοῦ 1935 — ἐνῶ ἓνας κεραυνὸς ἐσκότωνε τὸ... δημοκρατικὸ σκούφο ποὺ ὑπάρχει στὰ κέρματα ἓνας ἄλλος... Κεραυνὸς ἐσκότωνε τὴν ἴδια τὴν Δημοκρατία!...

Σένα ἄλλο ράφι μιά ἐνδιαφέρουσα σειρά τατουάζ (στιζέις) μᾶς δείχνει τὴν ὑπομονητικότητά τῶν φυλακισμένων διὰ νὰ ζωγραφίζουν μὲ δεινότητά... Μιχαὴλ Ἀγγέλου τοῦλάχιστον διάφορες ζωγραφικὲς συνθέσεις στὸ σῶμα τους! Καὶ τί δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ: Γοργόνες, κοπέλλες, μπαγλαμαδάκια, δένδρα, λουλούδια καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα βρίσκονται ζωγραφισμένα στὸ ἀνθρώπινο δερμα!...

Νὰ καὶ κάτι ἄλλα περιεργὰ φονικά ὄπλα: Εἶνε τὰ «θλόντα» — ὅπως τὸ θέλει ἡ νομικὴ διάλεκτος. Δηλαδὴ ζύλα, πέτρες, κλόμπς, μαγκούρες ἐποχῆς... Σπ. Μερκούρη, πέτρες, γουδοῦλες, σφυριά, βαριδιά ζυγαριῶν καὶ ἄλλα ἀντικείμενα παρομοίας... βαρύτητος ποὺ ἐχάρισαν τὸν... θάνατον σὲ μερικοὺς συνανθρώπους μας!

Σ’ ἓνα ἄλλο ράφι πάλι θαυμάζει κανεὶς τὴν... ἐνεργητικότητά τῆς φαιτοσέτας, τοῦ ξυραφιοῦ, ἡ τοῦ ὀπλου: Εἶνε μιά ὥραια συλλογὴ ἐκμαγείων — προπλάσμάτων, διαφόρων τραυμάτων. Εἶνε «γεισιτήρια» ἐγκλημάτων καὶ αὐτοκτονιών.

Αὐτὸ εἶνε στὶς γενικές τοῦ γραμμῆς τὸ ἐγκληματολογικὸ Μουσεῖο, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἐπίσκεψίν του ὁ Διάδοχος τὸ εὐρῆκε πλουσιώτερον καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μουσείου τῆς Σκότλαν Γιάρντ!

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

—Παρουσιάζετε!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΡΗΓ. ΦΑΛΗΡΕΑΣ Του κ. Γ. Α. Ασημάκη

Ο στρατηγός κ. Γρηγόριος Φαληρέας είναι μία εξαιρετική φυσιογνωμία από απόψεως στρατιωτικής μορφώσεως και ήθους. Αγαπάται από όλους τους αξιωματικούς, ανεξαιρέτως πολιτικών φρονημάτων. Ο χαρακτήρ του είναι σταθερός και η ευθύτης του παρομιώδης. Αναγνωρίζεται δικαίως ως εις εκ των καλλιτέρων πολεμιστών.

Προερχόμενος εξ οικογενείας πολυπληθούς και γενναίας της Μάνης εδικαίωσε την φήμην αυτής. Νεαρός εισέτι φοιτητής προσήλθεν ως έθελοντής εις την Κρήτην κατά το έτος 1897. Έκτοτε ήκολούθησε το στρατιωτικόν έπάγγελμα. Μόλις εξέηλθε του Στρατιωτικού Σχολείου μετέβη εις την Μακεδονίαν ως αρχηγός αντάρτικου σώματος υπό το ψευδώνυμον 'Αρχηγός Ζάκκας, όπου παρέμεινε επί δύο έτη.

Επανελλών συμμετέσχεν εις την πρώτην επανάστασιν του 1909 χωρίς να έπιζητήσει την εκμετάλλευσιν αυτής. Συμμετέσχεν εις τους Βαλκανικούς πολέμους ως διοικητής λόχου πρώτης γραμμής, διακριθείς παντού διά την γενναϊότητά του και την αυτοθυσίαν του.

Κατά την διαίρεσιν του Κράτους παρέμεινε πιστός εις το καθήκον, διωχθείς άπηνώς, χωρίς να καμφθί και να λιποψυχήσ ηέναντι των διωκτών του.

Όταν ο Έλληνικός Στρατός κατέλαβε την Σμύρνην υπέβαλεν αναφοράν εις το Υπουργείον των Στρατιωτικών, απότακτος ών, ίνα χρησιμοποιηθί υπό της υπηρεσίας εις οίανδήποτε θέσιν. Εις την αναφοράν του ταύτην οί τότε ιθύνοντες δέν έδωκαν καμμίαν άπάντησιν.

Μετά τας εκλογάς του 1920 ανακληθείς εις την ένεργόν υπηρεσίαν μετέβη εκ των πρώτων εις την Μικράν Ασίαν και ανέλαβε την διοίκησιν του 44ου πεζικού Συντάγματος με το όποιον έγραψε σελίδας άθρόατου δόξης. Παρέμεινε δε εκεί μέχρι της έθνικής καταστροφής.

Κατά το επαναστατικόν κίνημα του 1924 άπετάχθη και πάλιν του στρατεύματος ως μη παρέχων έμπιστοσύνην. Έπανήλθεν εκ νέου εις την ένεργόν υπηρεσίαν δι' αποφάσεως του έννεαμελούς εξ άνωτάτων αξιωματικών συμβουλίου.

Είνε ένδεικτικόν της εξαιρετικής εκτίμησεως ης άπήλauen έν τω στρατεύματι και η κάτωθι έπιστολή του προέδρου του έν λόγω συμβουλίου αντιστρατήγου κ. Α. Χαραλάμπη, γνωστού διά την ευθυκρισίαν του και το άκέραιον του χαρακτήρος του.

«Αθήναι 9 Ιουνίου 1917
«Αγαπητέ συνταγματάρχα,

»Συγχαίρω ύμās διά την επαναφοράν σας εις το στράτευμα, το όποιον έχει ανάγκην καλών αξιωματικών πολεμιστών ως ύμās».

Το συμβούλιον επαναφέρων μεταξυ άλλων και ύμās, εξετέλεσεν έπιβαλλόμενον καθήκον.

»Εύχομαι ολοψύχως όπως ο στρατός όμονοι και άδιαίρετος, άπνοχολημένος άποκλειστικώς εις τον προ-

ορισμόν του, εύρεθί εις πάσαν στιγμήν Ισχυρός να υπερασπισθί των δικαίων της φιλάτης πατρίδος».

Μετ' εξαιρετικής εκτίμησεως

Α. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ •

Ο κ. Φαληρέας άμα τη επαναφορά του εις την ένεργόν υπηρεσίαν του στρατού ως υποστράτηγος ύπηρέτησεν έν Μακεδονία ως διοικητής εκ περιτροπής τών Μεραρχιών 6ης και 9ης μέχρι του 1923 όποτε άπεστρατεύθη καταληφθείς υπό του όριου της ηλικίας.

Το άνώτατον στρατιωτικόν συμβούλιον αναγνωρίζον την επαγγελματικήν ικανότητα του κ. Φαληρέα διάπράξέως του ανεγνώρισεν ότι πρέπει να τώ άπονεμθί το βαθμόν του αντιστρατήγου διά τας εξαιρετικές του προς την πατρίδα υπηρεσίας. Προς τοϋτο κατηρτίσθη υπό του ύπουργείου των

Ο στρατηγός Γ. ΦΑΛΗΡΕΑΣ

Στρατιωτικών διάταγμα διά του όποιου ο κ. Φαληρέας προήχθη εις αντιστρατήγον έν άποστρατείαν.

Όλίγον εκ των αξιωματικών μας έχουν τιμηθί διά τόσων πολεμικών σταυρών, άριστείων άνδρειας, μεταλλίων και παρασήμων δι' όσων ο στρατηγός κ. Γρηγόριος Φαληρέας.

Αί ευφημοι μνεΐαι και αί ήμερήσιαι διαταγαί των διοικητών των διαφόρων σωμάτων εις τα όποία ύπηρέτησεν άνέρονται εις 45. Δέον να τονισθί ότι αί ευφημοι αύται μνεΐαι προέρχονται από στρατηγούς οί όποιοι ήσαν πολυ φειδωλοί εις την χορήγησιν προτάσεων προαγωγών επ' άνδραγαθία. Και τοιαύτας προτάσεις είχεν ο κ. Φαληρέας έν όλω τέσσαρας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ

Ανέκδοτα

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΣΤΑΕΛ

Η κυρία Στάελ είχε τήν ιδεάν ότι ήτο ώραία, ένω δέν ήτο.

Μίαν ήμέραν ο άστρονόμος Λανλάνδ εις ένα τραπέζι εκάθησε μεταξύ της κυρίας Στάελ και της ώραιότητης κυρίας Ρεκεμιέλ θέλων να κάμη ένα κομπλιμέντο και διά τας δύο, ο λοχαγός είπε:

—Είμαι εύτυχής διότι εύρίσκομαι μεταξύ της ώραιότητος και του πνεύματος.

Αυτό δυσωδέσθησε πολύ την Στάελ εις την όποιαν απέδωσε μόνον πνεύμα.

—Μεταξύ δύο πραγμάτων που όείς στερείσθε, του άπληντησεν η Στάελ.

Ο ΑΘΕΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο ποιητής Μαλέρμπ, άθεος, έδιδεν έν τούτοις έλεημοσύνας. Μίαν ήμέραν ένας έπαίτης άφου έλαβε το φιλοδώρημά του, είπεν ότι θα παρεκάλει τον θεόν δι' αυτόν.

—Φίλε μου, του άπεκρίθη ο ποιητής, μή λάβης τον κόπον. Δέν μου φαίνεται ότι έχεις τα μέσα εις τον ούρα νόν, άφου ο θεός σε εγκαταλείπει εις την γην εις τοιαύτην κατάστασιν. έπομένως δέν θα είνε διατεθειμένος να σου κάμη κανένα ρουσφέτι και για άλλους.

ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΟΓΥΝΩΝ

Σχετικώς με τας άμοιβαίας ύποχωρήσεις αί όποΐαι συνήθως γίνονται μεταξύ άνδρoγύνων, ο Σατωδριάν συνήθιζε να λέγη.

—Η κ. Σατωδριάν συνήθιζε όταν ήτο κορίτσι να τρώγη το θράδυ εις τας 5, έγώ άπεναντίας δέν πεινούσα πρό των 7. Για να συμβιάσωμε την διαφωνίαν άπεφασίσαμε να τρώμε εις τας 6. Και έτσι και οί δυο έμείναμε δυσσαρεστημένοι.... Αυτό λέγεται εύτυχία διά των άμοιβαίων ύποχωρήσεων.

ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΠΡΟΙΚΑ

Ο Βολταίρος συνήθιζε να πηγαίνει να περνά τα θράδια του εις το διβλιοπωλείον του Μισαλέ. Ένα θράδυ παρουσιάσθη με ένα χειρόγραφο, το όποιον προσέφερεν εις την μικράν κόρην του διβλιοπώλου, διά την όποιαν είχεν εξαιρετικήν συμπάθειαν. Ήτο το χειρόγραφον των περιφήμων «Χαρακτήρων» του.

—Τύπως το διβλίό αυτό και όσα εισπράξεις σου τα δίδω για προίκα σου!

Ο εκδότης δέν συνεκινήθη από την δωρηθείσαν προίκα. Και όμως το διβλίον αυτό, το όποιον μέχρι σήμερα θεωρείται μεταξύ των άριστουργημάτων της γαλλικής φιλολογίας, έξεδόθη πολλάκις και τους πρώτους χρόνους, όταν έφθασεν εις ηλικίαν γάμου ή κόρη, να έχη εισπράξη δικαιώματα συγγραφής πλέον των διακοσίων χιλιάδων φράγκων, μία μεγίστη προίκα διά την εποχήν εκείνην.

Η.... ΠΙΠΤΟΥΣΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο Πιρόν έδιδεν εις το θέατρον ένα δράμα του «Φερδινάνδος Κόρτεζ», το όποιον εσφουρίχθη. Ένώ έδωγαίνε από το παρασκηνία εγλύτρησε. Ένας ήθοποιός έτρεξε να τον συγκρατήσ η διά να μνήν πέσ η. Και ο καυστικός και ειρων ποιητής του είπε.

—Καλλίτερα να έφρόντιζες να συγκρατήσης την τραγωδία που έπρεσε!

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟ ΚΟΛΛΙΕ...

Όταν ο Γιώργος Ούντρυ γύρισε σπίτι, άνέθηκε κρυφά στο δωμάτιο του, χωρίς να τον αντιληφθί κανένας, κρατώντας σφιχτά μες στην τσέπη του το πολύτιμο κουτί που θα προσέφερε δώρο στη γυναίκα του, η όποια είχε τη γιορτή της αυτή τη μέρα.

Αναψέ το φως, άνοιξε με προσοχή το δελουδένιο κουτί και άπεθαύμασε, και πάλι, το μαργαριταρένιο πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. Και η συγκίνησή του ήτανε τόσο ώστε, άνυπομονώντας να κοινολογήσ η και ο άλλους την άπέραντη ευδαιμονία που πλημμύριζε τα στήθη του, δγίκε έξω και κύτταξε μήπως ήσαν κανένας φίλος του στη σάλα. Τότε θυμήθηκε τον Παύλο, τον όποιον είχε δη στο σάλο, ένω πενούσε σιγά-σιγά από εκεί. Φώναζε τον ύπηρέτη του και του είπε να τον ειδοποιήσ η πως τον έλεει.

—Τι τρέχει; τον ρώτησε ο Παύλος, όταν άνέθηκε πάνω.

—Έλα, έλα, να σου δείξω κάτι.

—Α! τι ώραίο που είνε!...

—Δε βρίσκεις;

Και ο Γιώργος άνοιξε στο φίλο του την καρδιά του.

Όλα τα ψυχικά του συναισθήματα που τα είχε κρατήσει κρυφά κι' απ' αυτή ακόμα την Έμμα—έπειδή ήξερε πως δε θα μπορούσε να της τα πη με ύμορφα και γοητευτικά λόγια—τά είπε τώρα στο φίλο του. Του εξωμολογήθηκε τί συνδυασμούς οικονομίων είχε κάνει για να μωρέσ η αγοράσ η αυτό το κολλιέ—που ήσανε πράγματι μεγάλης αξίας—και με τί κόπο θα τα κάταφερνε, στο μέλλον ν' άποκαταστήσ η και πάλι το οικονομικό του ισοζύγιο...

Αυτό όμως δέν τον πείραζε καθόλου. Άρκει που θα έκανε στη γυναικούλα του ένα καλό δώρο.... Και όσο μιλούσε, τόσο και μεγαλύτερη συγκίνησ η τον έπιανε. Θυμήθηκε την άτακτη ζωή που πενούσε πριν από τρία χρόνια, όταν ήσαν ακόμα έργνης. Θυμήθηκε πόσες φορές είχε αγοράσει, με μεγάλες στερήσεις, πανάκριβα διαμαντικά, για να τα χαρίσ η

.....

Διάφορα

ΓΑΜΟΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΔΩΝ

Τόν περασμένο μήνα έγινε στο Παρίσι ένας πολύ περίεργος γάμος στον όποιον ο γαμπρός, η νύμφη και οί τριάντα καλεσμένοι ήσαν όλοι ανεξαιρέτως καμπούρηδες. Η πρωτοφανής αυτή συνοδεία διέσχισε με τα πόδια μερικούς κεντρικούς δρόμους περνώντας μέσ' από το πλήθος που είχε συγκεντρωθί και τους έπειραζε. Το νόστιμο είνε ότι και οί έξ η όργανοπαίκες ήσαν και αύτοί καμπούρηδες.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ

Ο παλιός Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Έδμόνδος Κοντινέ όταν στα 1870 πήγαίνε από το Παρίσι στο μέτωπο, είπε στο δρόμο σε κάποιο σύντροφό του στρατιώτη:

—Υπόσχομαι να παραχωρήσω διακεκριμένη θέσι στο θέατρο, όταν θα παρασταθί, μετά την έπιστροφή μου απ' τον πόλεμο, το πρώτο δράμα μου, ο' εκείνον που θα με άλαφρώσ ηπ' το γυλιό μου!.....

Όταν ύστερα από τον πόλεμο παραστάθη στο «Γαλλικό θέατρο» νέο έργο του Κοντινέ, οί θεαταί έδλεπαν έκπληκτοι στη σειρά των διακεκριμένων θέσεων, μεταξύ διαφόρων έξοχότητων της φιλολογίας και της πολιτικής, κ' έναν άνθρωπο του λαού με άπλη περιβολή.

Ήταν ο στρατιώτης που είχε δεχθί να φορτωθί το γυλιό του συναδέλφου του συγγραφέως, όταν έφευγαν για το μέτωπο....

σε μία πιστή και τίμια γυναικούλα, με σε διάφορες θεατρίνες και κυρίες του ήμισκόσμου, που θα τον κορόιδευαν ασφαλώς για τη γενναϊότητα του.

Η καρδιά του κόντευε να σπάσ η απ' τη χαρά. Τώρα ήσανε τρισευτυχισμένος με την Έμμα του. Μπορούσε να κάμη κάθε θυσία γι' αυτήν. Α! τι ώραία, τι εύχάριστη που είνε η οικογενειακή ζωή!.....

Ο Παύλος—έργνης κυνικός και νυκτόβιος—τόν άκουσε με ύπομνη.

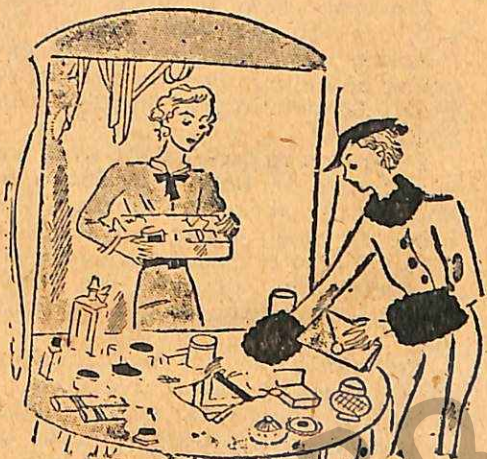
—Άκουσε με που σου λέω, Παύλο, πρέπει να παντρευθίς και συ. Δε βλέπεις έμένα τι εύτυχής που είμαι;....

—Ναι το ξέρω, το βλέπω, του άποκρίθηκε τότε ο Παύλος, με σαρκαστικό χαμόγελο. Και τότε άφησε για να ζανακατέσ η στο σαλόνι, όπου άρχισαν να μαζεύνονται οί συγγενείς και οί φίλοι του οπιτιού.

Είχανε τραπέζι αύτο το θράδυ.

Μόλις ο Γιώργος ζαναδέρθηκε μόνος φόρεσε άμέσως το φράκο του. Και σε λίγο κατέθηκε κι' αυτός κάτω, και τράθησε κατ' ευθείαν για την τραπέζα. Το τραπέζι ήταν στρωμένο. Άστραψε δόλοκληρο απ' τα κρυσταλλένια ποτήρια και τ' άσημένα σκεύη, ένω τα σκόρπια λουλούδια φάνταζαν σε μύριους γλυκυτάτους χρωματισμούς.

Ο Γιώργος έκανε σε μικρό παιδί απ' τη χαρά του που πρόκειται να τ' άφήσουν, για πρώτη φορά, να φάη με τους

«μεγάλους». Αξαφνα, έννοιωσε γλυκό πόνο στην καρδιά. Είχε άκούσει, απ' το σαλόνι, τ' άργυρόχο γέλιο της Έmmas του!... Και ζαναθυμήθηκε την πρώτη τους συνάντησ η. Την παράφορη άγάπη που αισθανόσ η γι' αυτήν—για τα παράξενα μάτια της—όταν την έν γνώρισε ένα θράδυ σε κάποιο φιλικό του οπιτί. Μα και κείνη τον άγάπησε άμέσως. Ύστερ' από τρεις μέρες έγιναν οί γάμοι τους. Και από τότε ο Γιώργος άπάλαυσε μαζί της την τελειότερη άνθρώπινη εύτυχία. Η Έμμα του ήταν δόλοκληρη άφωτισμένη. Ήταν ο θεός του και η ζωή του, πρότυπο πιστής συζύγου ώστε κι' αύτός ο Παύλος, ο άχωρίτος οικογενειακός τους φίλος που δέν είχε καμμία πίστι στην ελκικρίνεια των γυναικών, άναγκάζότανε κάπου—κάπου να όμολογήσ η πως ίσως και να γελιώτανε στο ζήτημα αυτό χωρίς όμως αύτο να τον κάμη να πάρη την άπόφασ η να μνησθί το παράδειγμα του φίλου του....

Ο Γιώργος άναιρεπολούσε....

Αξαφνα, δύο μυρμμένα χέρια του σφάλισαν τα μάτια. Γύρισε άμέσως το άρωμα που σκόρπιζαν. Γύρισε άπότομα κι' έσφιξε την Έμμα του στην άγκαλιά του.

—Τι κάνεις εδώ μόνος σου, παλιόπαίδο; τον ρώτησε χαϊδεύοντάς η και πονηρά εκείνη. Γιατί δέν έρχεσαι μέσος στο σαλόνι;

—Προτιμώ να είμαι μόνος μου και να έχω το νου μου σε σένα! της ψιθύρισε ο Γιώργος, φιλώντας την στα μαλλιά.

Α! τον ρωμαντικό τον άντρουλήν μου! Και πλησίασε στο τραπέζι να δη άν ήταν όλα έν τάξει.

Η καρδιά του Γιώργου άρχισε να χτυπά δυνατά. Ήταν η κατάλληλη στιγμή να της κάμη το δώρο. Έβγαλε το δελουδένιο κουτί από την τσέπη του, πλησίασε σιγά-σιγά τη γυναίκα του από πίσω, έμπλεξε τα χέρια του γύρω απ' το λαιμό

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΕΪΜΠΡΑΧ

ΚΟΛΛΙΕ...

της κι' άνοιξε το κουτί μπρός στα μάτια της.

—Α! είπε η Έμμα με θαυμασμό.

Κύτταξε το κολλιέ και δε χόρταιναν τα μάτια της. Το χάιδε με τα χέρια της και όταν το πέρασε στο λαιμό της και είδε πως της πήγαίνε τρελλά, έπρεσε στην άγκαλιά του άνδρος της κι' άρχισε να τον φιλή με παραφορά.

—Γιώργο μου! Γιώργο μου! επανελάμθανε σε κάθε της φιλή.

Ο Γιώργος δε μπορούσε να μιλήσ η απ' τη συγκίνησ η, όπου έδλεπε την γυναίκα του χαρούμενη.

Αξαφνα εκείνη τον άφησε κ' έτρεξε σαν άστραπη δώ, πηγαίνοντας κατά τη θεράντα. Ο Γιώργος κατάλαβε και χαμογέλασε: Ήθελε να χαρή μόνη της το δώρο που της έκανε ο άντρας της. Αυτό τον συγκινούσε θαθεία. Τόν δούλιζε ο όνειροπολήσεις...

Αξαφνα του μπήκε η περιέργεια να δη τι καριτωμένους μορφαμούς εύχαριστήσεως θα έκανε και την άκολουθόσε σιγά-σιγά. Μόλις όμως έφτασε μπρός στην τζαμόπορτα της Βεράντας, είδε κάτι που δέν έκανε να όπισθοχωρήσ η με φρίκη και άηδία, σαν να πάτσε κανένα φείδι.

Σ' ένα ψάθινο καναπεδάκι καθότανε ο Παύλος και πάνω στα γόνατά του... η Έμμα! Είχε ξεπεράσει το μαργαριταρένιο κολλιέ απ' το λαιμό της και του το έδειχνε ένω τον παρακαλούσε θερμά χαϊδεύοντας το πρόσωπό του:

Κάνε μου αυτή τη χάρη, Παύλο μου... Χθές ακόμα μου έλεγες πως έχεις μεγάλες χρηματικές άνάγκες... Δέν θέλω να στενοχωριέσαι!... Σε δυο—τρεις ήμερες θα σου το δώσω και θα πω του Γιώργου πως τάχα... Πούλησε το, κάνε το ό,τι θέλεις... Μη μου άρνιέσαι αυτή τη χάρη!... Σ' άγαπώ, χρυσέ μου, και δε θέλω να σε βλέπω πικραμένο!... Άγάπη μου!...

ΖΑΝ ΡΕΪΜΠΡΑΧ

Ανέκδοτα

Η ΟΥΣΙΟΛΑΤΡΕΙΑ

Ο γυμνιστής. —Καλά όλα αύτά. Άν όμως θρώ ένα πορτοφόλι, που θα το κρύψω;

ΗΤΑΝ ΠΡΟΘΥΜΟΣ

—Γιά να ιδρώσ η την έφημερίδα που θέλω έχω άνάγκην από χρήματα και από έναν δημοσιογράφο με πνεύμα.

—Μπορώ να σας βοηθήσω άν έχετε τα χρήματα....

ΜΑΚΑΒΡΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο θάνατος της κυρίας Σατωρού, έρωμένης του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΕ', έπροξένισε θαυτάτη έντύπωσ η στη βασίλισσα Μαρία τη σύζυγο του Λουδοβίκου. Την πρώτη μετά το θάνατο νύχτα η βασίλισσα την πέρασε όπνην και τρομαγμένη. Είχε κρατήσει μαζί της στην κρεβάτοκάμαρα μίαν από τις θαλαμπόλους της.

Κόντευε σχεδόν να ξημερώσ η, όταν η καμαριέρα, βλέποντας άνήσυχη ακόμα την βασίλισσα, τη ρώτησε:

—Μα τί φοβάται η μεγαλειότης σας; Μήπως πρέπει να φωνάξ η τον γιατρό;

—Όχι! Όχι. Δέν έχω τίποτε. Αλλά άν αυτή η κυρία Σατωρού, που τόσο με μισούσε, ζού ολακίωσ η!...

—Ο Μεγαλειότης, είπε η θαλαμπόλος. Άν η κυρία Σατωρού θρυκολακίσσ η, δέν θάρσ η δέβαια να έπισκεφθί έόας. Θα πάρ σε κάποιον άλλον....

Ο Ζύλ Λενότρ, ένας από τους ανατέλλοντες ζέν - πρεμιέ του γαλλικού κινηματογράφου.

Ο ΣΑΜΨΩΝ

*Ένα μεγαλειώδες φιλμ είναι ήδη έτοιμο στην Γαλλία, με τον τίτλο «Σαμψών». Στο φιλμ αυτό ο διάσημος δραματογράφος Άνρϋ Μπερνστάιν κατάρθωσε να έχει για πρωταγωνιστές του τους δυο άσους της γαλλικής θόδονης, Χάρρυ Μπώρ και Γκάμπι Μωρλαί. Έκτος αυτών στο έργο συμπαίζουν και οι γνωστοί ήθοιοι Άντρέ Λυγκέ, ή χαριτωμένη Άντρέ Φερόρ και ο συμπαθής Κριστιάν Ζεράρ.

Η υπόθεσις του έργου είναι παρμένη από την γνωστή στους Αθηναίους ομώνυμη επιτυχία του Μπερνστάιν που παίζθηκε στην Έλλάδα από μία από τας μεγαλύτερας δραματογράφους μας.

Η κεντρική ιδέα του έργου είναι ή διαρκής πάλη του γηραιού συζύγου και του νεαρού έραστοϋ, ο οποίος επιζητεί ν' αποσπάσει απ' τον πρώτο την ώραία σύζυγό του. Ο φτωχός έραστής έχει υπέρ αυτού τα δικαιώματα της νεότητος, την ωμορφιά και την αγάπη της διαλεχτής της καρδιάς του. Ο ήλικιωμένος συζυγος έχει για μόνους συμμάχους τα πολλά λεφτά του, την εκτίμησι της συζύγου του και την συνείδησιν του καθήκοντός του που ολοένα και έξασθενεί στην συνειδήσιν του. Γύρω απ' αυτά τα αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα των ήρώων της παίζεται ή έρωτική τραγωδία του τριού του δράματος του Μπερνστάιν, το όποιον ο γνωστός Γάλλος σκηνοθέτης Λεοπόλ Μαρσάν διεσκεύασε σέ κινηματογραφικό σενάριο, απ' το όποιο έμεινε απόλυτα ικανοποιημένος ο Μπερνστάιν.

Το έργο θα παιχθί σύντομα και στην Αθήνα.

Ο ΓΩΗΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

*Υστερα από τον Βίλλυ Ρότζερς τού σκοτώθηκε συνεπεία αεροπορικού

ΟΙ «άστερες» ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

δυστυχήματος, την 15 Αυγούστου παρελθόντος έτους, ύστερα από την «Μοιραία Αφροδίτη» Τέλμα Τύντ που αυτοκτόνησε, οι φίλοι του κινηματογράφου χάνουν ακόμα και τον γόπτα Τζών Τζίλμπερ, που πέθανε σέ ηλικία τριανταεπνά έτων κατόπιν μιάς καρδιακής προσβολής.

Ο Τζών Τζίλμπερ άρχισε την καριέρα του ως σεναρίστας, γιά νά καταλήξη σ' έναν πρώτης τάξεως ήθοποιόν με μισθό εβδομαδιαίο 7 χιλ. δολλαρίων!

Από το περίφημο φιλμ του «Σάρξ και διάβολος» ως την «Βασιλίσα Χριστίνα», ο Τζών Τζίλμπερ συχνά υπήρξε συμπαίκτης της Γκρέτας Γκάρμπο, στην οποία ήταν πάντα τόσο θερμός και συμπαθής ώστε νά νομίζουν πολλοί ότι επέκειτο σύντομα ή επίσημος ένωσις των διά του δεσμού του γάμου.

Όστόσο, ο Τζών Τζίλμπερ, ποτέ δεν είχε στο νου του κάτι τέτοιο. Την Γκάρμπο την αγαπούσε και την εκτιμούσε σαν έναν πολύτιμο φίλο και ποτέ δεν θέλησε νά υπερβή τά όρια της φιλίας.

Σ' όλη του τη ζωή υπήρξε ένας ύπεροχος γόνης όχι μόνο στην θόδονη, αλλά και στην κοινωνική του ζωή. Παντρεύθηκε τρεις φορές και έκαμε το 1929 και μίαν άπανυγή: άπήγαγε την συμπαθεστάτη ήθοποιό Ινα Κλαίρ, με την οποία ήταν τρελλά έρωτευμένοι.

Επ' αυτής της άπαγωγής διηγουνται και ένα χαριτωμένο ανέκδοτο:

Η Ινα Κλαίρ ήταν άρραβωνιασμένη μ' έναν κινηματογραφιστή. Μιά μέρα ο Τζών Τζίλμπερ της πρότεινε έναν περίπατο με το αυτοκίνητό του. Ανύποπτη ή Ινα Κλαίρ δέχτηκε. Τότε ο Τζών Τζίλμπερ την ώδηγησε στην... Καλλιφορνία και σταθεύοντας σ' ένα χωριουδάκι της πρότεινε:

— Λοιπόν, θα παντρευτούμε;

Κι' έπειδή ή Ινα Κλαίρ δεν έφερε αντίρρηση παντρεύθηκαν!

Όταν επέστρεψαν στο Χόλλυγουντ, κάποιος φίλος του Τζών Τζίλμπερ τον ρώτησε:

— Και γιατί δεν παντρευθήκατε στο Χόλλυγουντ;

— Γιατί χρειάζονται τουλάχιστον τρεις μέρες γιά διατυπώσεις, άπάντησεν ο Τζών Τζίλμπερ εύθυμα. Και έγώ πιθανόν ν' άλλαξα γνώμη σ' αυτό το διάστημα... Η άν όχι έγώ, ή Ινα Κλαίρ!...

Η Φρεντερικά Μάγερ, μία από τις καινούργιες έλπίδες του γερμανικού φιλμ.

Όστόσο, μετά ένα χρόνο άλλαξαν και οι δυο γνώμη και... χώρισαν.

PENNIES AP' TA STOYNTIO

Ο Έξεν Ντέσλαου τελειώνει το γύρισμα ενός νέου φιλμ, με τον τίτλο «Η κλοπή του Πάλλας». Θα πρωταγωνιστούν οι γνωστοί ήθοιοι Άρμάν Μπερνάρ, Πιέρ Πάρκεϋ, Άντρέ Μπερλέ και ή χαριτωμένη Κριστιαν Ντελύν.

Οι Σύλβια Μπατάϊν, Άντρέ Λωραίν, Μαρσέλ Ντυαμέλ και Ζάκ Χένλεϋ θα είναι οι πρωταγωνιστές της νέας ταινίας «Ένας σκύλος» που έτοιμάζεται ήδη στην Γαλλία.

Ο Χάρρυ Μπώρ εγκατέλειψε προς στιγμήν τον κινηματογράφο και παίζει στην νέα «κομεντί» του Έντμόν Ζιρώ «Γιζί».

Με μεγάλη επιτυχία προβάλλεται στους μεγαλύτερους κινηματογράφους των Παρισίων ή νέα ταινία «Ιντέλλιτζες Σέρβις», καθώς και το «Καί-νιζμαρκ», που πρόκειται συντόμως νά προβληθί και στην Αθήνα.

Ο Σοσίλ ντέ Μιλλ, έτοιμάζει μία νέα ταινία με τον τίτλο «Δυο τυχοδιώκτες», όπου εμφανίζεται γιά πρώτη φορά μία νέα ήθοιός που πρόκειται νά «κάμψι θόρυβο και έντύπωσι», όπως γράφουν οι άμερικανικές έφημερίδες. Πρόκειται γιά μία νέα καλλιτέχνηδα που έπιδιώκει νά λανσάρη ή κινηματογραφική εταιρεία «Γιούνιον» με τον σκοπό νά πλασοάρη καλλίτερα την νέα ταινία της!

Ο Τζαίικ Κούγκαν πρόκειται συντόμως νά έπιχειρήσιν μία μεγάλη περιοδεία στην Ευρώπη μαζί με την νεαρά σύζυγό του. Οι πολυπληθείς φίλοι του του έτοιμάζουν θερμότητην υποδοχή.

Ο Σάρλ Βανέλ έδάλωσε στην εταιρεία του «φιλμ-Παρί» ότι άδυνατεί πλέον νά παίξη σ' αυτήν γιάτι «δεν τον διαφημίζουν όπως πρέπει, ούτε στις άφεις του δρόμου αλλά και ούτε στα ίδια του τά φιλμ».

Άστυνομικές σελίδες

ΖΩΝΤΑΝΗ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΑΜΒΟΥΡΓΟ. — Μέσα στή ναυτική λέσχη του Άμβούργου κυριαρχούσαν οι φωνές και τά γέλοια. Στο εύρύχωρο χώλ του πρώτου πατώματος μία μικρή όρχήστρα από πέντε όργανα, λί-κνιζε με τους εύθυμους ή μελαγχολικούς της ακοπούς τέσσερα ή πέντε ζευγάρια.

Σέ δυο δωμάτια συνεχόμενα είχαν σχηματισθί τρία καρρέ μπριτζ με παίκτες άνώτερους άξιωματικούς του γερμανικού ναυτικού. Και σέ μία άλλη απομακρυσμένη αίθουσα, που έβλεπε προς ένα μικρό κήπο, δυο άντρες με πολιτικά έκάπνιζαν τις πίπες τους ρουφώντας που και που από ένα ποτήρι τζίν.

— Όστε φεύγεις αύριο την αύγή, ρώτησε ο πιό γέρος των νεώτερο.

— Ναί...

— Θα πής μακριά;

— Οι διαταγές του ναυαρχείου είναι κλεισμένες μέσα σ' ένα φάκελλο, που δεν έχω δικαίωμα νά τόν άνοιξω παρά μόνον ύστερα από δέκα ώρων πορεία προς ανατολάς του Άτλαντικού...

— Και πότε θα γυρίσιν ή «Δουνκέρκη»;

— Ούτ' αυτό το ξέρω. Γι' αυτό, έπειδή είναι άγνωστος και ο τόπος του ταξιδιού μου όπως και ο χρόνος που θα λείψω, σε παρακαλώ νά πηγαίνης που και που στο σπίτι μου και νά κρατάς συντροφιά της Έλίζας...

— Έννοια σου... δέ θα λείψιν τίποτε απ' τη γυναίκα σου όσο θα λείψης... Έκτός από σένα τόν ίδιο βέβαια, που θα της λείψης, γιάτι σ' αγαπάει μ' όλην της τη δύναμι ή καμμένη...

— Γιατί λους ή καμμένη;

— Μα άπλούστατα, γιάτι δεν της είσαι πιστός... Η περιπέτεια σου μ' αυτή την σαντζέζα συζητείται απ' όλον τόν κόσμο... Είναι φυσικό νά έχη φτάσει και σ' αυτά της γυναίκας σου...

— Οι γυναίκες μας ποτέ δέ μαθαίνουνε εκείνο που μαθαίνει όλος ο κόσμος...

— Έτσι νομίζεις, αγαπητέ μου... Έγώ σέ πληροφορώ, όμως, ότι ή γυναίκα σου τά ξέρει όλα. Έχει, όμως, την άξιοπρέπεια νά σωπαίνη και νά μή σου λέρη τίποτε...

Ο άλλος έμεινε γιά λίγο σιωπηλός βγάδοντας πυκνές τολύπες καπνού απ' το στόμα του. Υστερα ψιθύρισε,

— Είναι ένα πραγματικό πάθος γιά μένα αυτό... Ξέρεις πολύ καλά εσύ, Άρθουρε, τι τύπος και υπογραμμός οικονομειάρχου ήμουν προτού γνωρίσω αυτή τη γυναίκα... Τη γνώρισα, και ξέχασα και σύζυγο και παιδί...

—... Και πατρίδα;

— Α, όσο γι' αυτό όχι... Η Γερμανία είναι πάντα απ' όλα, όπως λέει κι' ο ύμνος μας... Και τώρα, γεια σου... Πάω νά τοιμαστώ γιά την άποικ...

— Γεια σου, θράντς...

Αυτότελής άστυνομική περιπέτεια της «Κυρίας με το μαύρο χέρι»

Οι δύο άνδρες σπκώθηκαν και βγήκαν μαζί από τη λέσχη. Κάνανε μερικά βήματα μαζί κι' ύστερα χωριστήκανε: Ο αντιπλοίαρχος θράντς Κούρτνερ, ο κυβερνήτης του «Θωρηκτού της τσέπης», «Δουνκέρκη», τράβηξε γιά το λιμάνι, ενώ ο φίλος του ομοίο-δαθμός του Άρθουρος Σμιλς, άπεσπασμένος στή ναυτική βάση των ύποδρυχίων, διευθύνθηκε προς το σπίτι του.

Ο Κούρτνερ έφθασε σέ πέντε λεπτά στην παραλία. Λικνιζόμενη από τά κύματα τόν περίμενε εκεί μία άτμάκατος του καρδιού του. Ο κυβερνήτης πήδηξε μέσα, κι' έδωσε στόν ύπαξιωματικό που κυβερνούσε το μικρό σκάφος της διαταγή νά τραθήρη προς τη «Δουνκέρκη», της οποίας ο μελανός όγκος διαγράφταν σέ απόστασι ενός μιλίου από την ακτή...

ΘΡΑΝΤΣ ΚΟΥΡΤΝΕΡ

Οι προετοιμασίες του απόπλου, που είχε όρισθί γιά τις τεσσερεσήμιση τώ πρωί, τέλειωσαν γρήγορα. Επiθεωρήθηκαν οι καρδουναποθήκες, οι πυργίσκοι των κανονιών, τά άντιαεροπορικά πυροδόλα της πρύμνης, και στις τεσσερεσήμιση ακριβώς ή «Δουνκέρκη» βγήκε περιήφανα από το λιμάνι του Άμβούργου προς το άνοιχτό πέλαγος.

Ο κυβερνήτης κλεισμένος μέσα στην καμπίνα του σκεπτόταν με το κεφάλι κωμένο μέσα στα χέρια του. Μπροστά του είχε τη φωτογραφία μιάς γυναίκας μελαχροίνης με μεταξένια μαλλιά, που χαμογελούσε μ' ένα μειδίαμα γεμάτο μυστήριο. Στή φωτογραφία από κάτω ήταν γραμμένες μ' ένα λεπτό γυναικείο γράψιμο οι λέξεις: «Στό λατρεύεις της θράντς ή μικρή του θρίντιε». Είχε τόσα πολλά νά σκεφθί ο θράντς Κούρτνερ... Άξιωματικός απ' τους πιό τολμηρούς του 1914, σπμαιοφόρος στή μάχη της Γιούτλαντ, και του Σκαγεράκη, είχε διδαχθί από τόν φόν Σπέε, στις Φάλλαντ, πως βγαίνουν οι ήρωες. Τραυματισμένος

Του Ίουλίου Χάρισσον

ΤΟΡΠΙΛΛΗ

βαρεία στό στήθος, πέρασε τόν τελευταίο χρόνο του πολέμου στό ναυτικό νοσοκομείο του Βερολίνου. Ο πόνος του γιά τούς όρους της συνθήκης των Βερσαλλιών δεν μετριάστηκε ούτε από την προαγωγή του, την τρίτη κατά σειρά, που γινόταν κατά τό διάστημα του πολέμου και που τόν έκανε σέ ηλικία είκοσι πέντε έτων νά βγί από τό νοσοκομείο πλωτάρχης. Τότε παντρεύτηκε μία ξανθιά νοσοκόμα που την έβλεπε μέσα στό παραλήρημα του πυρετού του σά φύλακα άγγελο άπάνω απ' το κρεβάτι του, την Έλίζα Λούμεν, που άν και κόρη ενός άποστράτου συνταγματάρχη του πυροβολικού, με αρκετή περιουσία, απ' τά πρώτα χρόνια του πολέμου είχε εγκαταλείψει τά γλέντια και τούς χορούς γιά νά κατακαθί στόν Έρυθρό Σταυρό. Κι' απ' το γάμο αυτό είχε γεννηθί ένα ξανθόμαλλο άγοράκι, ο μικρός Λεοπόλδος, που μεγάλωνε σιγά-σιγά μέσιν στή λατρεία των γονέων του, όπως ένα λουλουδι μέσα στή ζέστη ενός θερμοκηπίου.

Και ήρθαν τά άτέλειωτα χρόνια της μεταπολεμικής Γερμανίας, τά χρόνια που ή μεγάλη πατρίδα προσπαθούσε νά έπουλώσιν τις πληγές της.

Ο θράντς Κούρτνερ ζούσε μ' ένα όνειρο: νά ξαναβή τη Γερμανία μεγάλη, με τά σύνορά της πέρα απ' τη Λωρραίνη, τις άποικίες της στην Αφρική, με τόν υπερέφανο στόλο της, με τό στρατό της καλλίτερα ώργανωμένο απ' όλους — πρώτο κράτος μέσα σ' όλο τόν κόσμο. Υστερα ο ναυτικός προήχθη σέ αντιπλοίαρχον και δέχτηκε με χαρά τη διοίκηση ενός από τά περιήφανα «Θωρηκτά της τσέπης», που, χωρίς νά παραβιάζουν καθόλου τας διατάξεις της συνθήκης των Βερσαλλιών, μπορούσαν νά άντιπαραταχθούν στους κολοσσούς που σκόρπιζε σ' όλες τις θάλασσες της οικουμένης ή Βρετανική Αυτοκρατορία. Κυβερνήτης της «Δουνκέρκης» έδω κι' ένα χρόνο ο Κούρτνερ, δεν είχε οδηγεί τό σκάφος του παρά σέ μικρές ναυτικές έπιδείξεις, άνάξιες λόγου. Ήταν ή πρώτη φορά που ή «Δουνκέρκη» σήκωσε την άγκυρα γιά ένα ταξίδι, που δεν ήταν γνωστό ακόμα που θα κατέληγε, αλλά που όλα έδειχναν ότι είχε κάποια σοδαρότητα. Και την ώρα αυτή ο κυβερνήτης άναγκαζόυσε με την ιδέα πως, ενώ όλη του ή σκέψι έπρεπε νάνε άπασχολημένη με το καρδί του, δεν γύριζε παρά μόνον προς μία γυναίκα, σ' αυτή τη γυναίκα που ή φωτογραφία της χαμογελούσε μπροστά του.

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΤΟΡΠΙΛΛΗ

Κάτω, στα σπλάκνα του θωρηκτού, ο θάλαμος των τορπιλλοδολητικών σωλήνων φωτιζόταν άμυδρά από την άμφίβολη λάμψι ενός μικρού ήλεκτρικού

γλόμπου. Οι τορπιλλοβλητικοί σωλήνες, έξι τον αριθμό, άπλωνόντουσαν ό ένας δίπλα στον άλλο, με τις τορπίλλες τους έτοιμες να έκσφενδονισθούν προς τον άγνωστο έχθρό. Ξαφνικά, ό τέταρτος σωλήνας, άνοιξε σι-σά-σιγά κι' άπ' τό άνοιγμα βγήκε με προφύλαξη ένα πλάσμα ντυμένο κα-τάμαυρα. Έκλεισε τόν τορπιλλοβλη-τικό σωλήνα, κύτταξε γύρω κι' ύστερα ανέβηκε τήν σκαλίτσα προς τό κατά-στρωμα. Στό άπάνω μέρος τής σκάλας ένας σκοπός φύλαγε με τό όπλο στον ώμο. Ένα μικροσκοπικό στίλετο έ-λαμψε κάτω άπό τό άμφίβολο φώς του γκαζιού, κι' ό σκοπός έπρεσε νεκρός χωρίς να προφτάση να βγάλη μιλιά.Τό μαύρο πλάσμα προχώρησε προφυλα-κτικά στήν καμπίνα του κυδερνήτου. Έκείνη τή στιγμή ό Κουρτνερ έβγαине άπ' τήν καμπίνα του και διευθυνόνταν στή δεξιά κουπαστή για ναναπνεύση τόν καθαρό αέρα τής νύχτας. Τό μαύ-ρο πλάσμα τόν άφησε να προχωρήση. κι' ύστερα έσπρωξε τήν πόρτα τής καμπίνας του και ήπικε μέσα. Με μία μικροσκοπική λαμπίτσα του ήλεκτρικού στο χέρι, άρχισε να ψάχνη όλα τά συρτάρια, να βγάξη χαρτιά, να τά δια-βάξη βιαστικά και να τά πετάη ύστερα μέσα στο δωμάτιο. Όταν άξαφνα ένας γαλάζιος φάκελλος φάνηκε πώς ένδι-έφερε τό μυστηριώδες πλάσμα πού εί-χε ξεπεταχτή άπ' τόν τορπιλλοβλητι-κό σωλήνα. Μόλις, όμως, τόν είκε πά-ρει στα χέρια, όταν άπότομα τό δω-μάτιο φωτίστηκε και μία φωνή άκού-στηκε:

— Άπάνω τά χέρια!
Τό μαύρο πλάσμα γύρισε και βρέ-θηκε άπέναντι στον κυδερνήτη, πού κρατούσ' ένα πιστόλι. Ό Κουρτνερ, ό-μως, μόλις είδε τό πρόσωπο του νυ-χτερινού έπισκέπτη, άφησε τό όπλο του να του πέση άπ' τά χέρια, ένψ ψι-θύριζε συγκινημένος και έκπληκτος:
— Ορίντα... έσύ ; Πώς βρέθηκες έδώ;

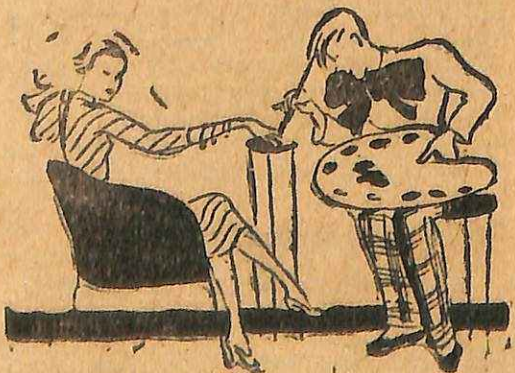
Η γυναίκα έτρεξε άμέσως κι' άγ-κάλλισε τόν ναυτικό:
— Οράντες, είνε να ρωτās ; Όπου βρίσκεσαι συ δεν είνε και ή δική μου ή θέσι ;
— Ναί, μά ξερείς πώς άπαγορεύεται αύστηρά να δεχώμαστε γυναίκες σέ πολεμικά... Άλλως τε τί ήρθες να κάνης ;...

— Ήρθα γιατί ζήλευα... Έμαθα πώς μία άλλη γυναίκα σου είχε πάρει τήν καρδιά... Κι' ήρθα να ψάξω μέσ' στήν καμπίνα σου για να βρω τά γράμ-ματά της και τή φωτογραφία της...

— Λές ψέματα... Δός μου αυτό τό φάκελλο πού κρατās...

— Όχι, δεν στον δίνω... Είνε γράμ-μα άπ' αυτήν...

— Σου δίνω τό λόγο μου πώς είνε

μυστικές διαταγές του ναυαρχείου...
— Άνοιξε τον τότε και δείξε μου τό περιεχόμενό του...

— Ορίντα... είσαι τρελή... Οι δι-αταγές κρατούνται μυστικές κι' άπό μένα τόν ίδιο... Δεν πρέπει να άνοι-ξω τόν φάκελλον αυτό, παρά μόνο σάν θρεθώ θαθεία, μέσ' τόν Άτλαντικό...
— Θα τόν άνοιξης τώρα, γιατί τό θέ-λω έγώ...

Ό άντρας έπιασε βίαια τά χέρια τής γυναίκας:

— Ορίντα... Ξέρεις καλά πώς για σένα ξέχασα και γυναίκα και παιδί και οίκογένεια... Θές να ξεχάσω τώρα και τό καθήκόν μου;

— Άνοιξε, σου λέω τό φάκελλο...

Άλλοιώς με χάνεις για πάντα...
Ό Κουρτνερ φάνηκε για μία στιγμή διστακτικός. Ύστερα άπότομα, σά να πήρε μία ξαφνική άπόφαση, έκωσε τό φάκελλο στο στόμα του, τόν μάσπσε με λύσσα και τόν κατάπτε.

— Όχι ορίντα... Τήν πατρίδα μου δεν θα τήν προδώσω ποτέ... Και τώ-ρα, δεν μου μένει πιά παρά ό θάνατος.
— Πέθανε λοιπόν βλάκα, άφου τό θέ-λησες... ψιθύρισε ή γυναίκα.

Τό λεπίδι του μικροσκοπικού έχει-ριδιού άστραψε πάλι και ό Κουρτνερ έπρεσε νεκρός με μία άδιόρατη πληγή στήν καρδιά...

Η γυναίκα βγήκε βιαστικά άπ' τήν καμπίνα, τήν κλειδώνω άπόξω και προ-χώρησε στο σκοτεινό κατάστρωμα. Η «Δουνκέρκη» έσκιζε περήφανα τά κύματα του Άτλαντικού. Η σελήνη εί-χε κρυφτή πίσω άπ' τά σύννεφα. Η μαύρη σιλουέττα τής γυναίκας κάθη-κε σέ μία σκάλα πού ώδηγούσε προς τό έσωτερικό του καραβιού. Ύστερ' ά-πό έναντε λεπτά ή μυστηριώδης γυναι-κα ξαναφάνηκε βιαστική στο κατά-στρωμα. Όλισθήσε προς τήν άριστερή πλευρά, και, όμοια με φάντασμα, χω-ρίς να τήν καταλάβουν οι σκοποί του καταστρώματος, μπήκε σέ μία μικρή βενζινάκατο κι' έλυσε σιγά-σιγά τά σκονιά τής. Ύστερα άπό λίγο τό, έ-λαφρό σκαφίδιο άγγιζε τήν έπιφάνεια τής θάλασσας κλειδονίζόμενο άπό τά κύματα πού σκόρπιζε γύρω του, σκι-ζοντας τόν Άτλαντικό τό θωρηκτό. Η γυναίκα έκωσε τά σκονιά κι' έβαλε μπρός τή μικρή μηχανή τής βενζινα-κάτου, διευθύνοντάς τήν προς τό νο-τιοδυτικά με τή βοήθεια μιας μικρο-σκοπικής πυξίδας πού έβγαλε άπό μία άόρατη τσέπη της. Ό θόρυβος του κι-νητήρος πνίγηκε μέσα στή βοή του άνέμου. Όπως πνίγηκαν και τά λόγια πού άφησε να βγούν άπό τά σφιγμένα της χείλια ή μυστηριώδης γυναίκα:

— Τό Άγγλικό ναυαρχείο δεν θάξη βέβαια κανένα λόγο να δυσανεστηθ... Μπορεί να μήν κατώρθωσα να πάρω τις μυστικές διαταγές του γερμανικού έπιτελείου, μά ό άγγλικός στόλος θά-χη άπό σήμερα να μετρηθί σέ μελλον-τικό πόλεμο μ' ένα θωρηκτό τής τσέ-πης» λιγώτερο...

Δεν πρόφθασε να τελειώση τά λόγια της ή μυστηριώδης γυναίκα, όταν ένας τρομακτικός κρότος έδόνησε τό πέλα-γος και μία λάμψις έκτυπλωτική φωτίσε τά κύματα του ώκεανού σέ άπόστασι πολλών μιλίων. Κι' ύστερ' άπό λίγα λεπτά, όταν διαλύθηκε ό καπνός, έκει-πού πριν άπό λίγο έσκιζε περήφανα τό κύμα ή «Δουνκέρκη», δεν έμεναν παρά κατάμαυρα συντρίμματα...

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

Άνέκδοτα

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ

Κατά τόν άτυχή για τήν Γαλλία Γαλλογερμανικόν πόλεμο τοῦ 1870, ό γενναίος Γάλλος συνταγματάρχης Γκραμόν είχε λάβει και αυτός μέρος στή μεγάλη μάχη του Ραϊχόφφεν. Πο-λεμούσε σάν λιοντάρι, όταν ξαφνικά ένα θραύσμα όβίδος του έκσπε σύρ-ριζα τό χέρι...

Ό ύποσιπτής του έτρεξε-τρομαγ-μένος να τόν βοηθήση, αλλά ό κόμης ήσυχος και άτάραχος, όπως πάντα, γύρισε και του είπε με τή δυνατή φω-νή του:

— Πήγαινε σέ παρακαλώ να βγάλης τά δαχτυλιδιά άπό τό χέρι μου! Είνε οίκογενειακά κειμήλια και δεν θέλω να τά χάσω!

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

Ό καρδινάλιος Ρισελιέ ήταν χαρα-κτήρας μεγαχολικού. Γι' αυτό στα-ματούσε πολλές φορές τή δουλειά του ξαφνικά και καλούσε τους γελω-τοποιούς του, ιδιαίτερος δέ τόν περί-φημο Μπονρομπέρ, για να τόν δια-σκεδάσουν.

Ό Μπονρομπέρ αυτός ήταν τόσο έ-πιδέξιος γελωτοποιός και προκαλού-σε τόσο αυθόρμητα τήν ευθυμία του Ρισελιέ, ώστε ό γιατρός του ό Σινουά κάθε φορά πού ό καρδινάλιος άρρώ-σταине, του έλεγε:

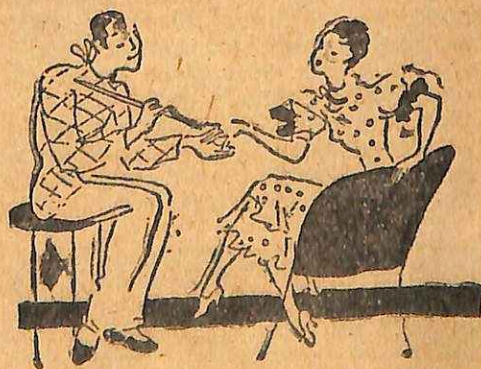
—Θα καταβάλουμε, πανιερώτατε, κά-θε προσπάθεια για να σας άποδώσου-με τήν υγεία σας. Όλα τά φάρμακα όμως πού θα σας παραγγείλουμε θα είνε άχρηστα άν δεν τά άνακατέψε-τε με λίγον Μπονρομπέρ!

ΛΟΓΟΣ ΜΙΑ ΟΡΑ

Ό πρόεδρος του Βουλευτηρίου τής Τουλούζης ντε Γκαρνερνόν ήταν ένας άνθρωπος πολύ εύθυσ και πολύ μορ-φωμένος, αλλά συγχρόνως υπερβολι-κά νευρικός και όζύθυμος.

Μία μέρα όταν άρχισε ή συνεδρία-σι στήν Άκαδημία τής Τουλούζης, τής οποίας ήταν κι' ό ίδιος μέλος, ό ντε Γκαρνερνόν ανέθηκε στο δῆμα για να διαβάση έναν λόγο του περί καλωσύ-νης. Και άρχισε ως έξης:

—Κύριοι, ή καλωσύνη... Κλείστε σās παρακαλώ αυτήν τήν πόρτα... κύριοι, ή καλωσύνη είνε μία... Θα κλείσετε τέλος πάντων αυτήν τήν πόρτα; Ναί, ή όχι; Η καλωσύνη, κύριοι, είνε μία μεγάλη άρετή... Που να πάρη ό διά-βολος, δεν θα ξεκουμπιστή κανείς να πάρη να κλείση αυτήν τήν πόρτα;...

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΑΣ... ΡΕΓΓΟΔΙΑΙΤΗΣ!

— Λοιπόν γιατρέ μου, δεν ύπάρχει καμιά σωτηρία; είπε με παράπονο ό Τόμ Ζοέ

— Άλλά, αγαπητέ μου κύριε, σās βεβαιώ...

— Όχι, όχι. Ξεύρω πολύ καλά πώς δεν είμαι έξυπνος και ύποφέρω πολύ γι' αυτό. Θυμούμαι πάντοτε εκείνο που μου έλεγε ένας καθηγητής μου πρό σαραντά πέντε περιπίου έτών όταν κι' έγώ ήμουν στά νειτά μου και δεν κα-ταλάβαινα γρύ άπό τό μυστήρια τής αλ-γέβρας: «Έαν είσθε έξυπνος, μου έ-πανελάμβανε αδιάκοπα ό άπλοικός ε-κείνος άνθρωπος, θα άντιλαμβανόσα-σθε άμέσως πώς είσθε τέλειος βλά-κας». Είχε δίκιο. Και όμως θα ύπάρ-χουν φάρμακα, δεν είνε έτσι; Ξέλω να είμαι έξυπνος και θα κάω ό,τι πρέ-πει για να γίνω. Η γνώμη μου με κο-λακεύει πολύ. Οι ιατροί πρέπει να συμ-φωνούν πάντοτε με τήν γνώμην των άσθενών.

— Λοιπόν, άφου τό θέλετε... Έμ-πρός... Άφήστε με να σκεφθώ... Υ-πάρχει κάποιο ψάρι.

— Πώς, μήπως είνε ψάρι δηλητηριώ-δες;

— Ναί, δηλαδή όχι. Αυτό τό δίποδο χωρίς πόδια έχει στο κρέας του πολύ φώσφορον και ό φώσφορος είνε εκ των κηρίων του έγκεφάλου. Φωτίζει τό πνεύμα. Βλέπετε είνε τόσοον φωτεινός ώστε άπό αυτό κάνουν τό φώς. Τόν

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οί γέροι νομίζουν πώς θρηνούν τήν ένοχή τους. Άλλά δέ θρηνούν παρά τήν ήλικία τους.

— Μελαγχολία είνε ή εύτυχία νάσα λυπημένος.

— Η ψυχή βοηθάει τό σωμα και με-ρικές φορές τό ύποστηρίζει. Είνε τό μόνο πουλί πού δίνει βοήθεια στο κλουβί του.

—Νάχης ένα καλάμι στή ραχοκοκκα-λιά σου, τί πηγή εύτυχίας!

— Όσο άποστρέφεται κάποιον, τό-σο περισσότερο έρπει. Έτσι είνε κα-μμένο τό ανθρώπινο γένος. Έχθρο και χαμέρπεια.

—Ό άληθινός έρωτας δεν ψυχραινε-ται ποτέ. Καθώς είνε όλος ψυχή, δεν μπορεί ν' άδυνατίση. Ένα κάρβουνο σκεπάζεται με στάχτη, έν' άστέρι ποτέ.

— Η πρώτη έκδήλωσι τής άληθινής αγάπης είνε στο νέο ή δειλία, στήν όργη ή τόλμη. Φαίνεται παράξενο, και όμως είνε άπλούστατο. Πρόκειται για ά δύο φύλα πού θέλουν να ένωθούν αι πού άνταλλάσσουν τις ιδιότητές των.

— Άν δεν ύπῆρχε ούτ' ένας ν' ά-παίῃ, ό ήλιος θάσβυνε.

χρησιμοποιούν εις τήν κατασκευήν των σπέρτων. Είνε μία σοδαρωτάτη ένδει-ξις. Οάγετε ψάρι. Άλλ' ή περίπτωσης ή δική σας δεν μ' άνησυχεί καθόλου. Δεν πρόκειται να καταβροχθίσετε χί-λιες σαρδέλλες τήν ήμέραν ή καμιά δωδεκάδα κολιούς. Η θεραπεία σας θα είνε άπλή. Έπειτα άπό όκτώ μέρες έ-λάτε να με δῆτε. Άπό τήν στιγμήν αυ-τήν πρέπει να είσθε προσεκτικός και να μήν κάνετε κατάχρησιν. Να μήν προσπαθήτε να λύσετε τά αίνιγματα των έφημεριδων. Πρέπει να διαφυλά-ξετε ως κόρην οφθαλμού τόν μικρόν σπινθήρα... τής έξυπνάδας, ή οποία ύ-πάρχει άκόμη μέσ' στο μυαλό σας. Βλέπετε πόσον λεπτός είμαι; Πλήν των έπισκέψεών μου και των έξόδων, τό όποια θα κάω διά τήν αγοράν και είδικήν παρασκευήν των ψαριών, θα μου δώσετε δέκα χιλιάδες φράγκα τήν ήμέραν και θα γίνετε έξυπνος. Συμφωνοι;

— Συμφωνοι.

— Για σήμερα, εκατό φράγκα για τήν

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΛΑΚΗΣ

έπισκεψί μου. Η τιμή αυτή είνε εξαι-ρετικώς για σας... Είσθε φίλος μου...

— Έγώ είμαι, γιατρέ, γερός...

— Ό! πόσο χαίρομαι πού σας βλε-πω καλά, κύριε Τόμ Ζοέ.

— Χαίρεσθε; Καλό κι' αυτό. Έγώ, δυστυχώς, δεν χαίρομαι καθόλου.

— Γιατί, σās παρακαλώ; Με έκπλησ-σει αυτό πού μου λέτε και δεν ξεύρε-τε πόσο λυπούμαι.

— Άπλούστατα. Ήλθα να σας δώ-πρό έξη μηνών. Δεν ήμουν έξυπνος και ύπέφερα πολύ. Άφου στήν άρχήν, πολύ σωστά, με μεγάλην ευγένειαν διαμαρτυρηθήκατε για τήν ιδεάν μου εκείνην, καταλήξατε εις τό να με δι-καιώσετε. Με συμβουλέψατε τότε να ύποβληθώ εις είδικήν δίαιταν: Να τρώω ψάρι... Ψάρι τό όποιον θα παρασκευά-ζετε σείς. Ναί, ψάρι... πώς μου τό εί-πατε, ψάρι είδικής παρασκευής, δι-ει-δικοτάτης μεθόδου. Με τήν έλπίδα ότι θα σωθώ άπό τό μαρτύριον εκείνο, εί-χα άποφασίσει να ακολουθήσω τήν थे-ραπείαν εκείνην. Ό βασιληάς δεν ή-ταν εξάδελφός μου, πράγμα πολύ φυ-σικό άλλως τε, διότι μπορώ να σας τό όμολογήσω τώρα πώς κανείς άπ' ότους συγγενείς μου δεν ένινε βασιληάς. Τέ-λος όκτώ μέρες πέρασαν μετά τήν πρώτῃν μου έπισκεψιν και άπεφάσισα να σας έπισκεφθώ πάλιν. Μου δώσατε μία ρέγγα...

— Μία ρέγγα, μάλιστα, τό θυμούμαι.

— Ναί, μία ρέγγα θαυμασία. Είχε μά-λιστα κι' ένα κόκκινο φίδγγο στο λαι-μό! Δεν ξέρετε πόσον έντύπωσιν μου έκανε τό πράγμα εκείνο... Μου συστή-σατε να φάω ένα μικρό τεμάχιο κάθε μέρα όλην τήν έβδομάδα. Και μου ζη-

τησατε πεντακόσια φράγκα, τά όποια σās κατέβαλα άμέσως. Πολύ καλά. Έ-φαγα τή ρέγγα μου. Τήν άλλην έβδο-μάδα σās έκανα άλλην έπισκεψιν. Μου δώσατε ένα μπαρμπούνι ψητό...

— Ναί, ένα μπαρμπούνι ψητό... στήν σκάρα μάλιστα... άκριβώς. Λαβετε ύπ' όψιν σας πώς άλλος γιατρός όλιγώτε-ρον εύσυνείδητος θα σας έδινε...

— Ναί, ναί, καταλαβαίνω. Κοντά στο μπαρμπούνι είχατε βάλει ένα λεμόνι... Και μου ζητήσατε πεντακόσια φράγκα.. Κάθε έβδομάδα είχαμε και άπό ένα ψάρι. Άλλά πάντοτε μου ζητούσατε πεντακόσια φράγκα. Ά! άρκει, άρκει πιά. Με κοροϊδεύσατε κατά τρόπον ό-λως διόλου άπρεπείστατον. Άρκει, κύ-ριε. Έξώδεκα δέκα τρεις χιλιάδες φράγκα... Τρομερό πράγμα, με άπατή-σατε....

— Καθόλου κύριε. Η περίπτωσης ή δική σας... ήταν σοδαρωτάτης μορφής. Για φαντασθήτε, χρειασθήκατε έξη μῆ-νας για να άντιληφθήτε... Πώς είπα-τε;... για να κατορθώσετε να γίνετε άρκετά έξυπνος, ώστε να άντιλαμβά-νεσθε εκείνο τό όποϊον λέτε. Και τώ-ρα πιά, δεν είσθε κουτός. Πολύ καλά, συμφωνοι.

— Μάλιστα.

— Τότε, κατά τήν συμφωνίαν μας και τήν όμολογίαν σας, σās παρακαλώ να μου μετρήσετε τις δέκα χιλιάδες.

ΓΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤΕ ΛΟΤΡΕΚ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙΚΟΥΝΤΑ

Η μικρούλα ή Νίτσα, όταν ήταν έξη χρόνων, τήν ήμέρα τής όνομαστικής της έορτής παρεκάλεσε τόν μητέρα της να κάνουν ένα μικρό ταξειδάκι με τή βάρκα. Δυστυχώς, όμως, ό άνεμος σπώνεται, τά κύματα άγριεύουν και ή καημένη ή μικρούλα αισθάνεται μέ-σα στο στομάχι της άνησυχίες τρομε-ρές.

— Τι έχεις, μικρή μου; τής λέει ή μητέρα της.

— Άχ! μαννούλα μου, φωνάζει, μου φαίνεται πώς ό λαγός πού φάγαμε τό μεσημέρι δεν είχε άκόμη φοφώσει τε-λείως όταν τόν σφάζατε!

Μία μέρα ό Ντιντής πήγε μαζί με τόν πατέρα του σέ μία έπισκεψί. Έ-νας μεγάλος λυκόσκυλος άρχισε να γαυγίζει και πλησίαζε τό μικρό. Έκεί-νος σκαρφάλωσε σ' ένα δένδρο του κήπου.

Άφου κατώρθωσαν να τόν δέσουν, λένε στο Ντιντή να κατεβή.

Έκείνος τότε σκεπτικός άπαντά:

— Άμέσως, αλλά για πέντε μου ει-νε καλά δεμένος ό σκύλος, γιατί φαί-νεται πώς μυρίζει καλά πώς είμαι άπό κρέας.

ΕΝΑΣ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο κ. Πετιτὸ κατέβαινε τὴ μεγάλην ὁδὸ τῆς Ἀρζαντέιν. Σταμάτησε μπρὸς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 26 καὶ συμβουλευθεὶς καὶ μὴ χάλκινη πλάκα ὅπου διάβασε:

ΓΚΡΙΜΠΟΥΓΥ, ἀστυνομικός. 1ον πάτωμα.

— Ἐδῶ εἶνε, ψιθύρισε.

Μπήκε, ἀνέβηκε ἐνὰ σκαλοπάτι καὶ κτύπησε τὸ κουδούνι. Ἐνὰ ἀτομο ξυρισμένο, μὲ ἕνα κάλυμμα καταδίκου στὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια τοῦ ὁποίου ἦταν βαρελιασοδεμένα ἦλθε ν' ἀνοίξῃ τὴ πόρτα.

— Ὁ κύριος Γκριμπουγύ;

— Ἐδῶ εἶνε.

Ὁ κ. Πετιτὸ ἀκολούθησε τὸν παράξενο ὑπρέτη καὶ μπήκε μέσα στὴν αἴθουσα ὅπου ἕνας ἀνθρωπος καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ἀκουμπισμένος καλὰ στὴ πολυθρόνα τοῦ ἦταν βυθισμένος στὴν ἀνάγνωση μερικῶν ἐγγράφων.

— Καλὰ, καλὰ! Παῦλο, ἀφυσέ μας ἡσυχούς τώρα. Ὁ ὑπρέτης μου βέβαια θὰ σὰς ἐκπλήττῃ κάπως, εἶπε ὁ Γκριμπουγύ. Εἶνε ἕνας παλὸς κατὰ δίκος πού εἶχε καταδικασθῇ ἀδίκως. Τὸν ἐλευθέρωσα καὶ τὸν πῆρα στὴν ὑπηρεσία μου, ἐκείνος, ὅμως, ἐξακολουθεῖ νὰ φορᾷ ἀκόμη τὸ ἐνδυμα τῆς φυλακῆς καὶ τίς ἀλυσίδες, ὅταν παλῶσουν, θὰ ντυθῇ κι' αὐτὸς ὅπως ὁ λόγος ὁ κόμοτος... Ἀλλὰ εἰς τί ὀφείλεται ἡ τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας; Σὰς ἀκούω.

— Κύριε, ἀπευθύνομαι σὲ σὰς γιατί ὁ φίλος μου Λοριφάρ...

— Θὰ λέτε βέβαια γιὰ ἐκείνον τοῦ ὁποίου συνέλαβα τὴν γυναῖκα ἐπ' αὐτοφώρῳ μ' ἕνα μαῦρο;

— Ἀκριβῶς... καὶ ἄλλοι ὅμως φίλοι μου ἐπαίνεσαν τὸ τάλαντό σας, τὴν διακριτικότητά σας, τὴν δεινότητά σας σὲ πράγματα σκοτεινὰ, μυστηριώδη, τέλος τὰ θαυμαστά προσόντα σας ὡς τοῦ μόνου καταλλήλου ἀστυνομικοῦ.

— Ὅστε ἔχουν δίκιο πού με ὠνόμασαν ὁ Σέρλοκ Χόλμς τοῦ Ἀρζαντέιν.

— Βεβαιώτατα... ἦλθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἐξῆς λύσιν ἐνὸς ζητήματος, πού γιὰ μένα κατήντησε τρομερὸ πρόβλημα. Νομίζω, κύριε μου, πὼς ἡ γυναῖκα μου με ἀπατᾷ μὲ τὸ φίλο μου Ἐδγάρ. Νομίζω πὼς οἱ ἄθλιοι συναντῶνται σπιτί μου, μέσα στὸ δωμάτιό μου. Ὅλοι αἱ ὑποθέσεις, ὅλοι αἱ ἐνδείξεις μου τὸ ἀποδεικνύουν, ἀλλὰ δὲν ἔχω μὴ ὀριστική ἀπόδειξη. Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ ὑποδείξετε ἕναν τρόπο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσβληθῇ καθόλου ἡ τιμὴ τῆς γυναίκας μου. Ἡ Ὁρτενσία εἶνε πολὺ τιμίκα καὶ ντροπαλὴ — νὰ βεβαιωθῶ ἐάν ὁ Ἐδγάρ ἔσχεται σπιτί μου καὶ μένει μὲ τὴν γυναῖκα μου;

Ὁ κ. Γκριμπουγύ ἐξακολουθοῦσε νὰ γράφῃ.

— Ὅριστε, κύριε, τὴν συμβουλὴ πού μοῦ ζητήσατε. Ἐκτελέσατέ τὴν κατὰ γράμμα. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἔχετε μὴ θαυμασίαν ἀπόδειξιν γιὰ τὰς κρυφὰς σχέσεις μέσα στὸ σπιτί σας, τῆς γυναίκας σας καὶ τοῦ Ἐδγάρ. Ἡ πληρωμὴ εἶνε φράγκα ἑκατό.

Ὁ κ. Γκριμπουγύ κτύπησε τὸ κουδούνι. Καὶ ὁ κατὰ δίκος χαμογελώντας

ὠδήγησε εἰς τὴν ἐξώθυρα τὸν κ. Πετιτὸ.

Ὅταν κατέβηκε στὸ δρόμο ὁ κ. Πετιτὸ ἀνοίξε τὸ χαρτί πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Σέρλοκ Χόλμς ντ' Ἀρζαντέιν καὶ διάβασε.

Κατελήφθηκε ἀπὸ μὴ βαθεῖα ἐκπληξιν.

— Παράξενο, ἀληθινὰ παράξενο, ἐπανελάμβανε. Τέλος, ὅμως, πρέπει νὰ ὑπακούσω.

— Καλὴ μέρα, ἀγάπη μου.

— Καλὴ μέρα, χρυσό μου.

Καὶ ὁ κ. Πετιτὸ φίλησε τὴν γυναῖκα του, μὴ χαριτωμένη, ξανθιά, στρου-

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁ μακαρίτης Θωμὰς Οἰκονόμου εἶχε τὴν συνήθειαν, ὅταν τοῦ ἐδιόδαζαν γιὰ πρῶτην φοράν θεατρικὸν ἔργον, νὰ ἐντείνῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὰς πρῶτας σκηνὰς αὐτοῦ. Ἐὰν αἱ σκηναὶ αὗται ἦσαν καλονοημένα καὶ ἐπρόδιδον συγγραφέα, παρηκολούθει μέχρι τέλους τὴν ἀνάγνωσιν. Ἄν ὁ κ. ἐκλείνε τὰ μάτια του καὶ σκεδὸν ἀπεκοιμᾶτο περιοριζόμενος μόνον, νὰ ἐκφωνῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ μὴ προσβῇ τὸν γράψαντα: «Καλὸ εἶνε, καλὸ εἶνε».

Μίαν, λοιπόν, ἡμέραν νεαρὸς μυστικὸς τῆς θεατρικῆς τέχνης, κατ' ὀρθωσεν, ὑπερὰ ἀπὸ μνηνὸν πολιορκίαν, νὰ πεῖρ τὸν διάσημον σκηνοθέτην ν' ἀκούσῃ τὸ ἔργον του. Διὰ νὰ γίνῃ δὲ τερπνοτέρα ἡ ἀνάγνωσις καὶ διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ παρήγγειλε «γκιουβέ-τοι» εἰς μίαν διάσημον ταβέρναν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παρὰ τὴν Δεξαμενὴν. Μετὰ γενναίαν οἰνοποσίαν, ἡ ἀνάγνωσις ἤρchiεν. Ἀλλὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀρλούμπας καὶ φυσικά ὁ Οἰκονόμου ἀπεκοιμήθη. Εἰς μίαν, ὅμως, στιγμὴν, περὶ τὸ τέλος τῆς 4ης πράξεως, ὁ ἥρως τοῦ δράματος — περὶ δράματος ἐπρόκειτο, ἔλεγε εἰς τὴν ἡρωίδα: «Ἐ! Δὲν πᾶμε νὰ φύγουμε;»

Καὶ ὁ Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀνάγνωσις ἔληξεν ἀπῆντησε:

— Πᾶμε, πᾶμε... Τὰ συγχαρητήριά μου. Πολὺ καλὸ.

Ο. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η... ΓΥΝΑΙΚΟΦΟΒΙΑ ΤΟΥ!

Ὁ Λασκαράτος ἀγαποῦσε πολὺ τὴν γυναῖκα του. Δὲν ἔκανε τίποτα πού νὰ μὴ τῆς πάρῃ προηγουμένως τὴν συγκατάθεσιν καὶ δὲν τῆς ἔκρυβε κα-νένα ἀπὸ τὰ μυστικά του.

Στὰ 1873, λοιπόν, ἐζήτησε νὰ γίνῃ Μασῶνος καὶ φαίνεται πὼς τὸν ἐδέ-χθησαν. Μὰ, ὡστόσο, δὲν ἔγινε. Ἐ-δήλωσε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τηρήσῃ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀπολύτου μυστικοῦ. Καὶ τοὺς ἐδήλωσε καθαρὰ καὶ ἑστέρα ὅ-τι ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον θάκρυβε τὸ μυσ-τικό του, πράγμα, ὅμως, πού δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ γιὰ τὴν γυναῖκα του!...

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΛΕΥ

μπουλὴ καὶ παχουλὴ ἀφράτη γυναι-κούλα.

— Τί ἔχουμε γιὰ φαί;

— Σούπα βραστό, πατάτες καὶ κρέ-μα.

— Κρίμα! ἐγὼ πού ἀγαπῶ τόσο τὴ κρέμα νὰ μὴ μπορῶ νὰ φάω ἀπόψε τὸ βράδυ.

— Καὶ γιατί;

— Εἶμαι προσκαλεσμένος ἀπὸ κάποιο πελάτη μου ἐπαρchiώτῃ, θὰ φάμε μαζί καὶ ἔπειτα θὰ πᾶμε στὸ θέατρο, θὰ ἐ-πιστρέψω τὰ μεσάνυχτα.

— Καλὰ, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ κ. Πε-τιτὸ μὲ παράξενο χαμόγελο στὰ χεί-λη. Ἀντίο καὶ πρόσεξε μὴ κρυώσῃς.

Ὁ Ἐδγάρ ἐπαίρνε συνήθως τὸ ὀρε-κτικό του στὸ καφενεῖον ἢ «Κρέμα».

Στὶς ἑπτὰ, ὁ κ. Πετιτὸ, πῆγε στὸ κα-φενεῖον καὶ εἶπε στὸν ἰδιοκτήτη:

— Καλοπέρα, κύριε Νικ. Ὁ Ἐδγάρ εἶνε ἐδῶ;

— Ναί.

— Ἀπὸ πολλὴ ὥρα;

— Ἐξῆ βερμουτ καὶ ἕνα τέταρτο.

— Ἀπὸ τίς ἔξῃ καὶ τέταρτο;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ κ. Πετιτὸ παρατήρησε στὸ βάθος τοῦ καφενεῖου τὸν Ἐδγάρ πού ἔπινε τὸ τελευταῖο τέταρτό του.

— Καλοπέρα, λεβέντη μου.

— Καλοπέρα. Ἐρχεσαι ἀπὸ τὸ σπι-τι; τί κάμνει ἡ γυναῖκα σου, καλὰ;

— Θαυμάσια. Ἀκού, φίλε μου. Δεί-πνησε ἀπόψε μαζί μου, γιατί ἔχω νὰ δῶ μὴ μικρὴ φιλενάδα στὸ θέατρο τοῦ Φολί Μπερζέρ, μόλις φῶμε θὰ φύγω καὶ μόνο τὰ μεσάνυχτα θὰ γυρίσω σπι-τι μου.

— Εὐχαρίστως, σοῦ κάμνω συντρο-φία, εἶπε ὁ Ἐδγάρ χαμογελώντας.

— Τί θὰ φάμε ἀπόψε, Ἐδγάρ;

— Κανόνισέ τα ἐσύ.

— Ὁ! τί θὰ ἔλεγε εἰς τὸν πρῶτον σπαράγγι! Σ' ἀρέσουν τὰ σπαράγγια;

— Πολύ.

— Λοιπόν, θὰ πάρουμε δύο μερίδες. Ὁ κ. Πετιτὸ παρήγγειλε τὰ φαγητὰ

μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ δύο μερίδες σπαράγγια.

Τὸ δείπνον τελείωσε.

— ὦλε μου, σ' ἀφίνω, πιστεύω ν' ἀν-ταμωθοῦμε αὔριο.

— Ναί, αὔριο, εἶπε ὁ Ἐδγάρ.

Καὶ τὸ χαμόγελό του ἔγινε ἀκόμη πιὸ εἰρωνικό.

Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα, καὶ ὁ κ. Πετιτὸ γυρνᾷ σπιτί του.

Μέσα στὸ κρεββάτι κάτω ἀπὸ τὰ σκε-πάσματα πού σκάνουν οἱ θαυμασιὰς καμπυλότητες, ἡ ξανθιά του σύντρο-φος κοιμᾶται ἕναν ὕπνο, ἀτάραχο ἄ-θῳ.

Ὁ κ. Πετιτὸ πλησίασε τὸ κρεββάτι, ἀνοίξε τὸ κομοντίνο καὶ ἔμπνῳντας τὴν γυναῖκα του ἀπότομα, τῆς εἶπε:

— Ἀθλία! ὁ Ἐδγάρ ἦλθε καὶ σὲ ὀρᾷ-κε ἀπόψε τὸ βράδυ.

Καὶ ἐνῶ ἡ δυχτυλισμένη γυναῖκα, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλή-θεια, ἡ παράξενη καὶ εἰδικὴ ὁσμὴ τῆς ὁποῖα ἀφίνει τὸ σπαράγγι διαχύθηκε

στὸ δωμάτιο. Ἦταν ἡ ἀποκαλυπτικὴ ὁσμὴ, μὴ ἀπόδειξις ὀλοφάνερη τὴν ὁ-ποῖαν ὁ κ. Πετιτὸ χρῆσταισε στὸ Σερ-λόκ Χόλμς τοῦ Ἀρζαντέιν.

ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΛΕΥ.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΗΤΑΝ ΓΡΑΦΤΟ ΤΗΣ...

Ἦταν μὴ φορὰ ἕνας πλούσιος ἐμ-πορος. Ἦταν καλὸς χριστιανὸς καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἔξη-γερό, δυνατό καὶ νὰ τοῦ στέλνῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ.

Μὴ μὲρα πού εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ πῆγε σὲ μὴ ἐμποροπανή-γυρι, ἄργησε τόσο πολὺ τὸ βράδυ, γιατί εἶχε κάτι δουλειὲς νὰ κανονί-σῃ, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ σ' ἕνα πανδοχεῖο. Ἦταν πολὺ ἄργα καὶ δὲν βρῆκε φαγητό. Ὁ καλὸς χριστι-ανὸς ἔκανε τὴν προσευχή του καὶ ἔ-πεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὰ μεσάνυχτα τοῦ φάνηκε πὼς κά-ποιοι χτυποῦσε στὸ παράθυρο.

— Τί ζητᾷ; ρώτησε ὁ ἔμπορος.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπάντησε ἡ μυ-στηριώδης φωνή, ἡ γυναῖκα τοῦ ἰδιο-κτήτου τοῦ πανδοχείου, θὰ γεννήσῃ ἕνα κοριτσάκι! θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τὴν τύχη του.

— Πές μου τί θὰ συμβῇ;

Καὶ ἡ ἴδια μυστηριώδης φωνὴ ἀπάν-τησε:

— Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ θὰ ζήσῃ μέχρι τὰ δεκαεπτὰ, τὴν ἡμέρα ὅμως τῶν γενεθλίων του, θὰ πεθάνῃ μέσ' στὸ πηγάδι τοῦ δρόμου.

Δὲν ἀκούσε τίποτε ἄλλο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξύπνησε, θυ-μήθηκε τὸ ὄνειρό του καὶ πῆγε νὰ δῇ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πανδοχείου.

Πράγματι, ἡ γυναῖκά του, τὴν νύχτα, ἐκείνη, εἶχε γεννήσει ἕνα κοριτσάκι.

Ὁ ἔμπορος λυπήθηκε τὸ μωρὸ καὶ θέ-λησε νὰ τὸ σώσῃ γι' αὐτὸ εἶπε στὸ πατέρα:

— Θὰ μείνω ἐδῶ ὅλο τὸ διάστημα πού θὰ διαρκέσῃ ἡ ἐμποροπανήγυ-ρι, γιατί ἔχω κάτι ὑποθέσεις νὰ κα-νονίσω. Τί λέτε, μὲ θέλετε γιὰ ἀ-νάδοχο;

Ὁ πανδοχεὺς, ἄμα πληροφορήθη-κε πὼς ὁ πελάτης του ἦταν πλού-σιος καὶ καλὸς, δέχθηκε εὐχαρίστως.

Κι' ἔτσι ξένος ἐκείνος, ἔγινε κουμ-πάρος.

Ἡ θάπτισις ἦταν ἀπὸ τίς λίγες πού εἶχαν γίνει στὴν πόλιν ἐκείνη. Ὁ ἐμ-πορος δὲν συλλογίστηκε λεπτά. Ἐ-ώ-δεψε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλο τὸν κόσμο. Ἐκανε δῶρα στὴν νουνὰ καὶ στὴν ἀναδεξιμιά. Ὁ κουμπάρος ἔγινε λατρευτὸς ἀπ' ὅλους.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐμποροπανήγυ-ρις, ὁ ἔμπορος σκέφθηκε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσῃ σπιτί του. Τοὺς ἀπε-χαιρέτησε λοιπὸν ὅλους καὶ τράβηξε γιὰ τὸ χωριό.

— Ἐὰν ἡ ἀναδεξιμιά μου ζήσῃ, εἶ-πε, θὰ τῆς ἀφίσω ὅλη μου τὴν πε-ριουσία καὶ ὅταν συμπληρώσῃ τὰ δε-καεπτὰ, τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς της,

θὰ τὸ κάψουμε, ἐὰν μὲ τὸ καλὸ, ἔ-χουμε γειά.

Τὸ κοριτσάκι μεγάλωσε. Ἐφθασε

στὰ δεκαεξή. Ἦταν πολὺ ὡμορφῇ. Τὰ δεκαεξή χρόνια εἶχαν περάσει κι' ὁ

πῶς ὁ κουμπάρος δὲν εἶχε φανῇ. Ὁ-λοὶ τὸν περιμέναν. Δυὸ μέρες ἀκό-

μη ἔμεναν. Ἡ γιορτὴ τῆς μικρούλας εἶχε φθάσει. Ἀνήσυχοι οἱ γονεῖς της, κύτταζαν στὸν ὀρίζοντα μὴ τυχὸν προβάλλῃ ὁ ἔμπορος, γιατί νόμιζαν πὼς θὰ τὸν ἐβλεπαν καθάλλα, ὅπως καὶ ὅταν εἶχε φύγει. Ὁ ἔμπορος ἦ-ταν καλὸς χριστιανὸς καὶ παρακαλοῦ-σε τὸν Θεὸ. Δὲν εἶχε ξεχάσει τὸ θ-νειρό του, οὔτε τὴν ὑπόσχεσί του. Θὰ προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὴν ἀναδε-ξιμιά του ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἐκείνος μόνος γινώριζε τὴν τύχη τῆς μικρῆς.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Εἶνε ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἐχέμυθος. Νὰ εἶστε ἡσυχος μαζί του» δὲν κάνει τὴν παραμικρὴ κατάχρησι. Ἐχει ἀκό-μα μὴ ἰδιότητα πολὺ σπάνια: εἶνε λι-τός». Τ' εἶνε αὐτό; Συστατικό γιὰ ὑ-πηρετή; Ὁχι: ἐγκώμιο σὲ συγγρα-φέα.

— Ὅποιος δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νᾶνε φτωχός, δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἔχῃ.

— Πολλοὶ φίλοι μοιάζουν μὲ τὸ ἥλια-κὸ ῥολόγιον. Δείχνουν μονάχα τίς ὥ-ρες πού λάμπει ὁ ἥλιος.

— Ποιὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο προτέ-ρημα τοῦ ἀνθρώπου; Μήπως εἶνε τὸ πνεῦμα; Ὁχι, εἶνε ἡ καλωσύνη.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε ἀπεριόριστος ἐ-γώισμός, γεμάτος, ὅμως, ἀφιλοκέρ-δεια.

— Πολὺ συχνὰ ἡ ἱστορία τῆς ἀδυνα-μίας τῶν γυναικῶν εἶνε ἱστορία τῆς δειλίας τῶν ἀνδρῶν.

— Θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ κανεὶς σὲ πολλές παντρεμένες γυναῖκες τὴ γνω-στὴ ἐπιγραφή: «Σ' αὐτὸ τὸ χιτῆμα ὑ-πάρχουν παγίδες».

— Μερικοὶ ἀνδρες εἶνε κακοὶ μο-νάχα ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ μιλοῦν. Μοιά-ζουν μὲ τοὺς καπνοδόχους πού θέ-λουν πολλὰ ζύλα. Τοὺς χρειάζεται πολλὴ καύσιμη ὕλη, καὶ αὐτὴ εἶνε οἱ διπλανοὶ τοῦς.

— Μερικὲς σκέψεις εἶνε σὰν προ-σευχές. Ὑπάρχουν στιγμὲς ὅπου, ὁ-ποῖα στάσι κι' ἂν ἔχουμε, ἡ ψυχὴ μας εἶνε γονατιστή.

— Οἱ ὑποψίες δὲν εἶνε ἄλλο τίποτε ἀπὸ ρυτίδες. Ἡ πρώτη νεότης δὲν τίς ἔχει.

— Ἀπεραντο καὶ αἰώνιο, αὐτὲς εἶνε οἱ δύο ὀφεις τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ τὸν ἰ-δοῦμε τὸν Θεὸ στὴν πρώτη του ὄψι, κυττάζουμε τὴν δημιουργία. Γιὰ νὰ τὸν ἴδοῦμε στὴν δευτέρῃ ὄψι του, κυττάζου-με μὲς στὴν ψυχὴ μας.

— Τὸ κλαδί, ὅταν ζυγνῶναι τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸ κόψῃ τὸ λουλουδί, τρεμου-λιάζει καὶ φαίνεται μαζί σὰ νὰ προσφέ-φεται. Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει κάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ τίναγμα, ὅταν φτάνῃ ἡ

στιγμὴ πού ὁ θάνατος ἀπλώνει τὰ μοι-ραῖα δάκτυλά του γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ.

Ὁ ἔμπορος ἀνέβηκε σ' ἄλογό του καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ πανδοχεῖο. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἡ ἀναδεξιμιά του ἔτρε-ξε ἀμέσως νὰ τὸν προῦπαντήσῃ.

— Καλημέρα, νουνέ μου.

Τὸν κύτταξε μέσ' στὰ μάτια. Ἦταν ἀλήθεια τόσο ὡμορφῇ!

Τῆς εἶχε φέρει πολλὰ δῶρα. Τὸ καλλίτερο ὅμως ἀπ' ὅλα, ἦταν ἕνα φόρεμα. Σωστὸ ἀριστοῦργημα. Ὁ

κουμπάρος τότε εἶπε στὴν μητέρα τῆς ἀναδεξιμίας του:

— Νὰ πάρете ἀπὸ τὸ πηγάδι ὅσο νερὸ χρειάζεσθε γιὰ δύο μέρες.

Ἐκείνη διέταξε τίς γυναῖκες τῆς ὑ-πηρεσίας καὶ γιόμισαν ἀμέσως ὅλα τὰ δοχεῖα πού εἶχαν σπῆν. Τότε ὁ ἐμ-πορος πῆγε στὴν ἀγορὰ καὶ ἀγόρασε ὅσα δέρματα βρῆκε. Ἦθελε νὰ γε-μίσῃ μ' αὐτὰ τὸ πηγάδι. Ὁ ἴδιος ἐ-πεσώπησε στὴν ἐργασίαν αὐτὴν.

Τέλος, ἦλθε ἡ ἡμέρα τῶν γενε-θλίων τῆς κόρης.

«Τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ ζήσῃ μέχρι τὰ δεκαεπτὰ. Τὴν ἡμέραν ὅμως τῶν γενεθλίων του, θὰ πεθάνῃ μέσ' στὸ πηγάδι τοῦ δρόμου».

Ὁ ἔμπορος θυμῶταν τὴν προφητεία ἐκείνη. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἀφίνε τὴν ἀναδεξιμιά του μόνη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Η ΜΥΡΙΑ ΕΥΝΟΕΙ ΤΟΝ ΠΙΘΚΑΝΘΡΩΠΟ

Ἐνῷ συνέβαιναν ὅλα αὐτά, ἡ Μύριελ ἐσπεύδε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι, ὅπως τῆς εἶχε συστήσει ἡ μητέρα της. Καθὼς περνοῦσε ὁμως ἀπὸ τὸν κῆπο, τὸ βλέμμα της ἐπέπεσε ἐπάνω στὸ ὑψηλὸ φοινικόδεντρο. Καί με κατὰπληξι τῆς εἶδε τὰ φύλλα του νὰ κινούνται καὶ νὰ προβάλλῃ τὸ κεφάλι τοῦ πιθηκάνθρωπου! Τὰ ζωπρὰ μάτια του ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ φαινόταν φοβισμένος. Ἀπὸ μακριὰ ἀκουγόntonταν ἀκόμη οἱ φωνές καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τῶν ἰθαγενῶν ποὺ φώναζαν κι' ἔκαναν θόρυβο κυνηγώντας ἀκόμη τὸν πιθηκάνθρωπο, χωρὶς νὰχοῦν ὡστόσο καμμίᾳ ἐλπίδα νὰ τὸν θροῦν.

Ἐκείνη τὴν στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μητέρας της ποὺ τὴν φώναζε. Τότε, καθὼς ἐδῆβαινε ἀπὸ τὸν κῆπο, ὤψωσε τὸ χέρι της κι' ἔκαμε ἕνα νόημα στὸν πιθηκάνθρωπο, ποὺ ἐσήμαινε «φύγε».

Κι' ἐπειδὴ ὁ πιθηκάνθρωπος φαινόταν πῶς δὲν καταλάβαινε, τοῦ φώναξε δυνατὰ:

—Φεύγα, φεύγα, μὴ σὲ σκοτώσουν!

Κι' ἐσπευσε νὰ μῆνι στὸ σπίτι, ὅπου τὴν περίμενε ἡ μητέρα της.

Ἀλλὰ συνέβη κάτι παράξενο ἐκεῖνη τὴν στιγμή.

Ὁ πιθηκάνθρωπος, λές καὶ ἀντελήφθη τὰ λόγια τῆς Μύριελ, ἔκαμε ἕναν σάλτο καὶ ἐξαφανίστηκε ἀνάμεσα στ' ἄλλα δέντρα.

Ἡ μητέρα της ποὺ ἔκουσε τὴν φωνὴ τῆς Μύριελ, τὴν ρώτησε:

—Ποῖον φώναζες μέσα στὸν κῆπο, Μύριελ;

Ἡ ἐρώτησις ἦταν τόσο ἀπρόοπτη ὥστε ἡ Μύριελ δυσκολεύτηκε ν' ἀπαντήσῃ. Τί νᾶλεγε; Ὅτι φώναζε τοῦ πιθηκάνθρωπου νὰ φύγῃ; Ἀλλὰ καταλαβαίνουν τὴν ἀνθρώπινη γλῶσσα οἱ πιθήκοι; Θὰ τὴν κοροϊδεύει καὶ αὐτὴ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μέσα στὸ σπίτι ὅταν τὸ μάθαιναν. Ἰσως καὶ νὰ τὴν ἐπαιρῶν γιὰ κουτὴ καὶ ἀνόητη.

ΟΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τοῦ Ἑγγλίου συγγραφέως Τζάκ Λούκ

Τότε ὁμως πῶς τῆς ἦρθε νὰ φωνάξῃ τοῦ πιθηκάνθρωπου νὰ φύγῃ; Τὸ ἴδιο ἐρώτημα ὑπέβαλε καὶ στὸν ἑαυτὸ της ἡ Μύριελ, ὅταν ἄκουσε τὴν μητέρα της νὰ τὴν ρωτᾷ με ποῖον μίλουσε στὸν κῆπο.

—Τοῦ Μπιούτυ, τοῦ μικροῦ σκύλου μας, φώναζε νάρθη μέσα. Μὰ μοῦ τῶσκασε ἀπ' τὸν φράχτη στὸν δρόμο.

—Μύριελ, παιδί μου, φαίνεται πῶς εἶσαι ἀρρωστη. Κάτι θάχης πάθει. Τὸ ξέρεις; Ὁ Μπιούτυ εἶνε κλειδωμένος μέσα στὴν αὐλή. Πῶς σοῦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Καὶ πλησιάζοντάς τιν, τῆς ἐπίασε τὸ κεφάλι με στοργή, λέγοντάς τιν συγχρόνως:

—Μύριελ, παιδί μου. Ἐσὺ ἔχεις πυρετό. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ ἰασηθεῖς...

Ἀκούς;

Ἡ Μύριελ ἤρχισε ἕνα νευρικό σιγανὸ κλάμμα, ποὺ τὸ διέκοπταν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ λυγμοί...

Ἡ μητέρα της τρομαγμένη, τὴν πῆρε στὴν κάμαρά της...

Ὅλη τὴν νύχτα ἡ δυστυχισμένη Μύριελ

ριελ καινόταν ἀπὸ τὸν πυρετό, ἕναν πυρετό δυνατό καὶ ἐφιαλτικό ποῦ τῆς ἔφερε καὶ παραλήρημα.

—Αὐτὸς εἶνε... Τὸν βλέπω... Γιατί τὸν κυνηγάτε... Μὴν τὸν κυνηγάτε... φώναζε μέσα στὸ παραλήρημά της ξεσκιζόντας τὰ σεντόνια τοῦ κρεβάτιού της, γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε συναχθῇ καὶ ἔαγρυπνοῦσε ὅλη ἡ οἰκογένειά της.

Ὁ γιατρὸς Τζέκινσον προσπαθοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν αἰτία τῆς ἀπίστευτης αὐτῆς ἀδιαθεσίας της καὶ διαρκῶς ὑπέβαλλε ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ Μύριελ εἶχε δὴ νεκρὸν ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸν Γκάρσον δὲν μπορούσε νὰ μάθῃ. Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια ὡστόσο δὲν ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ γριψῶδη λόγια τοῦ παραληρήματος τῆς Μύριελ.

—Εἶνε πολὺ καλός... Μὴν τὸν κυνηγάτε... Δὲν θέλω νὰ τὸν σκοτώσετε! φώναζε συνεχῶς ἡ κα μὲνη μέσα στὸν πυρετὸ της ποὺ τῆς εἶχε ἀνάψει τὰ μάγουλα καὶ τὴν ἔκανε συμπαθητικώτερη ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε.

—Πρέπει νὰ περιμένωμ τὴν καλύτερη σὲ τῆς γιὰ νὰ ἐξακριβώσωμ τὴν αἰτία τῆς ἀποτόμου ταραχῆς της. Ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα ἔχει πάθει κάποιον δυνατόν ψυχικὸν κλονισμό, συμβούλευε ὁ γιατρὸς Τζέκινσον.

Ἰσως νὰ τῆς ἐπετέθη καὶ ὁ πιθηκάνθρωπος. Ἰσως... Ἀλλὰ, ποῖος ξέρει.

Καὶ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια τοῦ σέρ Τόμας περνοῦσε ἀγωνιώδεις στιγμὲς στὸ προσκέφαλο τῆς ἀσθενοῦς ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸν πυρετὸ περιέπεσε σ' ἕναν βαρὺ λήθαργο.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Εἶχαν περάσει δυὸ μέρες ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τῆς Μύριελ, ὅταν νέα συνταρακτικὰ γεγονότα ἦρθαν ν' ἀναστατώσουν τὸ ἡσυχὸ χωριουδάκι ὅπου ζοῦσε ὁ σέρ Τόμας με τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς ἐμπιστοὺς ὑπαλλήλους του.

Ἦταν μεσημέρι ἀκριβῶς καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ μικροῦ χωριοῦ, κατὰκοποι ἀπ' τὴν δουλειὰ τῆς ἡμέρας, μάζεσαν τὶς ἀζίνες καὶ τὰ πριόνια τους γιὰ νὰ πάνε στὶς καλύβες τους νὰ φᾶνε, ὅτε, ἀκούστηκαν πυκνοὶ πυροβολισμοὶ καὶ φωνές τρομαγμένες ἀνθρώπων. Σιγασιγὰ ὁ θόρυβος πλησίαζε καὶ σὲ λίγο φάνηκαν μερικοὶ λευκοὶ μαζί με λίγους ἰθαγενεῖς νὰ τρέχουν διασκορπισμένοι σὰν νὰ τοὺς κυνηγοῦσε κάποιος ἀόρατος ἐχθρός.

Ὁ σέρ Τόμας, ἀκούγοντας τὸν θόρυβο, ἄρπαξε τὸ δίκαννὸ του καὶ δρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί συνέβαινε. Σὲ λίγο ὁμως τὰ πράγματα ξετυλίχθηκαν ραγδαίᾳ καὶ ἀναπάντεχα. Ἀνάμεσα στοὺς πανικοβλήτους ἀνθρώπους ποὺ ἔτρεχαν, διακρινόταν καθαρά καὶ ἕνας πίθηκος ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε. Ἦταν ἕξαιρετικὰ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἀγριὸς καὶ σωματώδης. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα τεράστιο ρόπαλο ποὺ τὸ ἐκράδαινε ἀπειλητικά.

Ὁ σέρ Τόμας παρενέβηκε τότε σ' ἕνα τραγικὸ θέαμα.

Ὁ πίθηκος, προφταίνοντας τοὺς ἀνδρες, ἔρριξε τέσσερις μαζί χάμω μ' ἕνα χτύπημα: Τὸν ἐπιστάτη τῆς ἐπαύλεως, τὸν βοηθὸ τοῦ γιατροῦ Τζέκινσον καὶ δυὸ ἰθαγενεῖς. Ὁ βοηθὸς τοῦ γιατροῦ, ἕνα ἄμοιρο νέο παιδί ὡς 22 χρόνων, ἔαπλώθηκε χάμω φαρδύς, πλατύς, νεκρός. Ὁ πίθηκος, μετὰ τὸ κατόρθωμά του ἀνέβηκε διὰ μιᾶς καὶ με καταπληκτικὴν εὐστροφία ἐπάνω σ'

ἕνα δέντρο πανύψηλο καὶ ἀπ' ἐκεῖ, πηδώντας σ' ἄλλο, ἐγίνε ἀφαντος.

—Εἶνε ὁ ἀνθρωποπίθηκος! φώναζε ὁ σέρ Τόμας.

—Ὁχι, ὄχι. Δὲν εἶνε αὐτός, ἐπενέβη ὁ γιατρὸς Τζέκινσον ποὺ εἶχε καταφθάσει στὸ μεταξὺ καὶ παρακολουθοῦσε με ἀγωνία καὶ αὐτὸς τὸ ἀπαίσιο θέαμα. Τώρα ἐξηγῶ τὸ μυστήριον. Οἱ πιθήκοι εἶνε δυο. Χάρις σ' αὐτὰ —κι' ἐδείξε τὰ κυάλια του ποὺ κρατοῦσε— κατῶρθωσα νὰ διακρίνω ἀπὸ κοντὰ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ τέρας. Εἶνε ὁ οὐραγκοτάγκος ποῦ...

Ἀλλὰ ἐδῶ διέκοπη ἀπότομα σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πῇ κάτι τὸ τρομερὸ καὶ μετάνιωσε ὕστερα.

—Ποῦ; ρώτησε ἀδμονώνοντας ὁ σέρ Τόμας.

Ὁ γιατρὸς Τζέκινσον δρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι ν' ἀπαντήσῃ. Μία μεγάλη ἐσωτερικὴ πάλη ἐγίνε γιὰ λίγες στιγμὲς μέσα του καὶ ὕστερα ἀπῆλπισε ἀμέσως χωρὶς διαταγῶν:

—Εἶνε ὁ οὐραγκοτάγκος ποὺ κυνηγῶσε καὶ σκότωσε τὸν Γκάρσον.

Ὅστόσο δὲν εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ὁ οὐραγκοτάγκος ἐκείνος ἦταν ὁ πίθηκος ποὺ εἶχε ἀρπάξει τὸν μικρὸ Πέτερ!

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τοῦ διέφευγε νὰ τὸ πῇ. Τὴν τελευταία στιγμή ὁμως σκέφτηκε πόσο ὀδυνηρὸ θὰ ἦταν αὐτὸ γιὰ τὸν δυστυχισμένον πατέρα καὶ ποῖα παλὰ φαρμακερὴ πληγὴ θὰ τοῦ ἀνέζεε. Γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ ψευσθῇ. Γιατί ὁ πίθηκος ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν Γκάρσον δὲν ἦταν αὐτός ὁ οὐραγκοτάγκος ἀλλὰ ὁ πιθηκάνθρωπος!

Αὐτὸ τὸ ἤξερε πολὺ καλά, γιατί ὁ ἴδιος εἶχε μείνει μέρες ὁλόκληρες ἀντίκρου στὸν τρομερὸ ἐκείνον τετράποδον ἀπαγωγέα τοῦ μικροῦ Πέτερ καὶ τὸν εἶχε μελετήσει ἐπανειλημμένως μετὰ τὰ κυάλια του...

Ἀλλὰ, τί γύρευε τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ τέρας μέσα στὸ χωριὸ τους. Γιὰ ποῖο λόγο εἶχε ἀφήσει τὴν ἀπομακρυσμένη περιοχή ὅπου ζοῦσε, γιὰ νὰρθῇ μέσα στὸ χωριὸ τους καὶ νὰ σκοτώσῃ κατὰ ἕναν τέτοιο τρόπο ἀνθρώπους;

Ἦξερε ἐκ πείρας ὅτι οἱ πιθήκοι ποτὲ δὲν θλάπτουν τοὺς ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἂν τοὺς κάμουν κακὸ. Τί κακὸ νὰ τοῦ εἶχαν κάμει οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ γιὰ νὰ τοὺς κυνηγᾷ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὸν θάνατό τους; Ἀρὰ γε ὁ Πέτερ;... Ἀρὰ γε εἶχε χαθῇ ὁ Πέτερ καὶ τὸν ἀναζητοῦσε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς; Ἀρὰ γε;... Ὅστόσο δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ σκέψεις.

Ὁ σέρ Τόμας παρασύροντάς τὸν τὸν πῆρε μαζί του καὶ προχώρησαν πρὸς τὸν τόπο τοῦ δράματος.

Μόλις ὁ πίθηκος ἐγίνε ἀφαντος, ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἀνθρώποι ποὺ πρὶν λίγο τοὺς κυνηγοῦσε, στράφηκαν στὰ θήματα τοὺς καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κυνηγοῦν αὐτοὶ τώρα.

Ἐτρεχαν καὶ πυροβολοῦσαν ἐπάνω στὰ δέντρα με λύσσα.

Κάποιοι ἰθαγενεῖς ποὺ δὲν τοὺς ἀκολούθησε, πρόφτασε τὸν σέρ Τόμας μετὰ τὸν γιατρὸ καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται μετὰ τρόπο:

—Ὁ, ἀφεντικό. Αὐτὸ ποὺ εἶδαν σήμερὰ τὰ μάτια μου ἦταν τρομερὸ. Ἐνόσω ζῶ θὰ θυμάμαι αὐτὸ ποὺ μᾶς συνέβη σήμερὰ. Εἶδα τὸν πιθηκάνθρωπο! Οὐτὲ ἀνθρώπος εἶνε, οὔτε καὶ ζῶ. Εἶνε σατανὰς ποὺ ἔχει σιδερένια χέρια καὶ περὶ σὰν πουλὶ χωρὶς νάχη

φτερά.

—Μὰ, δὲν ἦταν ὁ πιθηκάνθρωπος, καλὲ μου ἀνθρώπε. Ἐγὼ τὸν εἶδα μετὰ τὰ κυάλια μου. Ἦταν ἕνας τεράστιος οὐραγκοτάγκος, μετὰ κολοσσιᾶ ὄμμα, ποὺ σὰς κυνηγοῦσε.

—Ἀφεντικό, δὲν εἶμαι τρελλός, οὔτε ἔχω παραισθήσεις, ἀπάντησε με βεβαιότητα ὁ ἰθαγενής. Ἦταν κρυμμένος ὁ πιθηκάνθρωπος στὸν κῆπο σας, ἐπάνω σὲ μιά ψηλὴ φοινικιά. Τὸν διώξαμε με πυροβολισμοὺς καὶ φωνές καὶ ἐνῷ ἐμεῖς τρέχαμε στὴ γῆ, αὐτὸς πετοῦσε πάνω στὰ δέντρα. Ἐαφνικὰ τὸν χάσαμε. Τὸν χάσαμε... ἀλλὰ, ναί, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἔκαμε καὶ ξαφνικὰ πῆδησε σὰν ἀστραπὴ ἐπάνω μας. Δὲν εἶχε κανένα λόγο, ἀλλὰ μόνο μετὰ τὸν γρόνθου του ἐστρώσε πολλοὺς χάμω, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἐμένα. Μᾶς ἀναποδογύρισε, μᾶς πάτησε κι' ἐγίνε ἀφαντος χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουμε.

—Περίεργο! ψιθύρισε ὁ γιατρὸς Τζέκινσον. Κάποιο ἀνεξήγητο μυστήριον πλανᾶται γύρω σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐγὼ εἶδα νὰ σὰς κυνηγᾷ ἕνας οὐραγκοτάγκος, οὐ μὴν ὑποστηρίζεις ὅτι σὰς κυνηγοῦσε ὁ πιθηκάνθρωπος. Μὰ τὸν θεὸ δὲν καταλαβαίνω τίποτε. Ἐκείνη τὴν στιγμή κατέφθασε ἐντρομος ἡ λαῖδη Ἐλεν, ἡ μητέρα τῆς Μύριελ.

—Τί συμβαίνει πάλι; ρώτησε ἐντρομπ. Ἀκούσαμε φωνές καὶ πυροβολισμοὺς μέσα ἀπ' τὸ δωμάτιο κι' ἔτρεξα

νὰ δῶ τί συνέβη. Ἡ Μύριελ ζῦπνησε καὶ ρωτᾷ μήπως πληγώθηκε ὁ πιθηκάνθρωπος.

—Ὁ πιθηκάνθρωπος; ρώτησαν μετὰ μιά φωνὴ ὁ γιατρὸς καὶ ὁ ἰθαγενής.

—Ναί. Ἡ Μύριελ σκέφτηκε ὅτι πάλι θὰ συνέβη κάποια συμποκὴ μεταξὺ ἰθαγενῶν καὶ πιθηκάνθρωπου καί...

—...ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγεία του, πρόσθεσε με ἕνα πικρὸ χιούμορ ὁ σέρ Τόμας. Νὰ πᾶς νὰ τῆς πῆς τῆς μικρῆς νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τέτοια ζητήματα.

Ἡ λαῖδη Ἐλεν, καθουχασμένη, γιατί δὲν πληροφορήθηκε ἀκόμη τίποτε, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι.

Τὴν ὥρα ποὺ ἐφευγε, ἀκούστηκαν φωνές καὶ μιά ὁμάδα ἰθαγενῶν κατέφθασε σὲ λίγο. Ἐτρεχαν ὅλοι χαρούμενοι καὶ πυροβολοῦσαν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαύρους πλησίασε τὸν σέρ Τόμας.

—Τί τρέχει, Κρίστ, τὸν ρώτησε ὁ τελευταῖος.

—Ἀφέντη! ἀπάντησε ὁ μαύρος, κάνοντας διάφορα νεύματα μετὰ τὰ χέρια. Ἀφέντη, πιάστηκε, πιάστηκε...

—Ποῖος;

—Ὁ πίθηκος.

—Ποῖος πίθηκος; ρώτησε ἐπεμβαίνοντας ὁ γιατρὸς Τζέκινσον.

—Ὁ οὐραγκοτάγκος, ἐξήγησαν πολλοὶ μαζί ἰθαγενεῖς.

Ὁ γιατρὸς ἔκαμε τὸν σταυρὸ του.

(Στὸ ἐρχόμενο ἢ συνέχεια)

10700
ΡΟΣΚΩΦ

“Ένα γιγάντιο ανάγνωσμα, πάθους, αίματος και φρίκης, υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Δίστασε και κάτωρη, συστρέφοντας τα χέρια της με απόγνωσιν έλεγε:— Πριν από λίγο λέγατε ότι σας είναι εύκολο να με σώσετε και να με βοηθήσετε. Έξακολουθείτε ναχετε την ίδια διάθεση; Τώρα βλέπετε ότι σας παρακαλώ για τον Γεράρδο και για μένα... Ναι, το νοιώθω, χάθηκε... ο σύζυγός μου με μισεί τόσο ώστε είναι αδύνατο να με συγχωρήσετε. Ναι, έχετε δίκαιο. Θα με περιγελοῦσαν και θα με θεωρούσαν τρελή αν επιχειρούσα να εκθέσω στους δικαστές τα καθέκαστα του έγκλήματος αυτού... Λοιπόν μιλήστε...

— Σας είπα ότι σας προτείνει ανταλλαγή υπηρεσιών. Θα σας μιλήσω τώρα σαφέστερα. Ξέρετε πόσο σας αγαπώ. Από την πρώτη μέρα που σας είδα με κατακτίσατε και ο νους μου έμεινε πάντα κοντά σας. Σας το είπα. Σεις με δεχτήκατε με την περιφρόνησι και την ύβρι στα χείλη, αλλά ο έρωας μου έμεινε αμετάβλητος. Σας αγαπώ πάντοτε θερμότατα, περιπαθέστατα. Και όμως μου φαίνεται πως δεν με προσέχετε και δεν με καταλαβαίνετε...

— Καλά κάματε να μ' έρωτευητε, είπε με σιγανή φωνή και πνιγμένη. Δεν είναι δυνατόν να γίνω εγώ έρωμένη σας... Είναι πιθανόν ότι θα πέθαινα με μια τέτοια βρισιά!

Έκείνος άφησε μια κραυγή λύσσης— Λοιπόν με αποστρέφεσθε πολύ; ρώτησε.

Και ενώ εκείνος προχωρούσε για να της πιάσει το χέρι, εκείνη τον απώθησε βίαια με μιάν έκφρασι αποστροφής.

Έγινε μεταξύ τους μια στιγμή σιωπής. Ο Ροσκώφ ένοιωσε ότι δεν ήταν κύριος του εαυτού του. Οι κρόταφοί του κτυπούσαν με δύναμι και τα μάτια του φαινότουσαν ταραγμένα.

Τέλος καταπραυνθηκε κάπως. — Σκεφθήτε ότι το αίσχος της καταδίκης αυτής σας περιμένει.

Η φωνή του έτρεμε τόσο και ήταν τόσο υπόκοψη, ώστε η νέα γυναίκα δυσκόλως τον άκουε.

Σήκωσε τους ώμους.

— Θα καταδικασθώ άθωα.

— Γίνετε έρωμένη μου... Ατίμωσις αντί ατιμώσεως. Αυτό είναι καλλίτερο, αφού δεν γίνεται δημοσία. Με μια λέξη εγώ μπορώ να έμποδίσω τον σύζυ-

γό σας να σας προξενήσει το παραμικρό κακό, αλλιώς είσθε χαμένη.

— Σκεφθήτε τον Γεράρδο, τον γιό σας. Ξέρετε τις κοινωνικές προλήψεις. Θα φέρη ο' όλη του τη ζωή την άμνησιν της ατιμώσεως της μητέρας του. Δεν θα τον βλέπετε πιά παρά μόνο κατά μεγάλα, πολύ μεγάλα και άραία διαστήματα. Και όταν θα μεγαλώση, όταν θα γίνη άντρας, όταν θα μπορή να κρίνη για όσα βλέπει και όσα ακούει, θα θελήση να μάθη γιατί η μητέρα του τον εγκατέλειψε και ζή μακριά του... και θα μάθη επί τέλους ότι γεννήθηκε από μοιχαλίδα και ότι πιθανόν να μην είναι γιός του Ιωάννη Λωραίν, αλλά του Ροσκώφ. Καταλαβαίνετε και φαντάζεσθε τότε την ντροπή και την αίσχυνν του. Φαντάζεσθε την αγανάκτησι και τις κατάρεις του!

Η Ζερμαίν συνέστρεψε απελπισμένα τα χέρια της.

— Μιά λέξι μόνο πείτε μου και σας σώζω... συνέχισε ο γιατρός. Ο κόσμος δεν θα μάθη τίποτε για όσα συνέβησαν μεταξύ μας. Διαφυλάξτε τον σεβασμό του γιου σας, κρατήστε κοντά σας τον Γεράρδο... κρατήστε το μέτωπο ψηλά μεταξύ όλων. Ο σύζυγός σας θα είναι ανίσχυρος να σας βλάψη. Ατίμωσις αντί ατιμώσεως. Τι προτιμάτε;

Και επειδή εκείνος προχώρησε και πάλι προς αυτήν με το στόμα τρεμάμενο και με σπασμωδικά τα χαρακτηριστικά του προσώπου, εκείνη ώπισθοχώρησε και, πλησιάζοντας το τραπέζι, άρπαξε το μικρό έγχειρίδιο που άλλοτε, παρ' όλίγον να την απαλλάξη απ' τη ζωή.

ΛΧ

Δεν την πρόσεξε. Αλλά επειδή έξακολουθούσε να την παρακολουθί, εκείνη έτεινε το χέρι της προς αυτόν και η λεπίδα του έγχειριδίου έλαμψε.

— Δεν σκεφθήκατε, είπε, ότι μου υπολειπόταν ένα μέσον να σώσω την τιμή μου και να μην έκτεθω στον κίνδυνο να με καταρασθί ο γιός μου. Έάν προχωρήσετε ένα βήμα ακόμη, θα κτυπηθώ άμέσως με αυτό το έγχειρίδιο.

Ο Ροσκώφ άφησε ένα παταγώδες γέλιο.

— Ούτε αυτό το μέσον έχετε...

— Νομίζετε πως διαστάζω;

— Πιθανόν.

— Βγείτε άμέσως, απομακρυνθήτε!

Να φύγετε να μη σας βλέπουν τα μάτια μου. Αλλιώς σκοτώνομαι μπροστά σας.

— Είναι πολύ άργα.

— Γιατί;

— Γιατί πλησιάζει η ώρα δέκα και στην πλαϊνή αίθουσα μου φαίνεται ότι ακούσα βήματα ανθρώπων που μάς παραμονεύουν.

— Δεν σας καταλαβαίνω.

— Θα εξηγηθώ σαφέστερα. Αλλά πρώτα απ' όλα ρίξτε το έγχειρίδιο αυτό...

— Όχι, θα μείνη το τελευταίο καταφύγιό μου...

— Μα, ρίξτε το, σας παρακαλώ.

— Όχι, όχι, όχι...

Αρχισε να την κυττάξη στα μάτια συγκεντρώνοντας επάνω της όλη την έντασι της θελήσεώς του και της μαγνητικής του δυνάμεως.

Η Ζερμαίν έφερε το χέρι της στο πρόσωπό της σαν ναθελε να διώξη κάποιο θλιβερό θέαμα.

Μιά άπροσπη φρικασίς την κατέλαβε και χωρίς να θέλη και παρά την δύναμι του χαρακτήρος της, που είχαν έκμυδενιστή, άφέθηκε να κυριευθί απ' αυτόν και δουναισθητα αποκοιμήθηκε.

Καθώς βρισκόταν ακόμη μεταξύ ύπνου και αισθήσεως, ψιθύριζε οίγνά, κουνώντας το χέρι της:

— Φύγετε... φύγετε...

Ο Ροσκώφ πλησίασε και της είπε χαμηλοφώνως:

— Δόστε μου αυτό το έγχειρίδιο.

Αλλά εκείνη το κρατούσε και τα δάχτυλά της ήταν προσκολλημένα στη λαβή του.

Όσοσο υπήκουσε.

Το χέρι της έτάθη προς το μέρος του, τα δάχτυλά της αποσπάσθηκαν και το όπλο έπεσε.

Την ξύπνησε προτού κοιμηθί καλά.

Η Ζερμαίν είχε το βλέμμα έκπληκτο.

— Θέλετε να μάθετε γιατί δεν έχετε πιά ούτε την ελευθερία του να σκοτωθήτε; της είπε.

Ανεκάλεσε τις άναμνήσεις της, άνεζήτησε το έγχειρίδιο και ώρμησε να το πάρη. Αλλά εκείνος την πρόλαβε, έθεσε επάνω του το πόδι της και θυμωμένα και με άνυπομονησία, είπε:

— Άρκοῦν πιά! 'Ο καιρός έπείγει. Μάθετε ότι δεν ανήκετε στον εαυτό σας πιά. Έχω την δύναμιν να έκμυδενίσω την θέλησί σας άμα το θεθέλω. Υπόκεισθε στην μαγνητική έπιρροή μου και μπορώ να κατασυντρίψω την δύναμί σας.

Τον κύταζε έκθαμβη και νόμιζε ότι θα παραφρονούσε:

— Όσα σας είπα δεν πρέπει να σας έκπλησσουν. Θα νοιώθετε βέβαια κάποιο δυσάρεστο συναίσθημα όταν θα άναζητῶ τα ώραία σας μάτια και θα προσπαθῶ να έπηρεάσω την θέλησί σας. Είσαθε δούλη μου, κτήμα μου, ένα πράγμα που τέλος μπορώ να διαθέσω όπως θέλω. Δεν μπορείτε να αντιπάζετε την έλαχίστην αντίστασι.

Εγώ διατάσσω και σεις υπακούετε. Κατάλαβα για πρώτη φορά την αλλόκοτη αυτή δύναμι μου κατά την πρώτη μέρα του γάμου σας. Κάτω από το βλέμμα μου περιπέσατε σε καταληψία και ήταν τόσο η άναισθησία σας, ώστε μόρεσα να διατρηθώ πέρα πέρα το μπράτσο σας, χωρίς να έκδηλώσετε το παραμικρό αίσθημα πόνου. Είσαθε δική μου. Ανήκετε σε μένα. Μπορώ να σας άποκομίσω και να σας διατάζω να μ' ακολουθήσετε, καμμιά δε άνθρωπινη δύναμις, ούτε λόγος καθέκτος, ούτε λόγος τιμής ή στοργής θα μπορέση να σας συγκρατήρη. Βλέπετε λοιπόν ότι η αντίστασίς σας είναι άνώφελη; Μπορώ να σας διαθέσω κατά βούλησιν. Προτιμώτερο λοιπόν να δεχθήτε τον έρωτα που σας προσφέρω. Έτσι σώζεσθε και από τις έπικρίσεις της κοινής γνώμης, σώζετε δε και το παιδί σας. Με την άρνησί σας δεν κερδίζετε τίποτε. Γιατί θα σας βρώ παντού, όπου και άν πάτε και τότε δεν θα σας εὐοπλαχνισθῶ ίσως όπως σήμερα για την άδυναμία σας.

Θα με άποφύγετε βέβαια, αλλά δεν θα μπορέσετε να κρυφθήτε τόσο καλά, ώστε να μη βρώ τα ίχνη σας. Βλέπετε, λοιπόν, ότι είσθε χαμένη ολόγελα;

Μισοπεθαμένη έπεσε επάνω σ' έναν καναπέ και έπιασε το κεφάλι με τα χέρια της ενώ ολόκληρο το σώμα της ταραζόταν από τους λυγμούς.

Έκείνος γονάτισε κοντά της χωρίς αυτή να τον δῇ και είπε με έπισιμότητα:

— Ακούσατε! Αποφασίστε γρήγορα, γιατί μετά πέντε λεπτά θα είναι πολύ άργα. Όλοι σας εγκαταλείπουν: ο σύζυγός σας, η θέλησίς σας, οι δυνάμεις σας και αυτός ο Θεός, τον όποιο σας άκούω αυτή τη στιγμή να παρακαλῇ. Τότε γιατί με άποκρούετε, αφού είμαι στην πραγματικότητα, ο μόνος άνθρωπος τον όποιο δεν έχετε λόγο να φοβάσθε αφού σας αγαπῶ και αφού η συνδρομή του μπορεί να σας σώση απ' όλους τους κινδύνους που σας άπειλούν; Μιλήστε, μιλήστε γρήγορα λοιπόν!...

— Μου προκαλεί φρίκη... ναι, το νοιώθω, είμαι κατεστραμμένη. Αλλά ο Θεός, τον όποιο βλασφημείτε, δεν θα με εγκαταλείψη τελείως, θα με βοηθήρη, θα με προστατεύρη.

— Αυτό είναι το τελευταίο που έχετε να μου πῆτε;

Έκείνη ένοιωσε την ζωηρή έπιθυμία να έκτομίσρη έναντιόν του μια τελευταία ύβρι. Αλλά δεν πρόλαβε.

Χτυπούσαν ἤδη στην πόρτα δυνατό και συνεχώς. Η Ζερμαίν άφησε μια φωνή:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

Μωρίς Λεμπλάν

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

Άρσέν Λουπέν

σούν τα δέκα λεπτά! Μπορεί να μετανοήση και να καταδικάσρη σε θάνατο και εσένα!

Η Κοραλία τον κύταζε στα μάτια κι' άπάντησε παγερά:

— Όχι! Μένω μαζί σου!

— Μα είναι τρέλλα! Γιατί η άσκοπη αυτή θυσία; Φοβάσαι περισσότερο τη σωτηρία σου από τον θάνατο;

— Όχι.

— Τότε πρέπει να ζήσῃς.

— Μένω μαζί σου....

— Μα γιατί αυτή η έπιμονή σου. Δεν θα χραισμεύρη σε τίποτα η θυσία σου. Δεν καταλαβαίνεις ότι όπως σῃποτε εγώ θα πεθάνω; Γιατί θέλεις να θυσιασθῇς μαζί μου;

Την έσφιξε περισσότερο στην άγκαλιά του.

— Άκριβή μου! Αν πραγματικά μ' αγαπῶς πρέπει να ζήσῃς. Πίστεψέ με. Ο θάνατος θα μου φανῇ χίλιες φορές παγερός αν πεθάνω μαζί σου. Ενώ αν πεθάνω μόνος μου και με τη σκέψη ότι συ θα ζήσης ο θάνατος θα με δρῇ ἥσυχο. Θα πεθάνω εὐτυχισμένος, Κοραλία μου, αν συ ζήσης.

Ήταν τόσο παθητική εκείνη η στιγμή, ώστε ξεχάσαν τον θάνατο που παραμόνευε κι' ο ένας έπινε τα λόγια του άλλου.

— Σε αγαπῶσα από τη πρώτη μέρα Πατρίκιε και δεν άργησα να καταλάβω ότι και συ μ' αγαπῶς. Δεν περίμενα να μου το πῆς. Αν εγώ δεν μίλησα πρώτη είναι γιατί περίμενα την κατάλληλη εύκαιρία. Τώρα μη μου λές να σε άφήσω. Μη μου ζητάς να ζήσω χωρίς εσένα μια ζωή που θα είναι χειρότερη από το θάνατο.

— Όχι, Κοραλία! Το δικό σου καθήκον είναι να ζήσῃς!

Και για να την πείρη, της έσφιξε παράφορα τα δυο χέρια, ψιθυρίζοντας της στο αυτί:

— Είναι καθήκον σου να θυγῇς από δω μέσα, για να προσπαθήσης να σώσης όπως σῃποτε κι' εμένα! Δεν κατα-

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Κύριε προϊστάμενε, χάσαμε το κλειδί της κεντρικής εισόδου των άπολεσθέντων αντικειμένων!...

λαβαίνεις λοιπόν;

—Τι λες, Πατρίκιε; Νά σε σώσω;

—Μά ναί! Καί είμαι θέβαιος ότι όταν θγής από δω μέσα θα κατορθώσας όπως οπώδηποτε να ξεφύγης από τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, νὰ τρέξης, νὰ ζητήσεις βοήθεια, νὰ εἰδοποιήσας τοὺς φίλους μας!

—Ζητᾷς νὰ με πείσης νὰ σ' ἐγκαταλείψω στὴν τύχη σου, ἀκριβέ μου, χωρὶς μου λές! Ὁχι Πατρίκιε! Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι ἂν ὑποκύψω στὸν ἐκβιασμὸ αὐτοῦ τοῦ κτήνους θὰ μοῦ κλείσῃ τὸ στόμα! Θὰ με κλείσῃ σὲ κάποιο ὑπόγειο μετὰ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια δεμένα, μετὰ τὸ στόμα φεμωμένο, ὡς πού νὰ ξεψυχήσῃ.

—Εἶσαι βέβαια γι' αὐτὸ πού ὑποστηρίζεις;

—Τόσο ὅσο εἶσαι καὶ σὺ ὁ ἴδιος Πατρίκιε! Ξέρεις καλά, πολὺ καλά ρίς κι' ὁ ἴδιος νὰ πιστεύης σ' αὐτὰ πού τι με περιμένει ἂν θγῶ ἀπὸ δω μέσα μόνη. Ξέρεις τί σε περιμένει καὶ σένα. Ἀς μὴ ζητοῦμε νὰ κρυφθοῦμε πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μας. Ἀς παρακαλέσουμε μόνον ὅλους μας τοὺς ἀγίους νὰ συντομέψουν τὸ μαρτύριό μας. Ἡ προσευχὴ ἀς εἶνε ἡ στερνὴ μας παρηγοριά, Πατρίκιε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἕνας κρότος στὸ παράθυρο. Ἐστράφηκαν κι' οἱ δύο. εἶχε σχηματισθῇ ἕνα ἀνοιγμα, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο μετὰ δυσκολία θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου. Σὲ μισὸ μέτρο ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὑπῆρχε ἄλλος τοῖχος καὶ πᾶνω σ' αὐτὸν μιά πινακίδα. «Ἡ Κοραλία θὰ θγῇ! Ἀνέπιερήσῃ νὰ θγῇ ὁ Πατρίκιος, θὰ πεθάνῃ, καὶ θὰ πεθάνῃ κι' ἡ Κοραλία».

Ὁ Πατρίκιος κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα. Πᾶνω ἀπ' αὐτὸ, ὁριζόταν μετῴρω ἕνα θαυμάσιο μάρμαρο, μετὰ ἀιχμηρὰ καρφιά, ἑτοιμὸ νὰ πέσῃ στὸ κεφάλι τοῦ ἐνῶ αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ θγῇ πρὶν, ἢ μετὰ τὴν Κοραλία!

Ξαφνικά, τὸ μάρμαρο κατέπεσε καὶ τὸ ἀνοιγμα φράχτηκε. Τὰ δέκα λεπτὰ εἶχαν περάσει. Ἦσαν πιά κι' οἱ δύο καταδικασμένοι σ' οἰκτρὸ θάνατο!

Ἡ Κοραλία ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ μετὰ λυγμὰς, κάθισαν σ' ἕνα κάθισμα καὶ, σὲ λίγο ἀκούσαν ὁρῶντο πάλι στὴν στέγη. Δὲν πέρασαν παρὰ λίγα λεπτὰ κι' ἀκούστηκε μέσα στὸ δωμάτιο ὁ χαρακτηριστικὸς θόρυβος πού κάνει τὸ νερὸ ὅταν πέφτῃ ἀπὸ ψηλά! Μιά τρυπίτσα εἶχεν ἀνοικθῇ στὸ ταβάνι καὶ ἀπὸ τὴν τρυπίτσα αὐτὴ ἀρχισε νὰ τρέχῃ νερὸ σὺν ἀπὸ θρύσι μισανοιγμένη.

Ἡ τραγωδία ἀρχίζει! Ἦταν πολὺ πρὶν φρικτὴ ἀπὸ ὅσο τὴν φαντάσθηκαν!

Ὁ Πατρίκιος ὑπελόγησε ὅτι γιὰ νὰ σκεπασθῇ τὸ νερὸ καὶ τὸ τελευταῖο ἐπιπλο, θάπρεπε νὰ τρέχῃ τοῦλάχιστον δύο ἡμερόνυχτα, γιὰτὶ ἔτρεχε σὲ πολὺ μικρὴ ποσότητα. Τὶ ἀργὸς θάνατος! Τὶ καταχθόνιος ἐκθρόος!

Εἶχε καλὰ ὑπολογίσει ὁ Πατρίκιος. Τὸ μαρτύριό τοῦς ἐκείνου κράτισε πᾶνω ἀπὸ τριανταεξὶ ὥρες. Στὸ τέλος, ἀποκαρμωμένοι κι' οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι κοκκαλιασμένοι ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρὰσία πού τοὺς πηροῦνιζε τὰ κόκκαλα, θυβίσθηκαν στὴ νάρκη ἐκείνη πού δὲν εἶνε παρὰ ὁ προπομπὸς τοῦ θανάτου.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ὅταν ὁ Πατρίκιος ἀνοίξε τὰ μάτια τοῦ, εἶδε κατάπληκτος ὅτι ὁρισκὸταν ξαπλωμένος σ' ἕνα ζεστὸ κρεβάτι. Λίγο πρὶν περὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ, πᾶνω σ' ἕνα ντιβάνι, σκεπασμένη μετὰ βαρεῖα κλινοσκεπάσματα, ἡ Κοραλία κοιμόταν ἕναν ὕπνο ἐφιαλτικὸ. Πλάι τοῦ, ἕνα τραπέζακι μ' ἕνα ποτήρι νερὸ.

—Κοιμάμαι, ὀνειρεύομαι ἢ εἶμαι πεθαμένος; συλλογιζόταν ὁ Πατρίκιος. Πού εἶμαι; Πῶς θγῆκαμε ἀπὸ κείνη τὴν κόλασι;

Ξαφνικά, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ προχώρησε πρὸς αὐτὸν γελαστός, ἕνας ἀγγιστός τοῦ:

—Μὴν ἀνυποχεῖς καπετάνιε, τοῦ λέει ὁ ἀγνωστός. Ὅλα πᾶνε καλά. Πιές αὐτὸ τὸ νερὸ. θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ.

Ὁ Πατρίκιος ἤπιε τὸ νερὸ καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς Κοραλίας:

—Ζῇ;

—Βέβαια! Ἀς κοιμηθῇ ὁμως ἀκόμη. Νοιώθεις δυνάμεις νὰ περπατήσῃς; Κάμε ὅπως μπορείς νὰ σηκωθῇς κι' ἔλα νὰ με θρῆς στὸν κῆπο. Ὁ καθαρὸς ἀέρας, ὁ ἥλιος καὶ τὰ λουλούδια, θὰ σε ἀναζωογονήσουν. Μὴ ζυγνήσῃς ὁμως τὴν Κοραλία.

Ὁ περιέργος τύπος τὸν ἀφῆσε μετὰ τὴν κοιμισμένη Κοραλία καὶ θγῆκε. Ὁ Πατρίκιος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι μετὰ κόπο καὶ ἀπορῶντας:

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, στὸν ὁποῖον, χωρὶς ἀμφιβολία, χρωστοῦμε κι' οἱ δύο τὴ ζωὴ μας; Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου, ἀλλὰ αὐτὸς μᾶς γνωρίζει καὶ τοὺς δύο. Πῶς μᾶς ἐθάλε ζωντανούς, ἀλλὰ ἀναίσθητους ἀπὸ κεί μέσα; Ποιὸς τὸν εἰδοποίησε

ὅτι κινδυνεύαμε;

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ θγῆκε στὸν κῆπο, εἶδε τὸν ἀγνωστὸ σωτῆρα τοῦ ἀκούμπισμένον σ' ἕνα παγκάκι. Τὸν ἀγγίξε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο κι' ἐκεῖνος ἀνοίξε τὰ μάτια τοῦ μονομιάς:

— Συγγῶνμην καπετάνιε, ἀλλὰ ἔχω τόσες ἀσκολίες, ὥστε δὲν χορταίνω τὸν ὕπνο. Ἐτοί, ἂν μοῦ περισσεύσῃ κανένα λεπτό, τὸ διαθέτω στὸν ὕπνο. Ἀς μὴ μιλάμε ὁμως γιὰ μένα. Σείς, πῶς αἰσθάνεσθε; Νὰ ξέρατε πῶς σὰς θρῆκα καὶ τοὺς δύο! Εὐτυχῶς ἀναπνέετε ἀκόμη. Ἀέρας καθαρὸς, ζεστὰ σκεπάσματα, μιά ἐνεσις δυναμική... καὶ τὸ θαῦμα ἐγίνε! Ὁ διάβολος θὰ τάχῃ μαζί μου πού δὲν σὰς ἀφῆσα καὶ τοὺς δύο νὰ πεθάνετε!

Ὁ Πατρίκιος τὸν κύτταξε μετὰ περιέργειας.

— Ἀλλὰ... ποιὸς εἶσθε κύριε;

— Ἀλήθεια! Δὲν με γνωρίζετε! Τὴν ἀφηρημένον ἀνθρώπου πού εἶμαι, τέλος πάντων! Νὰ μὴ συστηθῶ ἀκόμη! Ἀλλὰ σὰς εἶπα! Ἐχω τόσες φροντίδες! Σὰς εἶχα στείλει μιά ἐπιστολή, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔπεσε σ' ἐκθρῆκας χέρια. Λαμβάνω, λοιπόν, τὴν τιμὴ νὰ παρουσιασθῶ. Ὄνομάζομαι Δὸν Λουδοβίκος Μαρία Φονδερικός ντὲ λα Καστέλλα Παρέννα. Ἀνήκω σὲ μιά πατριαρχικὴ ἰσπανικὴ οἰκογένεια, πού ἔχει ὅλους τῆς τοῦς τίτλους ἐν τάξει.

Ὁ νέος ἀφῆσε ἕνα δυνατό γέλιο κι' ἐξηκολούθησε:

— Βλέπω ὁμως, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν σὰς ἐξηγοῦν μεγάλα πράγματα. Ἐπιμένετε, λοιπόν, νὰ μάθετε τὸ ὄνομά μου; Ἐπιμένετε; Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι... Ὄνομάζομαι Ἀρσέν Λουπέν...

Ὁ Πατρίκιος ἔμεινε κατάπληκτος.

Εἶχε ξεχάσει ὁλότετα τὴν πρότασι τοῦ Γκιμπόν καὶ τὴν ἄδεια πού σὺν ἀφηρημένον εἶχε δώσει στὸ Σενεγάλεζὸ νὰ ἀποταθῇ στὸν διάσημο τυχοδιώκτη.

Καὶ νὰ πού ὁ Ἀρσέν Λουπέν ὅρισκοτάν γελαστός μπροστὰ τοῦ!

Συγκινημένος, τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι:

— Εὐχαριστῶ.

— Οἱ εὐχαριστίες περιτεύουν. Ἐνὰ καλὸ σφίξιμο χεριού εἶνε ἀρκετὸ καπετάνιε. Μπορεῖς ἀφοβὰ νὰ μοῦ σφίξῃς τὸ χέρι. Ἄν ἔχω στὴ συνείδησί μου μερικὰ παραπτώματα, ἔχω κάνει καὶ τόσες καλές πράξεις... ὦστε...

— Ποιὸς εἶνε ὁ ἐκθρὸς μας;

— Κάποιος πού τὸν νομίζετε φίλο

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐπόμενο

Μυθιστόρημα τοῦ Γκαστόν Σιμόν

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ξαφνικά, ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν καταπακτὴ κατοπτεῦσας, μιά φωνή:

— Δυὸ πράσινα φῶτα καὶ ἕνα κόκκινο!

— Ἐτοιμοὶ πρὸς κατάβασιν! ἐκραύγασαν ὁ Ἄλφα!

Τὸ ἀεροπλοῖο ἀρξισε νὰ κατέρχεται κανονικά καὶ σὲ λίγο, ἀναπαυόταν στὰ ἴσους νερά τῆς Σηρέας.

Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ζολιβε:

«Δὲν βλέπω τὸν Ἀτέρα ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες. Ἐκεῖ κλεισθῇ στὴν καμπίνα τοῦ, ὅπως καὶ ὁ Ἄλφα, ὁ ὁποῖος παίρνει καὶ διαβιδάζει διαταγές τηλεφωνικῶς.

Ταξιδεύουμε στὴν τύχη, στὸν οὐρανὸ τῆς Εὐρώπης.

Διωγανώσαμε νυχτερινὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γερμανίας, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦμε τὰ σχέδια, πού ἕνας κατὰπτυστος προδότης ἐκλείψε ἀπὸ τὴν γλῶσσα μᾶς πατρίδα γιὰ νὰ τὰ πουλήσῃ στοὺς ἐκθρούς μας. Ἀτυχῶς, δὲν θρῆκαμε ὅτι ζητούσαμε, μολονότι θρῆκαμε ἄλλα σχέδια καὶ ἐγγράφα κολοσσίας σημασίας γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς Γερμανίας καὶ γιὰ τοὺς ἐπιθετικούς τῆς σκοπούς.

Προσπαθήσαμε νὰ πιᾶσουμε τὸν ἄτιμο προδότη τὴν ὥρα πού ἐργαζόταν, ἀλλὰ φθάσαμε λίγο ἀργά. Ὁ ἄθλιος, μόλις τελείωσε τὴν ἐργασία τοῦ, κατέφυγε σ' ἕνα πολεμικὸ πού εἶχε τροποποιηθῇ σύμφωνα μετὰ τῆς δικῆς τοῦ ὁδηγίης καὶ πού προσκολλήθηκε στὴν ἀεροπλοῖα.

Ψάξαμε τὸν οὐρανὸ ἀρκετὲς ὥρες ἀλλὰ δὲν κατῴρθωσαμε ν' ἀνακαλύψουμε τὸ «Γερμανία» τὸ ὁποῖο, ὅπως εἶχαμε παρατηρήσει, εἶχε κατευθυνθῇ μετὰ μεγάλη ταχύτητα πρὸς βορρᾶν.

Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ἐρευνες δυὸ ἡμερῶν, ὁ Ἄλφους ἀπεφάσισε νὰ περιπολῇ στὸν εὐρωπαϊκὸ οὐρανὸ, ὥσπου νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ «Γερμανία» στὴν βάσι τοῦ

Ὁ ὥρες εἶνε ἀτέλειωτες καὶ μονότονες. Ἡ πληθὺς μᾶς θαλαῖνει τῆς ψυχῆς.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας χαίρονται τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς ἑκατομμύρια εὐτυχισμένων ἀνθρώπων.

Βλέπω κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Γερμανία. Τὸ Ἀμβούργο, τὴν νύχτα, εἶνε μιά ἀθάσση, μιά ἀσύλληπτη φαντασμαγορία.

Δὲν κατῴρθωσα νὰ συνομιλήσω τηλεφωνικῶς μετὰ τὸν Ἀλφά. Αὐτὸ σημαίνει ἕνα ἀπὸ τὰ δύο. Ἡ τὸ μηχανήμα μᾶς δὲν λειτουργεῖ, ἢ ὁ Μάεστρος ἔχει ἀπαγορεύσει κάθε συνομιλία.

Ἐλπίζω σὲ λίγο νὰ περάσουμε πᾶνω ἀπὸ τὴν Γαλλία.

Παρίσι! Ἀγαπημένο μου Παρίσι! θὰ σε ζαναδῶ;

Ξαναεἶδα τέλος πάντων τὸν Ἀλφά. Εἶνε σκεπτικός καὶ ἀνήσυχος. Ἡ εὐθύνη πού ἔχει ἀναλάβει, φαίνεται ὅτι θαλαῖνει πολὺ στὴν ψυχὴ τοῦ. Εἶνε ὁμως ὅπως πάντοτε γλυκομίλητος καὶ ἐκφράζεται σάμπως οἱ ἀτέλειωτες αὐτὲς ἡμέρες καὶ νύχτες τῆς μοναξιάς μᾶς νὰ μὴν εἶχαν ὑπάρξει.

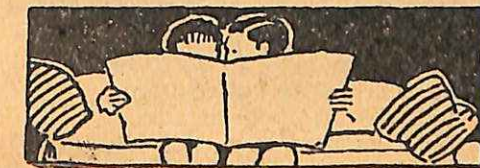
Ψάχνει μαζί μου τὸν οὐρανὸ χωρὶς νὰ ἐξωτερικεύῃ τὴν ἀνυπομονησία τοῦ. Διέταξε μικρὴ ταχύτητα ἢ ὁποία μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραμένουμε στὴν μικρὴ γέφυρα, ἀπὸ τὴν ὁποία μπορούμε νὰ ἐρευνήσουμε τὸν οὐρανὸ ἀπὸ δὲλα τὰ μέρη.

Ξαφνικά, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μετὰ φωνάζει κοντὰ τοῦ:

—Εἶδες ποτέ σου, φίλε μου, τὴν Ἰταλία;

—Ὁχι, ἀπαντῶ: ἀπορῶντας γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐρώτησί τοῦ

—Τότε, μοῦ λέει μετὰ γλυκύτητα καὶ

Ἑρωταποκρίσεις

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Ἀπόδειξον μαθηματικῶς ὅτι ἕνα ποτήρι κενὸ ἰσοδυναμεῖ μετὰ ἕνα ποτήρι γιομάτο.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

Ἐνὰ ποτήρι κατὰ τὸ ἥμισυ κενὸ ἰσοδυναμεῖ ἀναντιρρήτως μετὰ ἕνα ποτήρι κατὰ τὸ ἥμισυ γιομάτο. Ἐχομεν λοιπόν τὴν ἐπομένην ἰσότητα:

$\frac{1}{2}$ κενὸ = $\frac{1}{2}$ γιομάτο.

ἀπὸ τὴν ὁποία προκύπτει:

1 κενὸν = 1 γιομάτο!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Πῶς μπορεῖ κανεὶς ἀμέσως νὰ διπλασιάσῃ τὰ χρήματά τοῦ;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

Βάζοντάς τα ἀντίκρου στὸν καθρέφτη.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Ποιὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος τῆς Γαλλίας πού ἔφερε τὸ μεγαλειότερο στέμμα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

Ἐκεῖνος πού εἶχε τὸ μεγαλειότερο κεφάλι.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Ποιὸς εἶνε ὁ μεγαλειότερος τῶν ἀχαρίστων;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

Ἡ ὄρεξις. Γιατὶ ὅσο περισσότερο τῆς δίνεις τόσο γρηγορώτερα σε ἐγκαταλείπει.

δείχνοντας μετὰ τὸ χέρι τοῦ, θαύμασε τὴν! Νὰ οἱ ἄλλες! Σὲ λίγες ὥρες, θὰ ταξιδεύουμε στὸν ὁλοκάθαρο οὐρανὸ τῆς Λομβαρδίας, πού τὸν ὕμνησαν οἱ ποιητὰ ὅλων τῶν αἰώνων.

Πραγματικά, σὲ λίγο ἀρχίζω ν' ἀναπνέω ἕναν ἀέρα πολὺ πρὶν εὐχάριστο. Ἐνὰν ἀέρα ἀρωματισμένο, λές καὶ ταξιδεύουμε πᾶνω ἀπὸ μιά πεδιάδα, χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, κατὰφυτ ἀπὸ μεθυστικὰ λουλούδια. Ὁ οὐρανὸς εἶνε διαυγέστατος καὶ μακρὰ, διακρίνεται τὸ πράσινο τῶν κάμπων πολὺ πρὶν ἐντονο ἀπὸ τὸ πράσινο τῶν κάμπων τῆς λοιπῆς Εὐρώπης.

Ταξιδεύουμε πραγματικά, πᾶνω ἀπὸ τὴν ἀθάνατη Ἰταλία.

Τὸ ἔτος 189... ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴ μνήμη τῶν ναυτικῶν ὅλου τοῦ κόσμου γιὰ τῆς τρικυμίας πού ἐνέσκυψαν στὸν Ἀτλαντικὸ καὶ γιὰ πλείστα ὅσα μυστηριώδη ναυτικὰ δράματα.

Τὰ ἐβδομαδιαῖα δελτία τοῦ «Λούδ» ὅπως καὶ τὰ δελτία ἄλλων μεγάλων Ἐταιρειῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἀγγλικῶν καὶ Γερμανικῶν, σημειῶναν πλείστα ὅσα ναυὰγια ἰσχυρόρων καὶ ἀτμοπλοίων καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ τολμῆρος ὁ πλοίαρχος ἐκεῖνος πού θ' ἀνελάμβανε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὴν εὐθύνη νὰ ταξιδέψῃ στὸν ἐπικίνδυνον καὶ ἐξακολουθητικὰ ἀγριεμένος ὠκεανόν.

Ὁς καὶ αὐτὸς ὁ πολεμικὸς ἀγγλικὸς στόλος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ ἐκινδύνεψε σοβαρά. Ἐνὰ μεγάλο μεταγωγικὸ πού ταξίδευε γιὰ τὸ Χόγκ-Κόνγκ, ἐναυάγησε μυστηριωδῶς σ' ἀπόστασιν ὀλίγων λευγῶν ἀπὸ τὴν νῆσον Λαμπουάν. Ἐνὰ μεγάλο καταδρομικὸ παρεούρη ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὸ ρεῦμα στὰ παράλια τῆς Κίνας, ὅπου ἔφθασε ἀκυβέρνητο σὺν «πλοῖο-φάντασμα» χωρὶς ἕναν ἄντρα ἀπὸ τὸ πλήρωμά τοῦ ζωντανό. Βέβαια, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε τρελὸς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ὑπέθετε ὅτι ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα ἑνὸς καταδρομικοῦ εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ τὴν τρικυμία.

Οἱ διαδόσεις ἐδίδαν κι' ἐπαιρναν καὶ, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἐβδομάδας, οἱ ναυτικοὶ ὅλου τοῦ κόσμου μάθαιναν ὅτι ἡ περίπτωσι τοῦ καταδρομικοῦ δὲν ἦταν μοναδική. Κι' ἄλλα πολλὰ ἰσχυρότερα καὶ ἀτμολοῖα εἶχαν ὑποστῇ τὴν δικὴν τοῦ τραγικὴν τύχη.

Τὸ «Λούδ» καὶ οἱ ἄλλες Ἐταιρεῖες, διέψευδαν τῶν διαδόσεις, ἀλλὰ οἱ οἰκογένειες τῶν ναυτικῶν δὲν ἐδίδαν πιά καμμιά πίστι στίς διαψεύσεις γιὰτὶ ἑκατοντάδες ἀνδρῶν εἶχαν ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς.

Ὅλα τὰ ναυὰγια ἐκεῖνα, ἢ μᾶλλον οἱ αἰτίες τῶν, ἔμειναν ὡς τὸ τέλος μυστηριώδεις γιὰ ὅλον τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀδυνατοῦσε νὰ πιστέψῃ στοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ «Λούδ» ὅτι ὀφείλοντο σ' ἐξαιρετικὰς τρικυμίας.

Ἐτοί εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς «Πρωτεύουσα» ἐδημοσίευσε τὴν κατωτέρω παράδοξον εἰδησίαν.

(Στὸ ἐρχόμενο ἢ συνέχεια)

ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ὍΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

Πῶς ντύθηκε ὁ κ. Μπὶλ προκειμένου νὰ εἰσπράξῃ τὸ νοίκι ἀπὸ τὸν πυγμάχο ἐνοικιαστὴ τοῦ.

Το «Μη με λησμόνει»

Λουλούδια

Όταν πρωτοπλάστηκε ο κόσμος ο Θεός έστειλε έναν άγγελο από τον ούρανο για να πάρη να συναντήση κάποιον άγιο άνθρωπο που κατοικούσε στην έρημο της Περιοίας.

Άλλα ο άγγελος πετώντας, καθώς περνούσε άπάνω από τις διάφορες χώρες, πρόσεξε ένα ωραίο κορίτσι που καθόταν στο χείλος ενός πηγαδιού και στόλιζε τα μαλλιά του με μικρά γαλάζια «μη με λησμόνει». Πλησίασε γοντευμένος απ' την ωμορφιά της και κάθισε κοντά της κουβεντιάζοντας αρκετήν ώρα.

Ξαφνικά θυμήθηκε την διαταγή που τουχε δώσει ο Θεός. Άλλα τότε είχε άργήσει τόσο πολύ που δεν θα πρόφτανε... Γύρισε λοιπόν πίσω στον ούρανο για να ζητήση συγχώρεσι απ' τον Θεό, άλλα βρήκε την πόρτα κλειστή.

Τότε κάθισε στο πεζούλι κλαίοντας. Ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά του ο αρχάγγελος Γαβριήλ και του είπε:

Μαγική εικών

Στο κατάστημα αυτό μπήκε έξαφνα ένας έλεφας. Τον βλέπετε πουθενά;

—Σε διατάσσω να γιομίσης την γη με «ούράνια παιδιά» προτού ανεβής στον ούρανο. Σ' αυτό θα σε βοηθήση ένα κορίτσι από την γη που έκαμες το άμάρτημα ν' αγαπήσης.

Και εξαφανίστηκε.

Ο άγγελος δεν κατάλαβε τί σήμαιναν τα λόγια εκείνα. Ζήτησε από τη νέα φίλη του τότε, την ωραία Περιοπούλα, να του τα εξηγήση.

—Νά, απάντησε εκείνη, δγάζοντας ένα μάτσο λουλούδια απ' τα μαλλιά της. Αυτά τα θαυμάσια γαλάζια λουλούδια που καθρεφτίζουν το άγνό χρώμα τ' ούρανού, είνε δίκως άλλο τα «ούράνια παιδιά».

Τότε ο άγγελος και το νέο κορίτσι που είχαν στο μεταξύ αγαπηθί πολύ, κρατούμενοι χέρι-χέρι, πέρασαν όλα τα μέρη της γης φυτεύοντας παντού το «μη με λησμόνει».

Όταν τέλειωσαν, ο άγγελος παίρνοντας στην αγκαλιά του την ωραία συντρόφισσά του, πέταξε στον ούρανο.

Τότε βρήκαν τις πόρτες διάπλατα ανοιγμένες.

Για να διασκεδάσετε

Ερωτήσεις

Κάποιος συνήντησε στο δρόμο έναν κύριο συνοδεύοντα μια δεσποινίδα και τους ρώτησε αν είνε συγγενείς.

—Ναί, απάντησεν η νέα. Του κυρίου η μητέρα είνε πεθερά της μητέρας μου.

Τι συγγένεια είχαν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

Πατέρας και κόρη η θείος και ανήψιά.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Ένας κυνηγός πυροβόλησε επάνω σ' ένα δέντρο όπου καθόντουσαν 17 πουλιά και σκότωσε τα 4. Πόσα έμειναν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

Κανένα, γιατί όλα έφυγαν μόλις ακουσαν τον πυροβολισμό.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Με τέσσερα και τα αυτά στοιχεία του αναγραφέντου γράφετε το όνομα ενός όμηρικού ήρωος.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

μ. μ. μ. μ.
(Δύο μί δις=Διομήδης).

Παιδικά Ποιήματα

Το μέλι

Στην άκρη του περιβολιού κρύβεται (μια κυψέλη

κάτω από φυλλωσιές.

Έκει πετούν οι μέλισσες κι' αφήνουνε (το μέλι

στις τρύπες τις χρυσές.

Κεχλιμπαρένιο χύνεται, μωσχάτο, γω- (ρω-γύρω,

το μέλι το ξανθό,

κι' απ' τις κερήθρες απαλό, σκορπιέ- (ται τ' άγνό μύρο

των πεθαμένων ανθώ.

Κόκκινα κι' άσπρα λούλουδα, και λού- (λουδα γαλάζια,

λούλουδα πλουμιστά,

σας έσβυσαν τα χρώματα λιακάδες (και χαλάζια

και μόρες του βορρηά.

Μα όλότελα δε σβύσατε, λούλουδα (μη σας μέλει

και το άρωμα το άγνό

και τη γλυκειά σας θύμποι κρύβει μεσ (στη κυψέλη

το μέλι το ξανθό.

Μαγική εικών

Ο ταυρομάχος αυτός έχασε τον καταστηματάρχη. Τον βλέπετε σεις;

Οι ενδιαφέρει η γυναίκα

Μεταξύ μας

Τις προάλλες ήρθε σπíti μου παραγμένη μια φιλενάδα μου και μου διηγήθηκε την παρακάτω ιστορία: 'Η υπηρέτριά της, που την είχε από δυό χρόνια στο σπίτι της, γνωρίστηκε με κάποιον νέο, ο οποίος της συστήθηκε ως ηλεκτρολόγος, έπεισε το κορίτσι πως είχε καλούς σκοπούς, ότι θα την παντρευόταν, την έβγαλε αρκετές φορές έξω, την πήγε στον κινηματογράφο και σε διάφορα κέντρα και πριν μια εβδομάδα την κατάφερε να του δώση όλες τις οικονομίες της δεδαιωνόντάς την ότι θάνοιγε ένα μαγαζάκι και έπειτα θα την στεφανωνόταν.

Επρόκειτο δε, τρεις μέρες μετά που πήρε τα λεφτά, να παρουσιαστή στην κυρία της και να την ζητήση επίσημως. Της έδωσε και μια διεύθυνση στην οποία μπορούσε να τον βρη, το μαγαζί στο οποίο εργαζόταν. Πέρασαν τέσσερες, πέρασαν πέντε μέρες, ο γαμπρός δεν φαινόταν και η υπηρέτρια πήγε στο «μαγαζί». Ο μνηστήρ της ήταν άγνωστος!

Τότε το φτωχόν κορίτσι κατάλαβε ότι επρόκειτο περί απατεώνας, ο οποίος της είχε φάει τα λεφτά, πράγμα που θάκανε αναμφιδόλως και σε άλλες γυναίκες....

—Το κορίτσι αυτό, πρόσθεσε η φίλη μου, ήταν σοβαρό, μαζεμένο, αλλά πίστεψε στα άπατλά λόγια του ψευτοηλεκτρολόγου. Τα λεφτά που του εμπιστευθήκε ήταν μια ολόκληρη περιουσία γι' αυτήν.

Η περίπτωση της αφελούς υπηρέτριας δεν είνε ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία. Καθημερινώς συμβαίνουν τέτοιες ιστορίες και εκείνοι που την παθαίνουν είνε συνήθως τα δουλικά. Το τρομερότερο όλων είνε ότι δεν εξομολογούνται στις κυρίες των το πάθημά τους, απ' τις οποίες θα μπορούσαν ναχουν μια συμβουλή. Φοβούνται την αλήθεια, θέλουν να πιστεύουν εκείνο που τους άρεσει — το γλυκό κι' ωραίο φέμμα, το οποίο όμως πληρώνουν τόσο ακριβά!

Το ίδιο συνέβη και με την υπηρέτρια της φίλης μου. Ένψ σεβόταν την κυρία της, την έκτιμούσε και την αγαπούσε, κράτησε μυστικές τις σκέψεις της με τον άνθρωπο που την γέλασε και της μίλησε όταν ήταν πιά άργά.

Άλλοτε η υπηρέτρια πειθαρχούσε τυφλά στ' αφεντικά της. Σήμερα νομίζει πως απέκτησε κάποια έλευθερία, την έλευθερία να καταστρέφη τον εαυτό της.

ΛΙΛΑ

Η Μόδα

ΤΑΓΙΕΡ

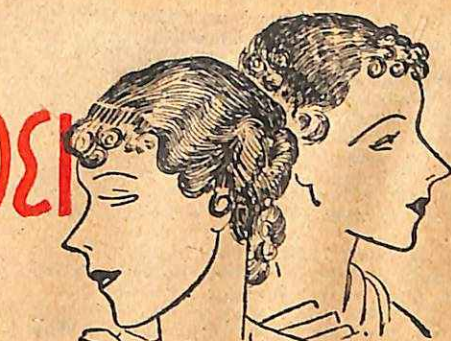
Το πιο πρακτικό φόρεμα για την εποχή αυτή είναι το ταγιέρ. Γίνεται φέτος από μάλλινο ύφασμα, τουίντ, και η φούστα του είνε κομμένη λοξά, με μια άνεταστή ζώνη που άκουμπά στο κάτω μέρος της μπλούζας. Η φούστα στολίζεται με δυό τετράγυγνες πλατειές τσέπες που κουμπώνουν μ' ένα κοκκάλινο κουμπί.

—Το ένδυμα που συνοδεύει την φούστα είναι μια ζακέττα μάλλον κοντή ή ένα ριχτό επανωφοράκι κλός, που εφαρμόζεται στη μέση με μια ζώνη. Την ζακέττα μπορεί ν' αντικαταστήση ένα μπολερό ή μια κάππα του ίδιου ύφασματος.

—Ο γιακάς, τα ρεβέρ και οι μανιέττες είναι από γούνα με κοντή τρίχα, συχνότατα δελουδο π λ υ ς. Το δελουδο θα είναι σε μίαν απόχρωση πιο σκούρα από το ύφασμα.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Οι χρωματισμοί που εύνοει η εποτεινή μόδα είναι, ιδίως για τα σπόρ κοστούμια, οι έξης: μαρόν και καφέ σ' όλη την κλίμακα, όλα τα πράσινα και τα μπλέ. Για τις

μελαχρινές κυρίες προτιμώνται οι χρωματισμοί γκρενά και μπορντώ σε πολύ θαθεία πάντοτε απόχρωση.

ΤΑ ΣΠΟΡ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Για τα σπόρ πολλοί παρισίνοι ράπτες υποδεικνύουν την φούστα — κυλόττα που ναρνίρεται με κουφώπιετες και άφινει έ-

Ένα ωραιότατο μοντελλάκι του οικου Πατού.

λεύθερες τις κινήσεις για το γκόλφ, τις χειμωνιάτικες πεζοπορίες και τις όρειδασίες.

—Η μπλούζα που συνοδεύει το σπόρ κοστούμι είναι ανοικτού χρώματος, από πλεκτό μαλλί, με χτυπητό χρώματος μεταξωτή γραβάτα. Μιά επίσης πλεκτή τόκα συμπληρώνει το σπόρ κοστούμι, εκτός αν η κυρία προτιμήση τον γουνένιο σκούφο.

ΟΙ ΓΟΥΝΕΣ

Γενικά οι γούνες χρησιμοποιούνται στο φυσικό χρώμα τους, αλλά εν ανάγκη βάφονται στο χρώμα του επανωφοριού που στολίζουν. Η εσάρπα και η γραβάττα από γούνα μπορούν είνε σουρωτή στον λαιμό και δένεται στον λαιμό με γυαλιστερές σατέν κορδέλλες.

ΤΟ ΒΡΑΔΥΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Το μακρύ βραδυνό επανωφόρι αντικαθίστα αυτήν την εποχή μια κάπα από θελουδο ζωπού χρώματος. Με μια μαύρη βραδυνή τουαλέτα ταιριάζει περιφημα η ολόλευκη δελουδένια κάπα με άσπρο ρενάρ. Η κάπα της μόδος είνε σουρωτή στον λαιμό και δένεται στον λαιμό με γυαλιστερές σατέν κορδέλλες.

Για τις μητέρες

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Όταν μια μητέρα παίρνει μίαν απόφαση για το παιδί της πρέπει να την εκτελή! Όταν το παιδί αντιληφθή ότι ο γονιός του και γενικά οι μεγαλειτεροί του που το διαπαιδαγωγούν, άμφιταλαντεύονται, και δεν είνε σταθεροί, αρχίζει να άμφιδάλλη άμέσως για την κρίσι τους και γενικά χάνει κάθε σεβασμό γι' αυτούς.

Αν τύχη λοιπόν, να κάμη μια μητέρα ένα λάθος, πως θα το διορθώση;

Δεν είνε βέβαια ντροπή να όμολογούμε τα σφάλματά μας, αλλά πως θα γίνη αυτό;

Ο τρόπος που θα μεταχειρισθούμε είνε το πών. Το παιδί πρέπει να μάθη γιατί πάρεθηκε ή Α ή η Β απόφασις και γιατί ύστερα παρέστη ανάγκη να μην πραγματοποιηθή ή να τροποποιηθή. Έτσι όδηνεϊτε το παιδάκι σας στην σκέψη και τον όρθολογισμό.

Νοιώθει άκομη και ότι το παίρνετε πιά σοβαρά. Γιατι πρέπει ναχη το αίσθημα αυτό. Μα το «θα γίνη» ή το να μην το κάμη αυτό», δεν βγαίνει ποτε τίποτε και το παιδί δεν καταλαβαίνει καμιά ένεργεία σας. Αντιθέτως, όταν του εξηγήσετε τον λόγο για τον όποιον πρέπει να γίνη κάτι θ' αρχίση να σκέπτεται κι' αυτό και θ' άποκτήση όντότητα.

Έννοείται ότι δεν πρέπει να βαρύνουμε τα παιδιά μας με ζητήματα που δεν είνε δυνατόν να τα νοιώσουν άκομη, λόγω της ηλικίας των.

Πρακτικές συμβουλές

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Ύστερα από το πλύσιμο των χεριών, ιδίως το βράδυ, να τα άλείφετε με γλυκερίνη. Όσες κυρίες κάνουν βαρείες δουλειές του σπιτιού πρέπει να φορούν γάντια από καουτσούκ. Τα κόκκινα χέρια πρέπει να τα τρίβουμε πολύ με γλυκερίνη. Να χρησιμοποιούμε άπαρφομύριστο σαπούνι. Ο ιδρώς των χεριών καταπολεμείται με ζεστά λουτρά των χεριών, όπου ρίχνουμε και λίγο ζύδι. Πολύ καλό για τα χέρια (τα καθαρίζει και μαλακώνει το δέρμα) είνε το λεμόνι.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ἡ ἀποστελλομένη συνεργασία τῶν Νέων Λογοτεχνῶν πρέπει νὰ γράφεται ἐπὶ τῆς μίανς μόνον πλευρᾶς τοῦ χάρτου καὶ νὰ εἶνε εὐανάγνωστος. Μεγάλαι διηγήματα καὶ πεζοτράγουδα δὲν γίνονται δεκτά. Ἡ ἐγκρινόμενη συνεργασία δημοσιεύεται ἐν κανονικῇ ἑλθῇ τοῦ περιοδικοῦ.

Ποιήματα Δρ. 5.—
Διηγήματα (μικρά) Δρ. 10.—

ΖΑΧ. ΒΛΑΣΤΟΝ. Τὸ διηγηματάκι σας («Καλοκαιρινὴ νυκτιὰ»), ὅχι καλὸ. Εἶνε γεμῆτο ἀσυνέπειας. Ἐπὶ παραδείγματι σὲ κάποιο σημεῖο λέτε: «Μιὰ κοιλὰς ἀπέραντος ἀπλωνόταν μπροστὰ μου καὶ ἓνα βαθὺ σκοτάδι ἐνόησε τὰ στοιχεῖα τῆς ὕψεως». Καὶ ἐνῶ λέτε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀμέσως παρακάτω προσθέτετε: «Ἀνάπνευσα βαθειὰ ἀπὸ τὸ δροσερὸ ἀεράκι ποῦστελνε ἡ θάλασσα. ἀντίκρουσα τὴ θεῖα ἀρμονία ποὺ μούδεινε προστὰ μου ἡ φύσις, ἐκόρτασα ἀπὸ τὴ θέα τῆς κλπ. κλπ.». Μπορεῖτε τώρα νὰ μᾶς πῆτε πῶς συμβιβάζεται νὰ βλέπετε τόσα ὁραία πράγματα κάτω ἀπὸ βαθύτατο σκοτάδι; Προσέχετε αὐτὲς τὶς λεπτομέρειας ποὺ πολλὲς φορὲς καταστρέφουν καὶ φιλολογικὰ ἀριστουργήματα ἀκόμη.

Χ. ΟΛΥΜΠΗΝ. Τὸ ποίημα «Θὰ περιμένω» δὲν εἶνε καλὸ. Τὸ πρῶτο τετράστιχο, παραδείγματος χάριν, εἶνε τελειῶς ἀκατάληπτο. Λέτε σ' αὐτό:

Πῶς νὰ σὸ πῶ; Μπουμπουκὶ σ' εἶδα χαρμῶν, ἀφίλητη παρθένα,
ποὺ τ' ἄλκυά σου πέταλα, ἀγάλη ἓνα - ἓνα
τοῦ κάμπου ἐφιθυρίζαν ἀτέλειωτο σκοπὸν...
Ἀπλοῦν; Τὴ θέλει νὰ πῇ αὐτὸ; Γιατὶ ἐμεῖς ὁμολογοῦμε ὅτι δὲν καταλαβαίνουμε τίποτα. Στὰ προηγούμενα ποιήματά σας ποὺ τόσο πρόθυμα δημοσιεύσαμε εἰσασθε πολὺ ἀπλῶς. Πῶς δικαιολογεῖται τώρα αὐτὴ ἡ στριφνάδα;

ΤΖ. ΣΑΣΣΩ. Ὅχι καλ... Ἐκεῖ βέβαια πολλὰ ἀναμφισβήτητα προτερήματα στὴν ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ ὕστερὲς πολὺ σὸ καθαυτὸ θέμα. Ἐπειτα ἔχει τὰ συμπεράσματα ποὺ δὲν τὰ δικαιολογεῖ οὔτε αὐτὴ ἡ εὐθυμογραφικὴ υπερβολή. Ὁ ἥρωας σας ὑπρέτης, ἔκανε τὸ ρεπό του σὸ καράβι ὅπως τὸ ἔκανε καὶ στὴ στεριά. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ, εὐθύμην κατὰ...βάθος, δὲν μπορεῖ καὶ νὰ δικαιολογήσῃ ἓνα διήγημα τριῶν χειρογράφων. Στείλτε μας, λοιπόν, κάτι ἄλλο πῶς δυνατό σὲ θέμα.

ΜΠ. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΝ. Ὅχι δημοσιεύσιμο. Κατ' ἀρχὴν ἔχομε νὰ σας οὐστησῶμε νὰ μὴν προτιμᾶτε τὸν ἐλεύθερο στίχο, γιατί ἡ τεχνικὴ τοῦ εἶνε πολὺ - πολὺ δύσκολη, καὶ προϋποθέτει μεγάλην πείρα σὸ στίχο. Ἐχομε τὴ γνώμην ὅτι γράφοντας μὲ ρίμα θὰ παρουσιάσετε καλλίτερα πράγματα.

Π. ΚΑΤΣΙΚΙΔΗΝ. Γιατὶ ἐπιμένετε σὸ πεζοτράγουδο, τὸ ὁποῖο ἐκτός τῶν ἄλλων εἶνε καὶ πολὺ δύσκολο εἶδος; Μᾶς γράφετε πῶς διαβάζοντας γνωστοὺς πεζογράφους ἐμάθατε ἀρκετὰ πράγματα. Τὸ πεζοτράγουδο ὅμως ποὺ μᾶς στείλατε δὲν δικαιολογεῖ τὸν ἱσχυρισμὸν σας. Πρὸς ἀπόδειξιν τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ μὲ τὴν ἀρθρογραφία τοῦ γιὰ νὰ ἴδῃτε τὴ ἐντύπωσιν προξενεῖ καὶ μὲ τὰ...ψυχρὰ στοιχεῖα τοῦ τυπογραφείου. Ἰδοὺ αὐτό:

Π Ο Θ Ο Ι

«Εἶνε στιγμὲς ποὺ εἶμε σὸν τρελλός, κί-
λαιοι μίριοι πόθοι θασανίζουν τὸ φτωχὸ μου
μυαλὸ καὶ μὲ κάνουν νὰ ξεσπᾶω σ' ἓνα
δυνατὸ κλάμα, νὰ φωνάζω δυνατὰ, νὰ μοῦ
φταίει ὅλος ὁ κόσμος, οἱ γονεῖς μου, ὅλοι
νὰ μοῦ φταίει, μὰ περισσότερο νὰ μοῦ
φταίει ἡ σκληρὴ μου μοῖρα ποὺ μὲ κατα-
δικάζει νὰ ζῶ καὶ νὰ πέρνω αὐτὴν τὴν
μονότονον ζωὴν μου δίχως παρηγορεῖα, δί-
χως κανέναν νὰ βροῖσῃ πιστὸν νὰ τοῦ πῶ
τὸν πόνον μου. ὦ! θεέ μου, πῶς εἶθελα

νᾶμουν ἓνα πουλάκι νὰ πεττοῦσα μακριὰ
πολὺ μακριὰ σὲ ὁδὸν σὲ φυλὰ βουνὰ νὰ
χτίζω τὴν φωλιάν μου νὰ κελαιδῶ ἀπὸ κλα-
δί, σὲ κλαδί, νὰ ζῶ μόνος μου πολὺ μα-
κριὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ εἶνε γε-
μᾶτος ψευτιά καὶ ὑποκρισίας. Ἄχι! τὴ ὁ-
μορφὴ ζωὴ ποὺ θὰ περνοῦσα, τὴ ἀνακού-
φιση θὰ αἰσθανόμουν στὴν ψυχὴν μου;
Τὴ ὥραϊο ὄνειρο, γιατί θεέ μου νὰ μὴν
μπορεῖ νὰ εκπληρωθῇ τὸ ὄνειρό μου, τὸ
μόνο ὄνειρο ποὺ πλέγω στὴν μοναξιάν
μου;»

Σὰς ἀρέσει; Ἐμεῖς ὁμολογοῦμε ὅτι τὸ
βρίσκουμε πολὺ... τρομερὸ, μολοντί κατὰ
βάθος εἰμαστε κι' ἐμεῖς... πτηνόφιλοι.

Γ. ΓΙΩΤΑΝ. Δὲν εἶνε καλὸ. Διαβάστε
πρὸς τὸ παρὸν ὅσο μπορεῖτε περισσότερο
Ἑλλήνας ποιητὰς, γιὰ νὰ κατανοήσετε τὸ
μουσικὸ τοῦ στίχου.

ΣΚ. ΚΑΝΕΤΑΚΗ. Τὸ «Δουλοῦδι» ὅχι καλὸ.
Ἡ ταυτότης θὰ σὰς ἀποσταλῇ.

Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΝ. Τὸ ποιηματάκι σας,

ἀψυχο καὶ χωρὶς κανέναν εἰρμό. Προσέχε-
τε περισσότερο στ' ὁστικὸ καὶ πρὸ παντός
μὴ γράφετε «ἐκ τοῦ προχείρου».

Θ. ΣΑΜΑΡΑΝ. Καλὸ. Θὰ δημοσιευθῇ.
Ν. ΜΙΤΣΙΤΣΙΟΝ. Δὲν εἶνε καλὸ. Κάτι λέ-
ξεις σὰν τὸ «ἀλαπομονιέται», τὸ «ἀπέλλι-
δο» κλπ., τὸ καλᾶν τελειῶς. Θέλει διορ-
θωμὰ ἐκ βάρων.
ΕΛ. ΠΟΡ. Πεζογραφήματα δὲν δημοσι-
εῖμε.

Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Ἐνῶ τὸ ποίημα στὰ κυ-
ριώτερα σημεῖα τοῦ εἶνε... ἀξιοσημείωτο,
υπάρχουν ἐν τούτοις ὀριζόμενες λέξεις ποὺ
τὸ καταστρέφουν ἐν τέλει. Αἱ λέξεις αὐτὲς
εἶνε οἱ ἐξῆς: «Θλιδὲς καρδίης», «ἀφεύγα-
τες» κλπ.

ΕΥΡΥΑΝΘΗΝ. Πέραστε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ
γραφεῖο γιὰ νὰ συνεννοηθῶμε σχετικῶς μὲ
ὅσα μᾶς γράφετε.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. Κι' αὐτὴ τὴ φορά ἀποτυχία.
Εἶνε καὶ τὰ δύο πολὺ προχειρογραμμένα
καὶ ρηχὰ σὲ νόημα.

Ἐκείνη,

GEORGE

Βελούδινο δέρμα θ' ἀποκτήσετε καὶ σείς μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν
τῆς κρέμας τῆς ἡμέρας VANISHING CREAM («ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ») καὶ
τῆς νέας πούδρας.

«GEORGE»

Ἡ πούδρα «GEORGE» λεπτὴ σὰν ἀχνὸ λουλουδιοῦ, κατασκευάζεται
εἰς 10 ἐκλεκτοὺς χρωματισμοὺς καὶ εἶνε διακριτικὰ ἀρωματισμένη,
ὥστε νὰ ἐναρμονίζεταί μὲ τὸ ἀρώμα τῆς προτιμήσεώς σας ποὺ φο-
ράτε. Μιὰ ἐλαφρὰ ἐπίστρωση τὸ πρωὶ καὶ μιὰ ἄλλη τὸ ἀπόγευμα εἶνε
ἀρκετὰ δι' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ Ἀκαδημίας 5. Τηλ. 20-918

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

28-112 Διευθυντοῦ
28-113 Ἀρχισυντάκτου
28-012 Προϊσταμένου Συντάξεως
28-013 Συντάξεως
28-014 Διαχειρίσεως
27-112 Τυπογραφείων

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Λεωφ. Πανεπιστημίου 18α

Τεχνικαὶ ἐγκαταστάσεις:
Ὁδὸς Βούλγαρη 11
ΑΘΗΝΑΙ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις:

ΓΝΩΜΗΝ - ΑΘΗΝΑΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Θεσσαλονίκης: Ὁδὸς Βενιζέλου
Πατρῶν: Πλατεία Τριῶν Συμμάχων
Ἡρακλείου: Ὁδὸς Μαρτύρων.
Καὶ εἰς τὰς Κεντρικὰς Ἐπαρχιακὰς
Πόλεις

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ: Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΛΕΚΟΣ ΜΙΔΩΡΙΚΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΡΟΤΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΑΚΡΗΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Α. Ω. - Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς.
Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ. - Ἱστορικὸν Ἀνάγνωσμα.
Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. - Κριτικὴ Ἐκθέσεων.
Σ. ΒΟΡΕΙΟΥ. - Γενικὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐ-
ξωτερικὰ ζητήματα. - Οικονομικὰ καὶ
κοινωνικὰ ζητήματα. - Σημειώματα.
ΕΜΜ. ΒΡΟΝΤΑΚΗΣ. - Ἐσωτερικὰ ἐρευν-
αί. - Ρεπορτάζ ὑπουργείου Ἀερο-
πορίας. - Διεκπεραίωσις διοικητικῶν
υποθέσεων ἀναγνωστῶν.
Π. ΓΛΕΖΟΣ. - Προσφυγικὰ ἐρευναι.
Δ. ΔΕΒΑΡΗΣ. - Ἐσωτερικὰ ἐρευναι. -
Ἐξωτερικὰ ζητήματα. - Δῆμος Ἀθη-
ναίων.

Γ. ΖΩ. Ι. ΤΟΠΟΥΛΟΣ. - Ἐσωτερικὰ ζητή-
ματα. - Ἐποπτεία ἀναποκρίσεων ἐ-
παρχιῶν.
ΑΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. - Μουσικὴ Κρι-
τικὴ.

ΓΑΛ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ. - Λογοτεχνικὴ συ-
νεργασία. - Στήλη Κυριῶν. - Μετα-
φράσεις.

Δ. ΚΑΛΛΟΝΑΣ. - Ἐσωτερικὰ ἐρευναι.
Ρεπορτάζ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ. - Ἀθλητικὴ Στήλη. -
Ἐσωτερικὰ ἐρευναι. - Ἐλεύθερον ἁ-
στυνομικὸν ρεπορτάζ.

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ. - Γενικὰ ἐσωτερικὰ
καὶ ἐξωτερικὰ ζητήματα. - Οικονομ-
ικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα.

Χρ. ΚΑΤΣΑΜΠΑΣ. - Προϊστάμενος Διορ-
θώσεως.

ΑΡ. Χ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. - Διεκπεραίω-
σις διοικητικῶν υποθέσεων ἀναγνω-
στῶν. - Ἐποπτεία ἀλληλογραφίας.

ΜΙΛΤ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ. - Ἱστορικὰ σελίδες.
Κομμάτια παλαιᾶς ἀθηναϊκῆς ζωῆς.

Γ. ΛΟΥΛΑΚΑΚΗΣ. - Ζητήματα κοινωνι-
κῆς ἀντιλήψεως.

Γ. ΛΥΔΙΑΣ. - Ἐσωτερικὰ ἐρευναι. -
Ἐλεύθερον ἁστυνομικὸν ρεπορτάζ.

Γ. Μ. Κινηματογραφικὴ Ἑβδομάς.
Κ. ΜΑΥΡΕΠΗΣ. - Τηλέφωνα Ἐπαρχιῶν.
Ὁργανώσεις.

ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ. - Ἐσωτερικὰ ἐρευν-
αι. - Γενικὰ ζητήματα τάξεων.

Ν. ΧΑΓΕΡ. - ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ. - Λογοτεχνι-
κὰ καὶ καλλιτεχνικὰ θέματα. - Οικονομικῶν
θέματα. - Ἐξωτερικὸν δελ-
τίον.

ΔΡΑΡ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. - Γυναικεῖα
ζητήματα. - Ἰδρύματα Κοινωνικῆς
Δράσεως.

ΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ. - Ἐσωτερικὰ ἐρευν-
αι. - Μεταφράσεις. - Βιβλιοκρισία.

Δ. ΠΕΣΝΙΚΙΔΗΣ (ΠΕΣΚΟ). - Φιλολογικὰ
θέματα.

Π. ΠΙΚΡΟΣ. - Γενικὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐ-
ξωτερικὰ ζητήματα. - Κοινωνικὰ ἐ-
ρευναι.

Ρ. Ε. Δ. - Θεατρικὴ κριτικὴ.
ΣΜΑΡΤ. - Κοσμικὴ κίνησις.
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Χ. - Στρατιωτικὰ ζητή-
ματα.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ. - Λογοτεχνικὴ συ-
νεργασία.

Ι. ΤΟΥΜΠΑΣ. - Μεταφράσεις καὶ ρεπορ-
τάζ Πρεσβειῶν.

Δ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ (ΜΠΟΕΜ). - Ζητήμα-
τα ἑλληνικῆς υπαίθρου. - Λογοτεχνι-
κὴ συνεργασία.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.
ΝΙΚ. ΣΥΡΙΟΣ.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ
Ν. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ. - Ἐλεύθερον
πολιτικόν.

Γ. ΒΟΥΡΟΣ. - Πολιτικόν. - Ὑπουργεῖον
Ἐξωτερικῶν.

Θ. ΒΩΚΟΣ. - Ζητήματα συνταξιούχων. -
Ἐμπορικὴ Ναυτιλία.

Σ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ. - Ὑπουργεῖα Στρατι-
ωτικῶν καὶ Ναυτικῶν

Β. ΖΕΡΒΕΑΣ. - Ἀστυνομικόν.
Δ. ΚΑΠΑΛΟΓΛΟΥ. - Ἀθλητικόν.

Χ. ΚΛΑΡΑΣ. - Ὑπουργεῖον Συγκοινωνι-
ας.

Φ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ. - Ὑπουργεῖον Ἐ-
θνικῆς Οικονομίας. - Αὐτόνομοι Ὀρ-
γανισμοί.

Σ. ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ. - Ἱπποδρομικὰ.
Ι. ΝΑΚΟΣ. - Συνοικίαι καὶ προάστεια.

Ι. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ. - Ὑπουργεῖ-
ον Οικονομικῶν. - Χρηματιστήριον.

Δ. Σ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ. - Αὐλὴ. - Ὑπουρ-
γεῖον Παιδείας καὶ Ὁρηκευμάτων.

ΑΝ. ΣΚΟΥΡΑΣ. - Ὑπουργεῖον Γεωργίας.
Γ. ΤΖΑΜΟΥΖΑΚΗΣ. - Ὑπουργεῖον Προ-
νοίας καὶ Ὑγιεινῆς.

Δ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ. - Ὑπουργεῖον Δικαιοσύ-
νης. - Δικαστήρια.

Γ. ΤΣΙΜΠΟΥΡΑΚΗΣ. - Ἐργατικὰ καὶ Ἐ-
παγγελματικὰ Ὁργανώσεις.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ
Κυριακῆς: ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ.

Δευτέρης: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.
Τρίτης: ΣΤΑΜΟΣ ΜΠΡΑΝΙΑΣ.

Τετάρτης: ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ.
Πέμπτης: ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ.

Παρασκευῆς: ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ.
Σαββάτου: ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ. - Καθημερινὸν εὐθυ-
μογράφημα.

ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ. - Χιουμοριστικὰ ἀνέκ-
δοτα.

ΠΩΛ. ΝΟΡ. - Ἐμμετρος Σάτυρα τῆς Ἐ-
βδομάδος.

ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΙ
ΑΝΤ. ΒΩΤΤΗΣ. - Γελοιογραφαί.
ΝΙΚ. ΝΟΜΙΚΟΣ. - Φωτομοντάζ. - Σκί-
τσα.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ ΘΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΘΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΣΥΝΤΕΛΕΣΟΥΝ ΩΣΤΕ

Η «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ»

Α ΓΙΝΗ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΡΤΙΟΤΕΡΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

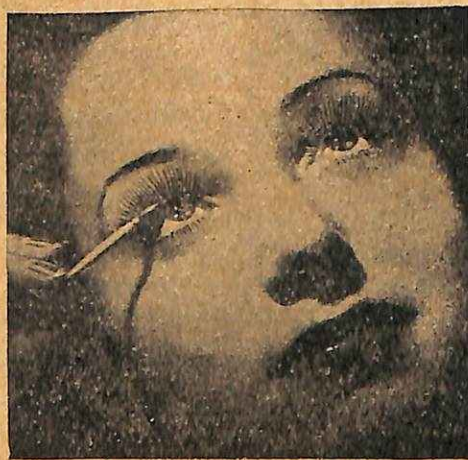
Ίδου ένα ταχύ μέσον διά να έχετε δόντια κατάλευκα, θελκτικό χαμόγελο.

Αρχίσατε να βουρτσίζετε τα δόντια σας με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας. Θα ιδήτε πόσο γρήγορα αποκτούν αυτή τη λευκότητα και στιλπνότητα που θαυμάζετε στους άλλους. Θα ιδήτε ότι η ΚΟΛΥΝΟΣ θα ώμορφήνη τα δόντια σας όσον καμμία άλλη οδοντοκρέμα. Θα βεβαιώσετε ότι σε λίγο χρονικό διάστημα θα γίνουν κατά πολύ λευκότερα με την οδοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ, τα δε ούλα σας θα εξυγιανθούν τελείως.

ΚΟΛΥΝΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΔΟΥ 6. ΑΘΗΝΑΙ

ΟΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΣΑΣ ΚΟΣΜΗΜΑ

Έλαφρά επάλειψις κάθε πρωί με την ORELIA και θα έχετε συντόμως μεγάλα πυκνά και εκφραστικά ματόκλαδα. Διά το δάψιμο των τινύρων σας μεταχειρίζεσθε την υγρην βαφήν ORELIA ή την ORELIA COM-PACT, ή οποία άντέχει εις τα θαλάσσια λουτρά και τον ιδρώτα. Πωλείται εις όλα τα μυροπωλεία.

Γεν. Άντ. Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Εμμανουήλ Μπενάκη 8

ORELIA
SEVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

**Ο χειμών έρχεται !
Έτοιμασθήτε!**

Και πρώτα απ' όλα βάψατε μόνοι Σας τα περινώ Σας φορέματα με τας ιδεώδεις Γερμανικάς Βαφάς ARTI και θα γίνουν καινούργια και μόδερνα και ουδέποτε θα διακρίνυνται ως βαμμένα. Δεν είνε ρεκλάμα, είνε πραγματικότητα. Δοκιμάσατε και θα πεισθώτε. Αι Βαφαί ARTI ουδέποτε ξεβάφουν ούτε και επιφέρουν στο φόρεμα την παραμικράν φθοράν. Όταν αγοράζετε Βαφάς ARTI, να προσέχετε το πακετίδιον που σάς δίδουν ν' αναγράφη την λέξιν ARTI. Ουδέποτε να δέχεσθε να σάς δίδουν βαφάς χύμα με την δικαιολογίαν ότι και αυτά είνε Μάρκας ARTI, διότι Βαφαί ARTI χύμα δεν υπάρχουν παρά μόνον εις πακετίδια με την Μάρκα ARTI και πωλούνται στα φαρμακεία και Έμπορικά. Αντιπροσωπεία: Αθήναι, οδός Λέκκα 21α, Θεσσαλονίκη οδός Έρμου 16.

ΤΩΡΑ ΠΛΕΟΝ

όλες οί κυρίες μεταχειρίζονται μόνον τὸ κραγιὸν

„NELSON”
ζίνε μεγίστης διαρκείας

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙ
ΣΑΝ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ;

Τότε δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία συνηθισμένη κάλτσα, αλλά μία λεπτή κάλτσα ELBEO από φυσική μέταξα που κάμνει τὸ πόδι αδύνατο. Ζητήσατέ την εις όλα τα καλά καταστήματα.

Όπως επίσης καλτοάκια παιδικά αφάστου στερεότυπος.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ
Α. Ε.

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν
τὰ βάψετε μέ:
Δέν ξεβάφουν ποτέ.

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

«Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
2α έκδοσις

Ο Μουσικός Οίκος Γ. Κωνσταντινίδη εκκυκλοφόρησε σε 2α έκδοσι το περίφημο ταγκό «Ζητιάνα της Αγάπης» των κ. κ. Βασιλείου Λύγδα και Δ. Μέρτικα. Έντός ολίγου ο κ. Λύγδας θα παρουσιάση και ένα νέο ταγκό με τον τίτλον: «Μ' άφησες και τώρα κλαίω». Άναμεινατε.

Οί άπαντήσεις του συμβουλίου τῶν Ιατρῶν μας

Σημ. «Ατλαντίδος».— Αι προς τὸ συμβούλιον τῶν Ιατρῶν τῆς «Ατλαντίδος» ἀπευθυνόμεναι ἐπιστολαί δέον νά ἀναφέρωι σαφῶς εἰς τὸν φάκελλον τὸν προορισμὸν τῶν. Π.Χ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ.— Οἱ ἀλληλογραφοῦντες πρέπει νά ἐκλέγωσι ἐν ψευδῶνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον θά λαμβάνωσι τὴν διὰ τῆς Ἰατρικῆς Στήλης, ἀπάντησιν. Οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸ ὄνομά των ὀφείλουσι νά δίδωσι καὶ μίαν διεύθυνσιν διὰ νά λαμβάνωσι ἀπάντησιν δι' ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς, ἰδίως ἂν τὸ ζήτημα ἀποκλείη τὴν δι' ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς ἀναγραφὴν τῶν ζητούμενων ὁδηγιῶν. Αἱ δι' ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς διδόμεναι συμβουλαι καὶ ὁδηγίαι δέον νά θεωρηθῶσι ὡς ἀποτελοῦσαι κανονικὴν ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν.

ΝΙΚ. Π. Βόλον. Παραλείψατε νά μᾶς δώσῃτε ἐν ψευδῶνυμον διὰ νά δυνάμεθα νά σᾶς ἀπαντήσωμεν λεπτομερῶς εἰς τὰ ἐρωτήματά σας. Ἡ διακοπὴ τῆς χρήσεως τοῦ ἐλαττώματος πού εἶχε δημιουργηθῇ, ἦτον ἄρκετά καλὴ, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀμφιδόλου ἐπὶ τοῦ ἐξανθήματος ἐπιρροῆς του. Ὑπάρχει ἄλλως τε πρακτικώτερον καταφύγιον εἰς τὸ ὁποῖον μὲ προφυλάξεις δύνασθε νά καταφεύγετε, ἵνα μὴ δημιουργηθῶν ἄλλα, νευρολογικὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐνο-

κλήσεις. Γιά νά σπυράκια, ὀφειλόμενα πιθανῶς εἰς τὴν λιπαρότητα τοῦ προσώπου, τὴν ὁποῖαν διὰ τῆς ἐπιστολῆς σας δέν καθορίζετε, πρέπει νά ὑποβληθῇτε σὲ ἐφαρμογὴν μερικῶν κανόνων γενικῶν ὑγιεινῆς. Ὡς ἐπὶ παραδειγματι, χλιαρῶν λουτρῶν καὶ ντους ἀνὰ διήμερον, ἀποφυγὴν καρυκευμάτων, ἀλμυρῶν σαρκῶδων τροφῶν, τηγαντῶν, καφέ κλπ. Αἱ κενώσεις νά εἶνε τακτικαὶ καὶ ἀφθονοί, βοηθοῦμεναι πρὸς τοῦτο μὲ χόρτα, μαῦρον ψῆμι, φρούτα, σῦκα ξηρά κλπ. Τοπικῶς χλιαρὰι πλύσεις μὲ διάλυσιν βορικοῦ νητρίου 1—2 τοῖς 100, πούδρα ἀποτελούμενη ἀπὸ 1 μέρος σούφρ λαθέ καὶ 4 μέρη τάλκ κτλ. Εἰς περίπτωσιν ἐπιμονῆς ἢ ἐμφανίσεως μεγαλυτέρων πυιδῶν ἐξανθημάτων, νά ἐκτελέσῃτε ἐμβολιοθεραπείαν ἀντισταφυλοκοκκικὴν μὲ μίαν ὑποδόριον ἐνεσίαν ἀνὰ διήμερον Σταφυλοζάν Α. ἢ Σταλυσζίν καὶ μὲ ἀνακίνησιν καλὴν τῆς φύσιγγος πρὸ τῆς ἐκτελέσεως.

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ Π. Γ., Θεσσαλονίκην. Ἐὰν δέν ὑπάρχῃ καμμία γενικὴ νόσος, καταβάλλουσα ὅλας τὰς λειτουργίας τοῦ ὁργανισμοῦ (χρονία βρογχίτις, ἐλονοσία, δυσπεψία ἢ ψυχικὸι κλονισμοί) τὸ φαινόμενον πού παρατηρῆσατε δέν θά ἐκρῇ οργανικὴν ὑπόστασιν καὶ κατὰ συνέπειαν θά περάσῃ μόνον τοῦ καὶ ὅταν θέλῃ αὐτὸ χωρὶς νά δύναται εἰς τὴν ταχύτητα τῆς ὑποχωρήσεως νά συμβάλῃ ἡ ἱατρικὴ ἐπέμβασις. Σᾶς ἐξήτησαν 4.000 δι' ηλεκτρισμοῦ καὶ σᾶς φάνηκαν πολλὰ. Ἄν σᾶς ζητοῦσαν τὸ ἥμισυ ἢ τὸ τέταρτον θά ὑπεβάλλασθε εἰς τὴν δι' ηλεκτρισμοῦ θεραπείαν; Ἀκούσατε ἀγαπητὲ ἀναγνώστα: Ἀφῆσατε τοὺς ηλεκτρισμοὺς, τὰ μυστήρια, τὰ θαύματα καὶ τοὺς φόβους. Κυττάζετε νά τρέφεσθε καλὰ, νά κοιμάσθε καλὰ καὶ νά μὴν ἀπέχετε ἀπὸ τίποτε καθ' ὑπερβολὴν. Καὶ ἡ θετικὴ καὶ ἡ ἀρνητικὴ ὑπερβολὴ ἐξ ἴσου βλάπτει. Τὰ φάρμακα εἶνε προσωρινά, κάποτε δέν φέρνουν μόνιμον ἀποτέλεσμα. Κυττάζετε μήπως ὑπάρχει γενικὴ τις νόσος, κάμετε μίαν γενικὴν ἀνάλυσιν αἱματος, οὔρων καὶ εἰ δυνατόν μίαν ἀκτινογραφίαν θώρακος. Παρακολουθήσατε καὶ τὴν θερμοκρασίαν καὶ γράψτε μας. Μεταχειρισθῆτε τὰ κάτωθι ἐνδομυϊκὰ ἐνέσεις, 30 τὸ ὅλον, μίαν καθημερινῶς καὶ παίρνετε καὶ τέσσαρα χάπια ἡμερησίως ἀπὸ

τὸ ἴδιο φάρμακον. α') Τεστοζανφόρτ, ἀμ-
πούλες Νο 30 καὶ Τεστοζανφόρτ, κομπριμέ
120 (4 τὴν ἡμέραν). Μετὰ τὸ τέλος γρά-
ψτε μας τὰ ἀποτελέσματα διὰ νά σᾶς ὁδη-
γῶμεν διὰ τὴν κατόπιν θεραπείαν.

ΔΑΦΝΗΝ Ν. Α., Ἀθήνας. Ἐδιάδασα μετὰ
προσοχῆς τὴν ἐπιστολήν σας καὶ σᾶς πλη-
ροφορῶ ὅτι εἶνε ἡ πρώτη φορά πού μοῦ
ἔγραψαν τόσον προσεκτικὰ καὶ μὲ περι-
σπῶν σαφήνειαν. Ἐν τούτοις μοῦ χρειάζον-
ται ἀκόμα μερικαὶ πληροφορίες πρὸς πλη-
ρὴ ἐνημέρωσιν εἰς τὸ παρουσιάζόμενον
πρόβλημα. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γενομένην
πρὸς διάγνωσιν ἱατρικὴν ἐργασίαν δέν ἔχω
παρὰ νά τὴν ἐπιδοκιμάσω ἀπολύτως, ὅσον
καὶ τὴν συσπείσειαν θεραπείαν ἢ ὁποῖα
πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι θά εἶνε σχετικῶς
μακροχρόνιος (1—2 ἐτῆ). Γιά τὸ ἐμβόλιον
πού γράφετε, ὀριεντμᾶν, δέν πιστεύω νά
σᾶς τὸ συνεδούλευσε ἱατρός, εἶνε πολλὴ
καιρὸς πού πέρασε «ἡ μόδα τῆς ἐλπίδος
του». Εἴχαμε τὴν ἀτυχία νά τὸ δοκιμάσου-
με σὲ δυὸ παρομοίας τῆς ἰδικῆς σας περι-
πτώσεως πού κατέληξαν εἰς ἐγχείρησιν,
μὲ ἐπιτυχίαν ἐκ τῶν ὑπερόρων. Ἡ ἄλλη «ἀ-
πάθεια» εἶνε ἀπότοκος τόσον τῆς προηγη-
θείσης γενικῆς, ὅσον καὶ τῆς τοπικῆς κα-
ταστάσεως, δέν εἶνε ἀνάγκη, οὔτε πρέπει
νά ἐπιδιώκετε πρὸς τὸ παρὸν τὴν μεταβο-
λήν. Ὅταν ἐξοφλήσατε μὲ τὰ ἐν δράσει
βακτηρίδια (καὶ αὐτὸ ἤρxisε ἥδη νά πι-
στοποιῖται) θά ἐπανάλθῃ, ἢ μάλλον θά ἐλ-
θῇ βαθμῶδον κάποια φυσιολογικὴ διαμόρ-
φωσις καὶ λειτουργία. Τώρα εὐρίσκεται ἐν
ἀναστολῇ. Ἡ ὑποχρεωτικὴ δίαιτα ἔχει καὶ

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

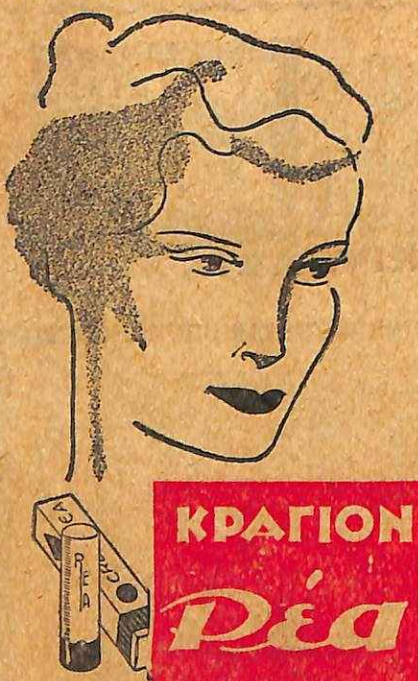

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

το καλόν της ότι δεν έγινε φθορά, ως θα εγίνετο με το αντίθετον. 'Αλλά τι απέγιναν οι όγκοι, οι παραπλευρώς του δεξιού; 'Εορμικρύνθησαν εν σχέσει προς το αρχικόν μέγεθος; Το πύον των ούρων ηλαττώθη; 'Εγινε δευτέρα ακτινογραφία; η πρόκειται μόνον περί ακτινοσκοπήσεων; Γιατί το μάτι δεν βλέπει όσα η πάακα, ούτε άλλοιώς μπορεί να γίνη παρακολούθησις της εξέλιξεως. Σύμφωνος διά τας ενέσεις του τε δοδεοτίου και της φυμαίνης, σύμφωνος διά την έξοχην την οποίαν έννοω να είνε εκάστοτε διάφορος, επιθυμώ να ιδώ μίαν ακτινογραφίαν θώρακος εκτελουμένην εις τον «Ευαγγελισμόν» η άλλαχού, άλλ' επιτυχή διά να σας δώσω μίαν οριστικήν συμβουλήν και πρόγνωσιν επί αμφοτέρων των έρωτημάτων σας, διότι είνε ζήτημα αν πρόκειται περί εξωπνευμονικής φυματιώσεως η έξοχή πρέπει να είνε πάντοτε βουνό η αν θα έχρειάζετο και ήμπαρθαλάσσιον εις πεύκα και εάν δεν θα ήτο δυνατή η εφαρμογή και άλλου παρεμφερούς, άλλ' ισχυροτέρου έμβολίου, έν συνδυασμώ με τα σήμερα έν χρήσει φάρμακα (1936). Κάμετε λοιπόν μίαν ακτινογραφίαν, γράψτε και επί των άλλων έρωτημάτων και στείλατέ την ένα απόγευμα εις το γραφείον μου 5 - 8, Κάνιγγος 17. 'Ελπίζω ότι θα συμβάλω εις την ταχυτέραν εξέλιξιν της θεραπείας την οποίαν και ήδη βλέπω επιτυχώς προοδευούσαν.

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomasen, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφεύρεσιν του σχετικώς με την κατασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την 'Αρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον το Κραγιόν PEA κατασκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή έπιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

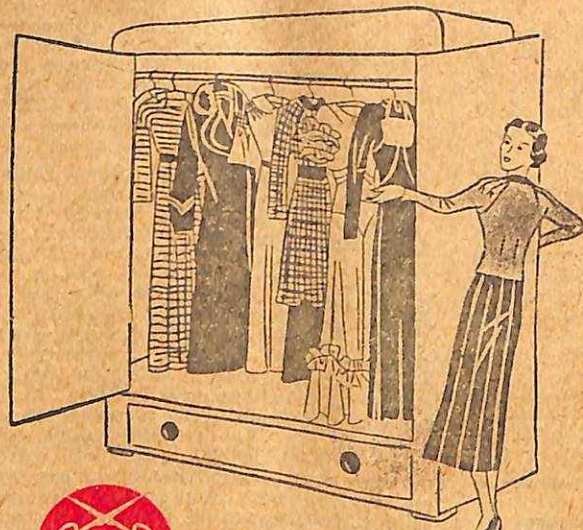
Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν το φορήτε τα χείλη σας δεν φαίνονται ότι είναι θαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ο συντονισμός του με το χρώμα του προσώπου σας. 'Επί πλέον κρατά εις τα χείλη σας 48 όλόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάμνει να αποφεύγετε το συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θα ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με το Κραγιόν PEA

ΑΣΗΜΑΝΤΟΝ. Τι με έρωτάτε; 'Αν έχετε οφθαλμολογικόν νόσημα η αν αυτό που έχετε προήλθεν από τόν ντους η από τόν άθων βορικών (δέν φαντάζομαι να τόν βάλατε σέτο;). Τέλος πάντων εκάματε ένα λουτρόν όπως όλοι και εκρυολογήσατε. Τό κρυολόγημα πέρασε, άλλ' οι οφθαλμικοί έννοχλσεις παρατείνονται επί μίας. 'Η οπτική όζυτης είνε ηλαττωμένη όταν είνε έρεθισμένα τα μάτια η και χωρίς τόν ερε-

θισμόν; 'Εγώ νομίζω ότι πρέπει να υποβληθήτε σε μιά καλή, πλήρη οφθαλμολογική εξέταση διά οπτικήν όζυτητα, οπτικών πεδίων, βυθόν κλπ. Είμαι πρόθυμος να σας συστήσω στόν ειδικόν είτε επί πληρωμή είτε δωρεάν. Διά πληροφορίας, περάστε από τόν γραφείον μου, Κάνιγγος 17, ώρ. 5 - 8 με τόν ίδιο ψευδώνυμον, αν θέλετε.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Leicht erreichbar durch
Punkte-System-Schnitte

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Μπορείτε και σεις να αποκτήσετε την θαυμασίαν αυτήν συλλογήν φορεμάτων, χωρίς να επιβαρυνθήτε με ραπτικά, εάν χρησιμοποιήτε τα γερμανικά φιγουρίνια του Οίκου ΟΤΤΟ ΒΕΥΕΞ, ηλειασίας), που έχουν πατρόν και σας εύκολύνουν εξαιρετικά ώστε να ράβετε μόναί σας.

Τιμώνται αντί δρχ. 4, 15, 25.

Εις τας επαρχίας αποστέλλομεν λαμβάνοντες τόν αντίτιμον και εις γραμματόσημα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

'Εμμ. Μπενάκη 8 (έν τός της στοάς).

'Εκλαμβάνουν συχνά την μητέρα μου για αδελφή μου. Τό πρόσωπό της δεν έχει την ελάχιστη ρυτίδα. 'Η επιδερμής της και τόν χρώμα της θα προσέκαλε την ζήλειαν πολλών κοριτσιών. Όμολογεί, ότι έγινε νεώτερα κατά πολλά χρόνια χάρις στήν τακτική χρήση της κρέμας Τοκαλόν, τροφή διά επιδερμίδα, χρώματος ροζ, που περιέχει τόν Bioceol, παραγόμενον από νεαρά ζώα. Τόν Bioceol έχει την αξιοσημείωτη δύναμι να ξανανείωνη γηρασμένας και μαραμένιας επιδερμίδας. Κατά τα πειράματα διαστροφής της επιδερμίδος διά τόν Bioceol υπό τού καθηγητού Dr Stejkal τού Πανεπιστημίου της Βιέννης, οι ρυτίδες έχαθησαν όλό-

τελα και παρατηρήθη, ότι οι πεσμένοι μύς τού προσώπου έτονώθησαν. 'Η κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος ροζ, παρέχει εις την επιδερμίδα σας που την τρέφει κατά τόν ύπνο σας τόν Bioceol που της ξανανείνει την νεότητα. Τόν πρωί χρησιμοποιείτε την κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού, (όχι λιπαρά), για να λευκαίνετε, φρεσκάρτε και τονώσετε την επιδερμίδα σας, να εξαλείψετε τούς διεσταλμένους πόρους και τίς πανίδες. 'Επιτυχή αποτελέσματα είνε ήγγυημένα, άλλως τα χρήματά σας επιστρέφονται.

Γενικός 'Αντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους άρ. 42, 'Αθήναι.

Τα φορέματά σας δεν θα διακρίνονται ως θαμμένα μόνον αν τά βάψετε με:

ARTI

Κυρίες μου

Ίδουτε τῆς νέες μας
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ;

Ποτέ καμιά ἀπὸ ὅσες ἔχε-
κάμει ἕως τώρα δὲν δᾶ-
ξε τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἔχουν
οἱ νέες ποὺ κάμομε σήμερα
μὲν κεκοιμήτε μας, δᾶ ἐνδοξο-
ῖτε, δὲν δᾶ πωλεῖτε καὶ
αἱ ἴδιαι ὅτι τὰ μαλλιά
ὅσας εἶναι

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ἄ εἶναι πολὺ ὠραιότερα
ἀπὸ τὰ φυσικά

ΚΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΓΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ Δ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

